

Chọc Phá Cô Nàng Mọt Sách

Contents

Chọc Phá Cô Nàng Mọt Sách	2
1. Chương 1: Trường Mới	2
2. Chương 2: Vân – Mây – Cloud	4
3. Chương 3: Biển Cỏ	5
4. Chương 4: Miệt Thị - Người Bạn Mới	7
5. Chương 5: Sống Chung	8
6. Chương 6: Nhi Mọt Hay Nhi Lợn?	9
7. Chương 7: Fan Hâm Mộ Của Nhi	10
8. Chương 8: Khôi Ghen Với Anh Thiện Hả?	12
9. Chương 9: Cuộc Thi Văn Nghệ Cấp Trường	13
10. Chương 10: Bài Hát Song Ca Của Khôi Và Nhi	15
11. Chương 11: Ngày Thi	16
12. Chương 12: Trò Chơi Chỉ Mới Bắt Đầu	18
13. Chương 13: Anh Không Sao!	20
14. Chương 14: Khôi Ồi Khôi À!	20
15. Chương 15: Thảo Phương Có Tình Dịch!	21
16. Chương 16: Tuấn Khôi, Cậu...	22
17. Chương 17: Cuộc Chiến Giữa Các Quý Ông	23
18. Chương 18: Khó Hiểu	24
19. Chương 19: Lá Thư Giấu Kín Trong Học Bàn	25
20. Chương 20: Cô Bạn Học Sinh Mới	27
21. Chương 21: Cảm Giác Bất An	28
22. Chương 22: Buổi Cắm Trại	29
23. Chương 23: Tổ Tình Bên Bờ Suối	31
24. Chương 24: Trêu Ngươi – Kẻ Hai Mặt	34
25. Chương 25: Liệu Có Phải Là Hối Hận?	37
26. Chương 26: Màn Tổ Tình Ngoài Mong Đợi	40
27. Chương 27: Phũ Phàng	42
28. Chương 28: Nổi Đau Vô Tận	45
29. Chương 29: Lâm Kỳ Thanh	46
30. Chương 30: Gặp Lại Anh	48
31. Chương 31: Hôn Ước	52
32. Chương 32: Xin Lỗi, Tình Cảm Của Chúng Ta Chỉ Là Quá Khứ	53
33. Thông Báo	55
34. Chương 33: Hôn Lễ - Gặp Lại Cố Nhân	55
35. Thông Báo	58
36. Chương 34: Scandal – Yêu Em Vô Điều Kiện	58
37. Chương 35: Hiểu Lầm	60
38. Chương 36: Gặp Lại Người Bạn Cũ	62
39. Chương 37: Tư Liệu Mật	64
40. Chương 38: Tên Cướp Đáng Yêu	67

41. Chương 39: Trở Lại Nơi Ấy	69
42. Chương 40: Bắt Cóc – Tai Nạn	70
43. Chương 41: Anh Cần Em, Tiểu Nhi!	73
44. Chương 42: Mình Ly Hôn Nhé!	74
45. Chương 43: Giữ Chặt Lấy Tay Anh!	77
46. Chương 44: Đừng Khóc!	78
47. Chương 45: Hội Ngộ	80
48. Chương 46: Giữ Chặt Trái Tim Em (end)	82
49. Ngoại Truyện 1: Bé Cưng Nhà Khôi – Nhi	86

Chọc Phá Cô Nàng Mọt Sách

Giới thiệu

Truyện kể về một cô nàng mọt sách. Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/choc-pha-co-nang-mot-sach>

1. Chương 1: Trường Mới

Chương 1: Trường mới

Vân Nhi bước xuống xe hơi. Cầm giấy báo nhập học và giấy báo điểm trên tay, cô nàng khẽ mỉm cười. Với số điểm 10 Toán chuyên, 10 Toán chung, 9,8 Văn chung, 9 Anh chung, cô đương nhiên được tuyển vào ngôi trường chuyên Golden Star nổi tiếng nhất thành phố này. Nhìn tờ giấy báo, cô nhanh chân bước lên các tầng lầu. Đã đến rồi.

Lớp 10 toán chuyên năm nay ít học sinh hơn mọi năm. Chỉ tại vì đề toán chuyên năm nay trường ra rất khó, số học sinh vào toán chuyên rất ít. Cô bước vào chỗ ngồi của mình theo sự sắp xếp trên bảng. Tiếng chuông vang lên. Các học sinh nhanh chóng vào lớp. 5' phút sau, cô giáo bước vào lớp. Cô cười nhẹ nhàng và nói:

“Chào mừng các em đã được vào học lớp 10 toán chuyên của cô. Xin giới thiệu, cô là Trần Phương Chi, GVCN đồng thời là giáo viên toán của các em. Cả lớp cho một tràng pháo tay nào.”

Một tràng pháo tay nổi lên. Cô Chi phất nhẹ tay. Lập tức tràng pháo tay ngưng bật. Cô Chi khẽ cười:

“Lớp rất hiếu ý cô đấy. Bây giờ cô sẽ điểm danh nhé.”

“Lâm Thúy Anh”

“Dạ có”

“Trần Tuấn Anh”

“Dạ có”

...

“Trương Tuấn Khôi”

“Dạ có”

Vân Nhi khẽ nhìn sang cậu bạn kế bên. Thì ra cậu ấy tên Tuấn Khôi à.

“Triệu Vân Nhi”

“Dạ có”

...

Cô Chi nói tiếp:

“Lớp ta hôm nay đi học đầy đủ. Rất đáng khen. Ừm, sĩ số lớp ta là 25 bạn, ít hơn năm ngoái tận 15 bạn. Rồi, tiếp theo cô sẽ bầu ra ban cán sự lớp. Cô sẽ dựa vào giấy báo điểm các em đã nộp cho cô.”

Cô giáo nhìn vào giấy báo điểm của Vân Nhi. Cô gọi:

“Triệu Vân Nhi”

“Dạ có em.”

Cô giáo cười khẽ. Xem ra cô bé này rất có tố chất lãnh đạo đấy nhé. Cô nói:

“Em là thí sinh có số điểm trúng tuyển cao nhất lớp ta. Cô sẽ bầu em làm lớp trưởng. Cả lớp thấy thế nào?”

Lớp đồng thanh:

“Dạ được thưa cô”

Cô hỏi:

“Vân Nhi, em thấy sao?”

“Dạ được ạ”

Cô giáo nói tiếp:

“Tiếp theo là lớp phó học tập. Trương Tuấn Khôi là thí sinh có số điểm trúng tuyển cao thứ nhì lớp ta, chỉ thua bạn Vân Nhi 0,5 điểm môn Toán chuyên thôi. Cô sẽ bầu em làm lớp phó học tập nhé?”

Tuấn Khôi đứng dậy. Bây giờ Vân Nhi mới được nhìn rõ gương mặt của cậu bạn kế bên. Cậu ta quả thật rất đẹp trai, đúng chuẩn trai Hàn. Bọn bạn cấp 2 mà thấy cậu ta chắc xỉu hết.

Cậu ta khẽ nói:

“Vâng ạ.”

“Ừm. Lớp phó kỉ luật là bạn Thái Quang Bảo, lớp phó phong trào và văn thể mỹ là bạn Lâm Thúy Anh, lớp phó lao động là bạn Phạm Khả Duy. Các em đồng ý hết chứ?”

“Vâng ạ”

Vân Nhi ngồi suy nghĩ: “Trương Tuấn Khôi, Trương Tuấn Khôi. Sao tên nghe giống lớp trưởng năm lớp 5 của mình thế nhỉ.”

Cô quay sang cậu bạn:

“Chào bạn, mình là Triệu Vân Nhi. Chúng ta có từng quen nhau không nhỉ?”

Tuấn Khôi quay sang:

“Nhi một, trí nhớ kém thế”

Vân Nhi giật mình, chỉ có cậu ta mới gọi mình là Nhi một thôi.

Nhi cười:

“Ra là cậu à, đẹp trai phết nhỉ. Nhận không ra đấy.”

Khôi cau mày:

“VẬY mà tôi lại nhận ra cậu được đấy.”

Nhi gãi đầu:

“Hi hi”

Khôi đơ vài giây, điệu bộ ấy, liệu trên đời có ai đáng yêu hơn không?

Ra chơi...

Vân Nhi cầm quyển Tôi thấy hoa vàng trên cỏ xanh ra ngoài ghé đá ngồi đọc. Tình cờ Tuấn Khôi cũng chơi bóng rổ ở đây. Cậu nheo mắt, con nhỏ này, cậu chơi bóng rổ ai cũng phải ngược nhìn, vậy mà coi nó kìa, mặt tỉnh khô dán mắt vào cuốn sách!

Cậu dẫn mạnh trái bóng, đứng từ xa ném một cú 3 điểm ngon ơ vào rổ. Mọi người ồ lên thán phục. Cậu liếc nhìn sang cô, khẽ nhăn mặt. Con mọt sách, nó chẳng để ý gì đến cú ném 3 điểm của cậu cả! Tức tức tức!

Từ xa bỗng có tiếng gọi:

“Tiểu Nhi, Tiểu Nhi”

Triệu Vân Khuê và Triệu Vân Anh chạy tới, ngồi xuống ghé đá:

“Nhi tỷ, bữa học đầu thế nào?”

Vân Nhi gấp sách lại:

“Ừầy, vui phết, cô bầu tỷ làm lớp trưởng đấy nhá”

Vân Khuê thở dài:

“Thế mấy năm qua chẳng phải năm nào tỷ cũng làm lớp trưởng đấy sao?”

“Bây nào, lớp 5 tỷ có làm đâu. Cũng chỉ vì tên đó!”

Vân Anh liếc nhìn sang người tỷ tỷ chỉ. Và giật mình vì cậu ta!

“Tỷ, tỷ quen bạn ấy sao, đẹp trai thế!”

Vân Nhi thở dài, con em họ này lúc nào cũng hám trai như thế!

Reeng, reeng.

Đã đến giờ vào học. Tuấn Khôi nuốt nước bọt, cậu chơi hăng như thế là vì con mọt sách đó, vậy mà nó nở lòng nào...

2. Chương 2: Vân – Mây – Cloud

Giờ về...

Tuấn Khôi hẹn Vân Nhi ra sân sau trường. Nhi bảo:

“Này, gọi tôi ra làm gì?”

“Mây, cậu có thể im lặng chút không?”

“Mây? Tôi tên Nhi cơ mà?”

“Ngốc quá, thế tên đệm của cậu là Vân còn gì”

“Là sao?”

“Trời ơi cái IQ 157! Vân trong tiếng Hán nghĩa là Mây hiểu chưa?”

“Ồ, nhưng tại sao là tên đệm?”

“Thích chứ sao”

“Vậy sao không gọi tôi là Cloud?”

“Gọi bằng tiếng Việt nghe sẽ hay hơn”

“Thế à?”

“Ừ”

Điện thoại hiện lên tin nhắn của mẹ, Vân Nhi vội nói:

“Sorry nhé. Mẹ tôi bảo về nhà có chuyện gấp. Có gì mai nói nhé!”

Tuấn Khôi ở lại phía sau, trong lòng có chút vui.

3. Chương 3: Biển Cỏ

Vân Nhi vừa về đến nhà thì thấy Vân Khuê hoảng hốt vô cùng. Cô vội hỏi:

“Khuê Khuê, có chuyện gì vậy?”

“Tiểu Nhi, nhà tỷ bị tòa án niêm phong rồi!”

“Cái gì? Bố mẹ tỷ đâu?”

Vân Anh hốt hải chạy ra:

“Bác trai đi đâu mất rồi. Còn bác gái đang ở trong ấy. Tỷ vào đi”

Vân Nhi chạy vội vào. Trước mắt cô là một bãi chiến trường. Mẹ cô đang ngồi giữa nhà, thất thần nhìn người ta dán tờ niêm phong lên đồ vật trong nhà. Cô vội chạy vào phòng, gom hết sách vở, quần áo, chiếc laptop và toàn bộ tiền tiết kiệm cùng cây đàn ghita bỏ vào vali. Cô xách vali ra và hỏi:

“Này chú, tại sao lại niêm phong nhà tôi?”

“Ông Triệu Khắc Hoàng tham ô công quỹ lên đến 1500 tỷ đồng. Ông ta không có tiền bồi thường nên tòa án buộc phải niêm phong căn nhà và toàn bộ tài sản của ông ta”

Vân Nhi quay sang mẹ:

“Mẹ, chuyện này là sao vậy?”

Mẹ Vân Nhi mắt ngấn nước, nói trong tiếng nức:

“Con ơi, bố con bỏ trốn rồi.”

Vân Nhi kéo mẹ dậy:

“Mẹ ơi, con đưa mẹ đi”

Vân Khuê cùng Vân Anh dìu mẹ cô ra ngoài. Vân Khuê nói:

“Nhi tỷ, tỷ với bác gái sang nhà muội ngủ qua đêm. Đợi sáng mai rồi tính tiếp.”

“Cảm ơn muội nhé! Mẹ ơi, ta đi thôi.”

Vân Nhi đưa mẹ sang ngủ tạm ở nhà Vân Khuê và Vân Anh.

Sáng hôm sau...

“Tuấn Khôi, em ngồi cạnh lớp trưởng, em có biết tại sao hôm nay lớp trưởng nghỉ học không?” – Cô Chi hỏi.

Bỗng từ cửa lớp có tiếng nói:

“Triệu Vân Nhi hả? Ha ha ha, nhà con tiểu thư đó bị niêm phong rồi.” – Vũ Hiểu Di khoanh tay cười nhếch mép. – “Đáng đời lắm! A, hi Tuấn Khôi, tôi thích cậu rồi đó”

Cô Chi khẽ mím môi. Đưa em học sinh này vào trường là một quyết định sai lầm. Thật ra Vũ Hiểu Di học rất tệ, chỉ vì là con gái duy nhất của tập đoàn danh giá Vũ Thị mà được bố mẹ xin vào trường học. Thật may là em đó chỉ được xếp vào lớp tiếng Anh thường 10A5 mà thôi.

Tuấn Khôi khẽ cau mày. Nhà Vân Nhi bị niêm phong sao. Suốt buổi học hôm ấy, cậu ngồi học mà trong lòng như lửa đốt.

Nhà Vân Khuê, Vân Anh ...

“Tiểu Nhi, tỷ ở lại nhà muội cũng được mà.” – Vân Khuê nài nỉ.

Mẹ Vân Nhi nói:

“Không được, bác và Tiểu Nhi không thể ở lại nhà hai cháu được. Tiểu Nhi, đi thôi con.”

“Vâng ạ. Khuê Khuê, Anh Anh, tỷ gửi đồ của tỷ ở nhà hai muội nha. Chừng nào tỷ tìm được nhà tỷ sẽ sang lấy.”

Mẹ cô và cô bước ra khỏi nhà Vân Khuê. Hai người họ lang thang đi tìm nhà cả buổi mà không được. Bỗng...

Chiếc xe hơi lao đến không kiểm soát. Vân Nhi thất thần nhìn vào chiếc xe, lòng nghĩ: “Kết thúc rồi sao?”

Bất ngờ, mẹ Vân Nhi lao đến, đẩy cô ra, một mình hứng trọn cú đâm. Vân Nhi đập đầu vào lề đường, một dòng máu tươi chảy ra. Nhưng cô không mấy may quan tâm điều đó, lết về phía mẹ, khóc lớn:

“Mẹ ơi, mẹ!”

Mẹ cô yếu ớt nói:

“Con ở lại sống tốt nha Tiểu Nhi. Mẹ đi đây”

“Meẹẹẹẹ!!!!!!!!!!!!!!”

Vân Nhi nấc lên từng hồi. Trời đổ mưa. Mọi người vội vã đưa mẹ Vân Nhi và cô vào bệnh viện.

Bệnh viện đa khoa Hoàn Mỹ...

Tuấn Khôi chạy nhanh đến phòng cấp cứu. Khi này cậu nhận được điện thoại của một người lạ, báo là cô Triệu Vân Nhi bị tai nạn đang ở bệnh viện cấp cứu. Cậu đã vội vã đến đây. Vừa đến nơi, cậu thấy Vân Khuê và Vân Anh đang ngồi ở hàng ghế. Cậu chạy lại hỏi:

“Này, Vân Nhi đâu rồi hả?”

Vân Anh mím môi nói:

“Tỷ ấy được băng bó, đang nằm ở phòng hồi sức. Nhưng còn mẹ tỷ ấy thì đang trong phòng cấp cứu, chưa biết thế nào.”

Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra. Bác sĩ vừa bước ra thì Vân Khuê chạy lại hỏi:

“Bác của tôi sao rồi hả bác sĩ?”

Ông bác sĩ cúi đầu xuống:

“Chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng bệnh nhân đã...”

Vân Anh thất thần, ngồi phịch xuống ghế. Vân Khuê mím môi, hai hàng nước mắt lăn dài trên má. Tuấn Khôi im lặng, lặng lẽ vào phòng của Vân Nhi. Cô đã tỉnh. Vừa nhìn thấy Tuấn Khôi, cô đã hốt hoảng hỏi:

“Tuấn Khôi, mẹ của tôi đâu?”

“Mây, cậu bình tĩnh đã...”

“Không được, tôi phải đi gặp mẹ”

Nói rồi Vân Nhi leo ra khỏi giường, chạy về phía căn phòng mẹ cô đang nằm.

Bước vào trong phòng mẹ đang nằm, Vân Nhi giật mình thấy mẹ đang bị người ta trùm khăn lên đầu. Cô chạy đến và gào lên:

“Mẹ, mẹ sao thế? Sao người ta trùm khăn lên đầu mẹ thế? Mẹ chỉ đang ngủ thôi mà?”

Vân Khuê nhẹ nhàng bước đến:

“Nhi tử, bác gái đã đi rồi, tử đừng như thế nữa, bác gái sẽ buồn...”

Vân Nhi nắc lên:

“Không, Khuê Khuê, mọi người nói dối, mẹ của tử vẫn ở đây, mẹ của tử chỉ đang ngủ thôi. Hức...hức...hức”

Tuấn Khôi dìu Vân Nhi về phòng, gọi bác sĩ tiêm cho cô mũi thuốc an thần, và ngồi canh chừng cô ngủ.

4. Chương 4: Miệt Thị - Người Bạn Mới

3 ngày sau...

“Hey, Hiểu Di, con Vân Nhi thế nào rồi?” – La Thùy Ngọc bước tới hỏi.

“Thank you Thùy Ngọc, nhờ có you cả đấy. Nhất định Vũ Hiểu Di này sẽ đền đáp thật xứng đáng! Đa tạ đa tạ!” – Hiểu Di nhếch môi. – “Mẹ nó bị tai nạn giao thông lên thiên đàng rồi. Bố nó bỏ trốn sang nước ngoài còn nó nghe nói sáng nay đi học đó. Cũng nên chuẩn bị một màn chào đón đi chứ hả?”

“Ừ” – Thùy Ngọc cười nhạt

10 phút sau...

Chiếc xe hơi trở tới cổng trường. Từ trong xe, Tuấn Khôi bước ra, đưa tay ra cho Vân Nhi cầm. Cả trường ồ lên ngạc nhiên, nhất là học sinh khối lớp thường. Vũ Hiểu Di và La Thùy Ngọc tức giận nhìn Vân Nhi. Khôi và Nhi đi ngang Hiểu Di, cô ta liền nói:

“Ồ, Vân Nhi tiểu thư, à không, mày hết là tiểu thư rồi, phải gọi là người vô gia cư mới đúng. Hôm nay người vô gia cư còn tâm trạng đi học sao?”

Vân Nhi mím môi nén cơn giận, cúi đầu không nói gì. Tuấn Khôi giận dữ nhìn Hiểu Di:

“Cô thôi đi.”

Thùy Ngọc xen vào:

“Chẳng phải Hiểu Di nói quá đúng hay sao? Sao mày không nói gì vậy? Hay là mẹ mày chết rồi, mày sốc quá nên bị câm chứ gì. Haha!”

Vân Nhi tức giận vô cùng, định bước tới tát vào mặt La Thùy Ngọc. Nhưng Tuấn Khôi đã kịp giữ cô lại và thầm thì:

“Cố gắng kìm nén. Cậu không thể để mất mặt”

Vân Nhi nghe lời, cúi mặt không nói gì. Tuấn Khôi im lặng đưa Vân Nhi lên lớp.

Ra chơi...

Vân Nhi không ra ghế đá đọc sách mà đi lang thang sau trường. Đến đâu cũng bắt gặp những ánh mắt thương hại, thậm chí là miệt thị. Cô đau lòng lắm, chạy vội ra góc sân vắng vẻ ngồi khóc một mình.

Chợt bên má có cảm giác lạnh buốt, Nhi ngước lên thì thấy một cô gái mặc đồng phục trường, nụ cười tươi tắn đang áp chai nước suối lạnh vào mặt cô. Vân Nhi ngạc nhiên hỏi:

“Bạn là...?”

Cô bạn kia cười, đáp lại:

“Chào, tôi là Ngô Thảo Phương, lớp 10 lý chuyên. Thấy bạn ngồi khóc một mình nên tôi mới lại xem sao. Mà sao bạn khóc vậy?”

Vân Nhi mím môi:

“Mẹ tôi vừa mới mất.”

Thảo Phương đáp:

“Vậy sao? Tôi cũng mồ côi mẹ từ nhỏ, không cảm nhận được tình thương của mẹ thế nào.”

Vân Nhi cười nhẹ:

“Chúng ta giống nhau nhỉ?”

Thảo Phương cười tươi:

“Chúng ta làm bạn được chứ? Gọi nhau bằng tên cho nó thân mật.”

Vân Nhi đã lấy lại được tinh thần, cô cười:

“Phương, chúng ta là bạn!”

“Mà này, cậu tên gì ấy nhỉ?”

“Tớ là Triệu Vân Nhi!”

“Nhi, chúng ta là bạn!”

Nói rồi hai cô nàng dắt nhau đi chơi khắp sân trường cho đến khi vào học.

Vân Nhi vui lắm. Hôm nay cô có thêm một người bạn mới.

5. Chương 5: Sống Chung

Giờ về...

“Mây, Mây!” – Tuấn Khôi gọi.

Vân Nhi hỏi:

“Gì thế?”

“Cậu trả phòng trọ lại cho người ta đi. Sang nhà tôi mà ở. Nhà tôi còn một phòng trống đó.” – Tuấn Khôi nói.

Vân Nhi nghi ngờ đáp:

“Sao tự nhiên tốt quá vậy?”

Tuấn Khôi thở dài:

“Haizz, bạn bè lâu năm, có khó khăn thì giúp đỡ thôi. Còn tiền phòng trọ mấy ngày qua để tôi trả.”

Vân Nhi do dự rồi đáp:

“Cảm ơn cậu”

6g tối...

Vân Nhi khệ nệ xách vali đến trước cửa nhà Tuấn Khôi. Cô với tay bấm chuông trước cửa nhà:

“Đing đoong. Đing đoong”

Dì Hải, quản gia nhà Tuấn Khôi ra mở cửa và hỏi:

“Con là ai thế?”

Vân Nhi lễ phép đáp:

“Dạ, cháu là Triệu Vân Nhi, bạn của Tuấn Khôi ạ”

Dì Hải vui vẻ:

“A, con là Vân Nhi hả. Vào nhà, vào nhà đi, Tuấn Khôi và ông bà chủ đang đợi con đó.”

Vân Nhi xách vali vào nhà. Trương lão gia đặt tách trà xuống, niềm nở hỏi:

“Con là Vân Nhi hả? Bác có nghe Tuấn Khôi kể về con rồi. Con cứ thoải mái ở lại nhà bác, không cần phiền hà điều gì cả”

Trương phu nhân cười nhẹ:

“Con vào ăn cơm với hai bác và Tuấn Khôi. Hôm nay bác làm nhiều món ngon lắm!”

Tuấn Khôi từ trên lầu chạy xuống:

“Trời ơi, Nhi! Sao cậu không đợi tôi đến đón?”

Vân Nhi đáp:

“Có gì đâu. Nhà cậu gần phòng trọ mà.”

Trương phu nhân đứng dậy:

“Hai đứa vào ăn nè.”

Vân Nhi bên lên bước theo mẹ Tuấn Khôi vào phòng ăn. Bữa ăn trôi qua thật vui vẻ với những cuộc trò chuyện và những tiếng cười.

Ăn xong, bố Khôi bảo:

“Tiểu Khôi, con dắt Tiểu Nhi lên phòng ngủ đi nhé. Bố mẹ cũng lên phòng đây”

Tuấn Khôi bê đồ lên phòng cho Vân Nhi. Nhìn cái dáng cậu bê đồ mà Vân Nhi bật cười.

Tuấn Khôi quay sang:

“Mây, cậu cười cái gì chứ?”

Vân Nhi đáp:

“Tại cậu bê đồ nhìn buồn cười quá chứ sao? Hihihì”

Tuấn Khôi đơ vài giây vì nụ cười thiên thần đó. Vân Nhi khó hiểu hỏi:

“Nè, cậu sao vậy? Nè, nè!”

Khôi chợt tỉnh:

“À, à, không có gì hết”

Nói rồi cậu tiếp tục bê đồ lên cho cô. Đến phòng cô, cậu thả chiếc vali xuống và nói:

“Mây, chúc cậu ngủ ngon!”

Vân Nhi cười nhẹ:

“Khôi, chúc cậu ngủ ngon!”

6. Chương 6: Nhi Mọt Hay Nhi Lợn?

6g sáng...

“Mây, dậy đi, đến giờ đi học rồi này!” – Tuấn Khôi vừa lay vừa gọi Nhi.

“Ây da, còn sớm chán, để bổn cô nương ngủ!” – Nhi nửa tỉnh nửa mê.

“Không biết nên gọi cậu là Nhi mọt hay Nhi lợn nữa đây. Ngày hôm qua lèo nhèo đòi ngủ sớm, hôm nay lại dậy muộn thế này.” – Cậu thở dài.

Nhi ngồi dậy, ngáp một hơi thật dài rồi đáp:

“Thế thì gọi là mọt lai lợn cũng được mà”

Khôi đứng dậy:

“Tôi sẽ gọi cậu là con mọt lai lợn được chưa? Còn bây giờ thì vệ sinh cá nhân đi rồi xuống ăn sáng còn đi học nữa”

Khôi mở cửa phòng bước ra ngoài. Vừa đi cậu vừa cười tươi đầy mãn nguyện. Thật ra là...

5g30 sáng...

“Mây, dậy nào!”

Cô gái trên giường vẫn cuộn tròn trong chăn chưa chịu dậy. Cậu bước đến, ghé sát tai Nhi và nói:

“Cậu không dậy là tôi hôn cậu đấy nhé!”

Nhi vẫn không biết gì cả, cứ nói:

“Thích thì làm đi!”

Thế là cậu đưa môi sát môi ai kia và khê khàng đặt lên đó một nụ hôn.

Trở lại hiện tại...

Vân Nhi đứng đối diện cái gương, hồi tưởng quá khứ. Tự nhiên cô thấy có gì đó nó sai sai...

“Trương Tuấn Khôi, tên biến thái!!!!!!!!!!!!!!” – Cô đứng ở cầu thang hét lớn.

Cậu trai ở dưới mím môi để không bật cười thành tiếng, thầm nghĩ: “Con nhóc này, gốc dễ sợ!”

7. Chương 7: Fan Hâm Mộ Của Nhi

8g sáng...

“Nào, em nào có thể lên bảng giải bài này?” – Cô Chi viết xong bài hình trên bảng, quay xuống hỏi lớp. – “Bài này đã làm khó biết bao thế hệ học sinh toán chuyên của cô suốt 13 năm qua rồi đó. Liệu có em nào phá được kỉ lục không?”

Cả lớp nhìn nhau, rồi nhìn về phía vị trí của lớp trưởng và lớp phó học tập. Hai người đang cắn bút suy nghĩ, chốc chốc lại ghi vào giấy nháp. Tuấn Khôi lia cây bút chì trên giấy, cuối cùng cũng đã giải xong. Cậu đưa tay lên. Cô Chi khê cười, nói:

“Nào, mời lớp phó học tập!”

Cậu đứng dậy, liếc sang Vân Nhi thì thấy cô còn cắn bút suy nghĩ thì cười thầm trong lòng. Cũng có lúc cậu hơn cô rồi!

Cậu đứng trên bục giảng, vừa làm vừa giảng cho cả lớp.

Cô Chi quay xuống lớp:

“Các em có đồng ý với cách giải của lớp phó không?”

Một cánh tay giơ lên.

Cô nói:

“Mời em, Thúy Anh”

Thúy Anh nói:

“Thưa cô, nếu làm cách của bạn Khôi thì trái với tiên đề Euclide về đường thẳng song song rồi ạ.”

Cô gật gù:

“Giỏi lắm. Nếu suy luận từ cách của Khôi ra thì qua điểm A thì có đến hai đường thẳng phân biệt cùng song song với đường thẳng c rồi. Có bạn nào có cách giải khác đúng hơn không?”

Tuấn Khôi im lặng trở về, mắt cứ nhìn Nhi, vậy là cậu quê độ trước mặt cô rồi. Cô đang hí hoáy làm cách giải cuối cùng. Và...

“Thưa cô, em làm xong rồi ạ”

“Nào, mời lớp trưởng”

Vân Nhi bước lên, cầm viên phấn và bắt đầu làm bài...

Bên ngoài, có một chàng trai đứng bên cửa lớp, chăm chú nghe Vân Nhi nói.

Một lát sau...

“Thưa cô, em làm xong rồi ạ.”

Cô Chi nhìn bài Vân Nhi làm, trên môi nở một nụ cười. Cô hỏi:

“Thế nào, lớp có ý kiến gì không?”

Cả lớp chăm chú nhìn. Cô Chi hỏi tiếp:

“Sao, bài của Nhi có sai gì không?”

Cả lớp đồng thanh:

“Dạ không”

Cô Chi đến lúc này mới bước đến bục giảng và xoa đầu Vân Nhi:

“Giỏi, giỏi lắm. Em là học sinh duy nhất trong 13 năm đi dạy của cô giải đầy đủ bài hình này. Vì em làm bài này theo 4 cách khác nhau nên cô sẽ cộng thêm cho em 4 điểm vào bài thi vào đội tuyển toán chuyên của trường.”

Cả lớp ồ lên khâm phục. Riêng Tuấn Khôi thì...

“Mây, sao lúc nào cũng hơn tôi thế này!” – Cậu thầm nghĩ

Ra chơi...

Vân Nhi đang ngồi hút ly cacao rột rột thì một chàng trai bước đến và ngồi xuống. Cô ngạc nhiên hỏi:

“Ồ, anh là...”

Chàng trai kia lập tức trả lời:

“À, anh là Lý Hải Thiện, lớp 11 toán chuyên. Còn em tên gì?”

Vân Nhi đáp:

“Em là Triệu Vân Nhi, lớp 10 toán chuyên.”

Hải Thiện nói:

Khi này đi ngang lớp em, nhìn thấy em giải được bài toán kinh điển của cô Chi mà anh ngạc nhiên luôn đấy. Làm sao em giải được vậy?”

Vân Nhi hút một ngụm cacao rồi nói:

“Hi hi, có gì đâu. Thật ra lúc giải em cũng run sợ sai lắm. Nhưng mà lúc cô nói làm đúng rồi thì lại thấy vui. Em cũng chẳng có bí quyết gì đâu.”

Hải Thiện nhìn nụ cười hồn nhiên của cô, tự nhiên lại thấy có cảm giác gì đó len lỏi trong tim.

Anh hưởng ứng:

“Ừm, vậy Lý Hải Thiện này sẽ là một fan hâm mộ của Vân Nhi nhé.”

Nhi cười tươi:

“Lần đầu em có fan hâm mộ đấy.”

Một lần nữa, vẫn cảm giác kì lạ ấy, Hải Thiện thấy khó hiểu vô cùng.

Thảo Phương chạy tới:

“Nhi Nhi, thì ra Nhi ngồi ở đây.”

Cô quay sang:

“Phương tìm Nhi có chuyện gì vậy?”

Thảo Phương đáp:

“Thì ngồi trong lớp buồn quá nên tìm Nhi thôi. Còn đây là...”

Hải Thiện nói:

“Anh là Lý Hải Thiện, lớp 11 toán chuyên”

Thảo Phương đáp:

“Em là Ngô Thảo Phương, lớp 10 lý chuyên”

Nhìn Hải Thiện cười đùa với Vân Nhi, tự nhiên Thảo Phương lại cảm thấy tim mình đập chệch một nhịp. Một nhịp thôi, sao lại lớn lao đến thế!

8. Chương 8: Khôi Ghen Với Anh Thiện Hả?

Hôm sau...

“Vân Nhi, Vân Nhi” – Hải Thiện vừa chạy vừa gọi với theo.

Vân Nhi nói:

“Anh Thiện, anh đến sớm thế”

Hải Thiện nhìn xung quanh rồi hỏi:

“Nè, cái cậu hay đi học cùng em đâu rồi?”

Nhi đáp:

“À, Tuấn Khôi ấy hả. Cậu ấy lên lớp trực nhật cho em rồi.”

Cùng lúc đó, Khôi vừa trực nhật xong. Cậu ra ngoài hành lang hóng gió thì bắt gặp cảnh Nhi cười đùa với Thiện. Cậu cau mày lại. Sau lưng chợt có giọng nói:

“Khôi ghen với anh Thiện hả?”

Khôi quay người ra sau thì thấy một cô gái mang phù hiệu lớp lý chuyên. Cậu hỏi:

“Cậu là ai?”

Cô gái cười:

“Ngô Thảo Phương, 10 lý chuyên, bạn thân của Vân Nhi”

“Sao cậu biết tôi đang ghen?”

“Ày ầy, dễ ợt. Nhìn mặt cậu là có thể đoán ra ngay. Cộng với những hành động của cậu với Nhi thì càng thêm chắc chắn.”

Tuấn Khôi cắn nhẹ đôi môi:

“Cậu thông minh thật. Đúng là dân lý chuyên!”

Thảo Phương cười:

“Có gì đâu. Tôi không thông minh bằng dân toán chuyên các cậu đâu.”

Nói rồi Phương rời đi. Tuấn Khôi ở lại phía sau, thầm nghĩ: “Mây, liệu cậu có biết được tôi đang ghen vì cậu hay không?”

9. Chương 9: Cuộc Thi Văn Nghệ Cấp Trường

“Mấy ba mấy má, im lặng nghe con đây thông báo nào.” – Lớp phó văn thể mỹ Thúy Anh đứng trên bục giảng hét lớn.

“Bà Thúy Anh ơi là bà Thúy Anh. Con đây lớp phó kỉ luật mà còn không la được như bà đây này” – Quang Bảo thở dài, ngán ngẩm nói

Tuấn Khôi buông quyển sách Toán trên tay, nói:

“Có gì thì nói lẹ đi Thúy Anh”

“Trường ta tổ chức hội thi văn nghệ cấp trường. Mỗi lớp cử 3 tiết mục, 2 đơn ca và 1 song ca. Ai tình nguyện đi thì giờ tay.” – Thúy Anh nói.

Vân Nhi nói:

“Thúy Anh hát hay mà, đi đi, chọn thêm 1 người nữa là đủ”

Thúy Anh đáp:

“Không được, tôi ở trong đội văn nghệ của trường, mà đội văn nghệ thì lại được nhờ sang trường khác múa minh họa cho tiết mục diễn của người ta, đâu có đi được.”

Khả Duy từ dưới lớp nói vọng lên:

“Thế thì mở một buổi thử giọng đi. Giám khảo là cô Chi và Thúy Anh. Tất cả mọi người trong lớp đều phải tham gia. Chọn ra 2 người hát hay nhất là 2 tiết mục đơn ca. Còn tiết mục song ca thì để 2 người đó hát chung với nhau.”

Thúy Anh búng tay một cái:

“Hay lắm lớp phó lao động. Ừm bây giờ là đề tài. Có thể là đề tài về quê hương, đất nước, con người, tình yêu, gia đình, tuổi học trò. Có thể hát kèm theo nhạc cụ hoặc gửi nhạc về cho ban tổ chức.”

Cả lớp nhao nhao:

“Được đó”

Vân Nhi nói:

“Lát nữa là tiết sinh hoạt chủ nhiệm. Có thể lên trình bày ý kiến với cô rồi xin cô cho tổ chức luôn. Hạn chót nộp danh sách tiết mục là bao giờ hả Thúy Anh?”

“Ừm, 3 giờ chiều ngày thứ sáu tuần sau. Cũng là hạn gửi nhạc về ban tổ chức.”

Tiết sinh hoạt chủ nhiệm...

“Ừ, ý kiến rất hay đó. Bây giờ chúng ta tổ chức buổi thử giọng luôn đi.” – Cô Chi nói.

Một lát sau...

“Trương Tuấn Khôi, đến lượt cậu rồi đó.” – Thúy Anh nhìn danh sách nói.

Tuấn Khôi bước đến trước bàn giám khảo, ngồi xuống chiếc ghế và cất tiếng hát:

“Xin những bối rối này cứ thế lên ngôi
Xin con tim rẽ lối tìm giây phút nghen lời
Cho thêm chơi vui, để những ánh mắt đôi môi
Chạm nhau mang theo gọi mời
Xin cho ta tan vào những đắm đuối miên man
Khi em ghé ngang đời chợt mang sắc hương thiên đường
Và cho những ấm áp lại đến lấp kín nhân gian
Ngày ta yên vui cùng nàng”

[Yêu 5 – Rhymastic]

Cô Chi và Thúy Anh nhìn nhau, cười mỉm. Thúy Anh nói:

“Được rồi, cậu có thể về chỗ. Người tiếp theo, lớp trưởng Vân Nhi.”

Vân Nhi bước đến, ngồi xuống ghế và hát:

“Kể từ khi còn thơ bé
Mẹ luôn vỗ về chở che
Và ánh mắt chứa chan bao điều, nhiều lo lắng
Con của mẹ đã khôn lớn
Mẹ của con càng già hơn
Giọng nói ấm áp chưa bao giờ lời than vãn
Giấu giếm con bao điều
Mẹ nói dối con thật nhiều
Để gánh vác bao cam chịu
Chẳng ai thấu hiểu
Giấu khát khao đời mình
Vờ ước muốn như vô hình
Tất cả cho gia đình
Lặng im câm nín”

[Chưa bao giờ mẹ kể – Min, Erik]

Cô Chi gật gù. Cô bé này, vừa học giỏi, vừa hát hay, vừa có tố chất lãnh đạo. Sau này sẽ giúp cho đời rất nhiều!

10 phút sau...

“Mọi người, có kết quả rồi đây” – Thúy Anh đứng trên bục giảng nói

Cả lớp nhao nhao:

“Sao, sao?”

Thúy Anh nói:

“Thế này nhé, ở phía bên các bạn nam tôi và cô Chi thấy Tuấn Khôi có giọng hát triển vọng nhất nên sẽ chọn Tuấn Khôi đi thi. Còn về các bạn nữ, có rất nhiều bạn hát hay nhưng sau một hồi xem xét thì cô và tôi quyết định chọn lớp trưởng đi thi.”

Cả lớp đồng thanh:

“Đồng ý luôn”

Cô Chi hướng mắt về bàn 3 dãy 2, chỗ ngồi của lớp trưởng và lớp phó học tập. Cô hỏi:

“Hai em có ý tưởng gì cho tiết mục song ca chưa?”

Tuấn Khôi đứng dậy nói:

“Thưa cô, em và lớp trưởng gần nhà nhau nên có thể bàn chuyện này được ạ.”

Cô gật nhẹ đầu, nói:

“Thôi, còn có 15 phút nữa là hết giờ rồi, cô cho các em nghỉ giải lao. Cô có việc xuống phòng giáo viên trước đây.”

Cả lớp đồng thanh:

“Oh yeah”

Và... nhao nhao như một cái chợ!

10. Chương 10: Bài Hát Song Ca Của Khôi Và Nhi

5g chiều...

“Đing đoong, đing đoong” – Khôi nhấn tay vào chiếc chuông. Di Hải chạy vội ra mở cửa. Khôi hỏi dì:

“Dì Hải, sao hôm nay nhà của con im ắng thế?”

“Ông bà chủ đi công tác từ chiều rồi con. Hai đứa mau vào nhà, dì có nấu món hai đứa thích đó.”

Hai người cùng đi vào nhà. Bữa tối hôm ấy, tuy không có bố mẹ Khôi nhưng Khôi và Nhi cũng cảm thấy rất vui vẻ.

7g tối...

“Cốc, cốc” – Khôi gõ cửa phòng Nhi.

“Vào đi.” – Nhi nói

Khôi mở cửa bước vào. Ngồi xuống giường của cô, cậu hỏi:

“Mây, cậu đã tìm được bài hát song ca chưa?”

“Chưa nữa. Cậu có bài nào không?”

Khôi suy nghĩ hồi lâu, cầm cây ghita của mình, tay khẽ lướt trên dây đàn.

“A, bài Yêu là phải nói của Cao Bá Hưng và Papyxu Tường phải không?” – Cô reo lên.

“Sao cậu biết hay thế? Tôi tưởng cậu là con mọt suốt ngày cắm đầu vào sách chứ.” – Cậu đáp

“Xì, tôi mà lì. Cũng phải có phút giải trí chứ.” – Nhi bĩu môi.

“Chúng ta chọn bài này ha.” – Khôi nói.

“Ừ, bài này nghe vừa hay vừa hồn nhiên nữa” – Nhi đáp.

“Chúng ta hát thử đi.” – Khôi đề nghị

“Ừ, Ok luôn.” – Nhi tán thành.

Cậu cất tiếng hát:

“Hôm nay mây trôi đi bỗng bênh cùng làn gió

Lang thang đi theo mây rồi tình cờ gặp em

Ôi thật xinh đẹp

Ôi nàng thật là là là dễ thương quá đi.”

Nhi hát tiếp:

“Đừng ngại ngừng mà lại chạy lại thật gần em

Cho em cảm nhận được nhịp đập của hai ta

Ngỡ rằng yêu từ khi mới bắt đầu

La la la la la la”

Tối ấy, trong căn phòng màu xanh dương, có đôi bạn trẻ ngồi ngân nga hát bài Yêu là phải nói suốt 2 tiếng đồng hồ liền!

11. Chương 11: Ngày Thi

2 tuần sau...

7g sáng, hội trường trường Golden Star...

“Xin chào mừng quý ban giám hiệu, quý phụ huynh và toàn thể học sinh có mặt trong hội thi văn nghệ ngày hôm nay!” – Tiếng cô MC cất lên – “Sau đây là tiết mục đầu tiên của bảng A: đơn ca. Tiết mục “Look what you made me do” của em Vũ Hiểu Di lớp 10A5.”

Vũ Hiểu Di trong trang phục màu đỏ nhìn khá là... nóng mắt. Cô ta đeo chiếc micro bên tai, vừa nhảy vừa hát:

“ I don’t like your little games

Don’t like your titled stage

The role you made me play

Of the fool, no, I don’t like you”

Giọng cô ta nghe có chút thách thức, không biết do diễn sâu hay là lên mặt kiêu ngạo nữa.

“Cảm ơn tiết mục sôi động của Hiểu Di. Tiếp theo là tiết mục thứ hai, tiết mục “Yêu 5” của em Trương Tuấn Khôi lớp 10 toán chuyên”

Tuấn Khôi cầm cây ghita của mình bước lên sân khấu. Hôm nay cậu diện một chiếc áo thun đen và chiếc quần jean khá đơn giản. Cậu khẽ lướt tay lên dây đàn và cất tiếng hát. Bên dưới có vài tiếng xì xào:

“Ôi, đã đẹp trai lại còn hát hay nữa” – hs1

“Giọng hát hay quá, không biết cậu ấy hát tặng cho ai nữa đây?” – hs2

“Người yêu cậu ấy chắc sướng lắm đây” – hs3

Hoàn thành tiết mục, một tràng pháo tay nổi lên. Cậu bước vào cánh gà, đặt tay lên vai Vân Nhi và nói:

“Cố lên nhé. Tòì tin cậu sẽ làm được.”

Cô MC bước lên sân khấu và nói:

“Tiếp theo, tiết mục “Chưa bao giờ mẹ kể” của em Triệu Vân Nhi, lớp 10 toán chuyên.”

Vân Nhi hít một hơi thật sâu, cầm cây ghita bước lên sân khấu. Hôm nay Nhi mặc một chiếc áo đầm tay phồng màu trắng cùng đôi giày búp bê thắt nơ màu trắng. Trông cô như một thiên sứ vậy. Vân Nhi ngồi xuống chiếc ghế, ngồi nhớ về lời dặn của mẹ khi mẹ dạy cô học ghita: “Tiểu Nhi, con hãy nhớ, khi hát, con hãy nghĩ đến việc sẽ dành tặng bài hát này cho ai, từ đó con sẽ hát thật hay, thật truyền cảm để người đó có thể cảm nhận được tình cảm con gửi gắm trong bài hát.”

Vân Nhi tự nhủ:

“Mẹ, con mong mẹ ở trên đây có thể nghe được tình cảm của con.”

Và cô cất tiếng hát. Cả khán phòng im lặng nghe cô hát. Một hạt pha lê trong suốt rơi từ mi mắt xuống má của cô. Trong tâm trí cô tràn ngập hình ảnh của người mẹ thân yêu. Mẹ ơi, mẹ có nghe được tiếng lòng của con không? Mẹ ơi, Tiểu Nhi của mẹ lớn rồi, thật sự lớn rồi. Mẹ không cần phải lo cho đứa con gái bướng bỉnh này nữa đâu. Vân Nhi con đã lớn rồi!

Khi cô hát xong, toàn thể khán phòng đứng dậy vỗ một tràng pháo tay thật to. Tuấn Khôi cười nhẹ, cậu sợ cô sẽ bật khóc ngay khi hát bởi vì lúc tập, Nhi cứ nhớ về mẹ và bật khóc nức nở. Cô còn sợ mình sẽ không làm được. Thế nhưng hôm nay Vân Nhi đã làm được, cô đã làm được!

1 tiếng sau...

“Tiếp theo là tiết mục cuối của bảng B: song ca. Xin mời tiết mục “Yêu là phải nói” của Trương Tuấn Khôi và Triệu Vân Nhi lớp 10 toán chuyên!”

Khôi nắm chặt tay Nhi, cùng cô bước lên sân khấu. Cả hai nhìn nhau cười và cất tiếng hát trong trẻo của mình lên. Mọi người cũng hưởng ứng với hai người.

Một lát sau...

“Sau đây là kết quả chung cuộc. Tôi sẽ thông báo kết quả từ bảng B trước, từ giải khuyến khích lên giải nhất.” – Tiếng cô MC vang lên.

“Giải khuyến khích, tiết mục “Bonjour Vietnam” của Lưu Quang Minh và Ngô Thảo Phương lớp 10 lý chuyên.”

...

“Và giải nhất ...” – Cô MC ngắt giọng. – “Thuộc về 1 lớp chuyên!”

Và cô nhìn xuống các học sinh:

“Lớp nào tự tin mình sẽ được giải?”

Cả hội trường nhao nhao:

“12 văn chuyên ạ”

“11 hóa chuyên ạ”

“12 lý chuyên ạ”

“10 toán chuyên! 10 toán chuyên!” – Bộ ba ban cán sự, gồm lớp phó kỷ luật, lớp phó lao động, lớp phó văn thể mỹ, trong đó Thúy Anh là to nhất. Chả là, tiết mục múa của tụi nó hoàn thành sớm hơn dự kiến nên được về trường sớm. Nó đã tranh thủ thay quần áo và vào đội hình ủng hộ cho lớp. Tiếng hét của nó làm kinh động cả hội trường!

Cô MC bật cười:

“Đúng rồi. Giải nhất thuộc về tiết mục Yêu là phải nói của Trương Tuấn Khôi và Triệu Vân Nhi lớp 10 toán chuyên.”

Nguyên đội hình cổ động cho lớp 10 toán chuyên hét ầm lên:

“Ôô deeeeeeeeeeeeeee!!!!!!!”

Và một lần nữa, làm kinh động hội trường!

“Tiếp theo là bảng A: đơn ca. Giải khuyến khích thuộc về tiết mục “Look what you made me do” của em Vũ Hiếu Di lớp 10A5.”

Hiếu Di nghiêng răng tức giận. Ắ đã cố diễn đến mức nào, vậy mà chỉ có giải khuyến khích thôi sao? Có ai hát hay hơn Vũ Hiếu Di này à?

“Tiếp theo, giải ba thuộc về tiết mục “Đi để trở về” của Ngô Thảo Phương lớp 10 lý chuyên.”

Thảo Phương cười tươi bước lên sân khấu nhận giải.

“Tiếp theo, giải nhì thuộc về tiết mục “Yêu 5” của Trương Tuấn Khôi lớp 10 toán chuyên”

Tuấn Khôi mỉm cười nhìn Vân Nhi và bước lên sân khấu.

“Và cuối cùng, giải nhất thuộc về...”

“Triệu Vân Nhi, Triệu Vân Nhi.” – Cũng vẫn tiếng hét “lay động hồn người” của Thúy Anh.

Cô MC bật cười thêm lần nữa và nói:

“Chính xác. Giải nhất bảng A: đơn ca thuộc về tiết mục “Chưa bao giờ mẹ kể” của em Triệu Vân Nhi lớp 10 toán chuyên!”

Một lần nữa, đội hình cổ động, lần này có cả cô Chi tham gia, vừa la vừa vỗ tay:

“AAAA, deeeeeeeee!!!!!!”

Cô Chi cười nhìn đám học trò của mình và nói:

“Văn nghệ năm nay lớp ta được khá nhiều giải thưởng đấy!”

Vân Nhi hạnh phúc ôm phần thưởng trong tay, bước xuống liền được mọi người vây quanh chúc mừng. Nhưng...

“Triệu Vân Nhi, mày đã làm tao nhục nhã trước mặt tất cả mọi người. Mày sẽ phải chịu đựng cơn thịnh nộ của tao!” – Hiếu Di ghiền răng ken két.

12. Chương 12: Trò Chơi Chỉ Mới Bắt Đầu

Ngày thứ hai...

“Ây, chúc mừng Khôi và Nhi nhé! Được quá trời quà luôn.” – Quang Bảo xuýt xoa.

Khả Duy cười:

“Hai người mang vinh quang về cho lớp kia, nhớ bao đầy nhá. Công sức bọn tôi hết ầm lên cổ vũ đấy!”

Tuấn Khôi nói:

“Chắc chắc, mấy người tình nguyện à nha!”

Thanh Hà từ cửa lớp chạy vào:

“Vân Nhi ơi, có anh nào lớp 11 nói là bạn của cậu muốn cậu ra nói chuyện.”

Vân Nhi bước ra ngoài thì thấy Hải Thiện đang đứng chờ. Cô bước lại gần:

“Anh Thiện, anh thấy em giỏi không nè?”

Anh bật cười, xoa đầu cô:

“Ừ, bé Nhi giỏi lắm, anh thưởng cho em nè.” – Nói rồi Hải Thiện mở balo lấy ra một quyển sách. Nhi mắt sáng như sao, ôm chầm lấy quyển sách và nói:

“Đây là quyển sách em mong ước bấy lâu nay. Sao anh biết mà mua cho em hay vậy?”

“Anh mà, chuyện gì cũng làm được.” – Thiện vênh mặt

Nhi nhón chân cốc vào đầu anh:

“Hứ, đồ kèn kiệu.”

Rồi cả hai người cùng cười. Phía xa, một cô gái đã chứng kiến mọi chuyện, khẽ nhếch môi:

“Khoảnh khắc hạnh phúc này của mày sắp biến mất rồi!”

Ra chơi...

“Thảo Phương, ra căn tin ăn sáng với Nhi, Khôi và anh Thiện nha.” – Một dòng tin nhắn hiện lên trên điện thoại của Thảo Phương. Thảo Phương nhìn điện thoại, bước nhanh xuống căn tin.

Cùng lúc đó...

“Nhi, tụi anh ở đây.” – Thiện vỗ tay.

Vân Nhi chạy nhanh tới. Hải Thiện la lên:

“Nhi, coi chừng đó!”

Một chậu hoa sứ đang rơi tự do giữa không trung. Và mục tiêu của nó chính là... Vân Nhi.

“Haha, hôm nay mày có còn vui nổi nữa không!” – Hiểu Di và Thùy Ngọc cười đắc thắng.

Bất chợt, Hải Thiện đứng bật dậy, lao nhanh về phía Vân Nhi. Anh ôm chặt lấy cô, một mình hứng trọn cú va đập của chậu hoa. Chậu hoa vỡ tan, những mảnh vỡ văng lung tung. Hải Thiện ôm lấy đầu, ngã xuống đất. Vân Nhi hoảng hốt:

“Anh Thiện, anh Thiện, anh có sao không?”

Tuấn Khôi và Thảo Phương cùng lúc chạy tới, đứng hình vì cảnh tượng trước mắt. Một dòng máu tươi chảy ra. Vân Nhi bật khóc:

“Anh Thiện, anh Thiện ơi!”

Hải Thiện gượng cười nhìn Vân Nhi. Anh biết rồi, cảm giác này chính là yêu, và khi yêu, người ta sẵn sàng bảo vệ người mình yêu...

Thùy Ngọc và Hiểu Di biến sắc, Thùy Ngọc lay mạnh người Hiểu Di:

“Này, sao lại thả trúng anh Thiện thế hả? Tôi đã nói với cậu rồi, làm gì cũng không được đụng đến anh Thiện mà?”

Hiểu Di quay mặt đi:

“Tôi không biết!”

Thùy Ngọc thất thần tựa lưng vào tường. Hiểu Di nắm lấy cổ tay Thùy Ngọc:

“Chạy thôi.”

Và không quên nói thêm một câu:

“Triệu Vân Nhi, trò chơi chỉ mới bắt đầu!”

Tuấn Khôi bất giác nhìn lên nơi chậu hoa vừa rơi xuống. Cậu thấy có bóng của hai cô gái chạy biến đi. Cậu khẽ cau mày lại.

Vân Nhi ôm lấy Hải Thiện, dìu anh lên phòng y tế. Chợt những kí ức khi xưa tìm về, mẹ cô... nằm giữa vũng máu... môi nở một nụ cười gượng... rất giống... Hải Thiện... Đầu cô đau như búa bổ, sắc mặt nhợt nhạt. Thảo Phương và Tuấn Khôi chạy lại. Tuấn Khôi nói:

“Để tôi dìu anh Thiện cho. Cậu đỡ Vân Nhi đi.”

Thảo Phương đáp:

“Ừ, nhanh đi, nếu không anh Thiện sẽ mất khá nhiều máu đó.”

Tất cả mau chóng tản đi, để lại một vũng máu đỏ tươi và một chậu hoa vỡ tan.

13. Chương 13: Anh Không Sao!

Giờ ra về...

“Anh Thiện, anh đã đỡ hơn chưa?” – Thảo Phương nắm lấy tay Hải Thiện.

“Cảm ơn em nhé Thảo Phương. Anh không sao!” – Hải Thiện cười.

Thảo Phương mỉm cười. Người nhỏ yếu ớt cuộc cũng không sao. Vân Nhi ngồi im nhìn Thiện. Cũng vì cô mà anh phải nằm trên giường thế này. Đáng lẽ... người nằm phải là cô mới đúng. Cô đúng là kẻ gây rắc rối mà. Cô lặng lẽ nói:

“Để em đưa anh về nhà. Dù gì thì anh cũng không thể tự đi được.”

Tuấn Khôi lên tiếng:

“Cậu cứ để tôi công là được.”

“Không được, tôi là người làm anh Thiện ra nông nỗi này. Tôi phải bù đắp lại cho anh ấy.”

Nói rồi cô ghé vai cho Thiện quàng tay vào. Cô nhẹ nhàng đỡ anh đi. Thiện âu yếm nhìn Nhi và nở nụ cười. Khôi thấy được điều đó, lửa ghen cháy bùng bùng. Cậu kìm nén lại, bước đến gần cô và nói:

“Cậu cứ để tôi đỡ anh ấy cho. Cậu vừa thấp hơn, lại vừa nhẹ cân hơn, làm sao đỡ nổi?”

Cô đáp:

“Cậu đừng coi thường tôi à nha. Tôi tuy nhẹ cân nhưng khỏe lắm đó.”

Cậu cứng họng, đầu thế nói Nhi à Khôi đang ghen đó, đầu có được. Thế là cậu đành im lặng nhìn cô dìu anh đi. Cậu tự hứa với lòng mình cũng sẽ có ngày Triệu Vân Nhi bám riết lấy mình cho mà xem!

14. Chương 14: Khôi Ơi Khôi À!

Vài ngày sau...

“Các em sẽ làm một bài thuyết trình về sự phát triển của tập đoàn Microsoft trong 20 năm qua và sự thay đổi của các phần mềm thông dụng hiện nay qua các năm.” – Thầy Hùng dạy tin học đồng dục nói.

Cả lớp đồng thanh:

“Super Hero ơ, khó lắm, tụi em không làm được đâu ạ.”

Thầy đáp:

“Đó là do lớp trưởng của các em bốc trúng đề khó thôi. Các lớp khác bốc đề rất dễ đó.”

Cả lớp quay sang lườm đứa nào đó bây giờ đang úp mặt xuống bàn vì sợ. Vân Nhi vội biện minh:

“Ờ thì, tôi cũng đâu có tự mình làm được đâu. Lỡ rồi sao giờ...”

Thầy nói tiếp:

“Các em sẽ thực hiện bài này trên PowerPoint. Hình ảnh, hiệu ứng, thông tin... đâu ra đó à nhen. Nhóm nào làm cầu thả thầy cho điểm 1 vào bài kiểm tra học kì thì ráng chịu nha.”

Cả lớp nhìn theo Super Hero đang đi ra khỏi lớp với một ánh mắt đau thương khó tả.

Vân Nhi quay sang khều khều Tuấn Khôi. Cậu hỏi:

“Gi vậy Mây?”

Cô lí nhí nói:

“Khôi ơ, Khôi giúp mình làm bài thuyết trình này nha, nha, nha!”

Cậu hạ giọng:

“Tôi đâu cùng nhóm với cậu đâu?”

Cô nói:

“Bạn bè lâu năm thì phải giúp nhau chứ, đi mà!”

Cậu thở dài, nhưng chợt nghĩ ra ý gì đó, quay sang:

“Có thù lao chứ?”

Cô gật đầu lia lịa:

“Cậu muốn gì tôi cũng làm!”

Cậu nở một nụ cười khá là... nham hiểm:

“Điều 1: Phải luôn xin lỗi tôi mỗi khi cậu làm điều gì có lỗi. Cậu xin lỗi ví dụ như: “Khôi đẹp trai, Khôi cute, Khôi thông minh, cho mình xin lỗi nhé!”

Điều 2: Tôi sai vặt cái gì cũng phải làm.

Cậu đã nhớ hết chưa? Chỉ có 2 điều thôi đó”

Nhi há hốc mồm:

“Khôi mà... mà cute á?”

Khôi vênh mặt:

“Cậu đúng là không có mắt thẩm mỹ. Tôi đẹp trai và cute như vậy mà cậu cũng không nhận ra nữa.”

Nhi thở dài. Thôi thì hi sinh một chút cho sự nghiệp lớn lao vậy.

Buổi tối...

“Mày, cậu tắm rửa quá thời gian quy định, làm tôi phải chờ đợi lâu, làm chậm tiến độ làm bài thuyết trình. Cậu phải xin lỗi tôi!” – Cậu tuôn một tràng.

Cô phản kháng:

“Tôi muốn tắm bao lâu thì kệ tôi chứ”

Cậu nghiêm mặt:

“Điều 1”

Cô luống cuống nói:

“Ô, ơ Khôi đẹp trai, Khôi cute, Khôi thông minh, cho Vân Nhi xin lỗi nhé!”

Cậu hài lòng nói:

“Được, thế mới là bé ngoan chứ.”

Cô cố kìm lửa hận trong lòng, tự hứa với lòng thù này ta nhất định sẽ trả. Quân tử trả thù, mười năm chưa muộn!

15. Chương 15: Thảo Phương Có Tình Địch!

Giờ ra chơi ngày hôm sau...

“Phương, lớp Phương có phải làm bài tập của Super Hero không?” – Nhi hỏi.

Phương đáp:

“Có chứ, lớp Phương là làm bài thuyết trình về một đất nước mà mình yêu mến. Còn lớp Nhi thì sao?”

Nhi thở dài:

“Lớp Nhi thầy cho làm về tập đoàn Microsoft mới ghê chứ. Lớp Phương sướng ghê!”

Phương hút một ngụm trà sữa, cười mỉm. Chợt Nhi kêu lên:

“Phương, nhìn kia.”

Nhỏ nhìn theo hướng cô chỉ, chợt thấy La Thùy Ngọc đang ngồi sát bên Hải Thiện, làm mấy hành động ôm ấp gì đó. Còn Thiện thì đang ngồi ăn hủ tiếu, không mấy may để ý gì cả. Phương nhăn mặt, nhưng không nói gì cả. Nhi ghé sát tai Phương nói nhỏ:

“Nè, đó không phải là La Thùy Ngọc, bạn thân của Hiếu Di sao? Sao cậu ấy lại ôm anh Thiện?”

Phương đáp:

“Phương muốn xem cô ta còn làm gì nữa. Đứng lại đây với Phương chút đi.”

Còn Thùy Ngọc, cô ta đã ngồi nãy giờ mà Hải Thiện chẳng để ý, cứ ngồi ăn như thường. Ắt đưa sát gương mặt xinh đẹp do trét cả tấn phấn lại gương mặt đẹp trai của Hải Thiện, khẽ đẩy nhẹ đôi môi của mình lướt qua tai anh. Anh bực mình lắm rồi, đứng bật dậy, miệng lẩm bẩm:

“Không ngờ trường chuyên cũng có loại học sinh này.”

Và bỏ đi vào lớp. Để lại Thùy Ngọc ngồi một mình tức giận. Ắ đứng dậy bước đi, cố tình đụng trúng Thảo Phương. Ắ lướt qua người Phương, giọng hách dịch nói:

“Các người sẽ sớm trả giá cho những việc đã làm với tôi và cả Hiếu Di nữa!”

16. Chương 16: Tuấn Khôi, Cậu...

1 tuần sau...

“Bài thuyết trình hôm nay của nhóm 1 và nhóm 2 rất xuất sắc. Nhóm trưởng nhóm 1 Vân Nhi và nhóm trưởng nhóm 2 Tuấn Khôi thầy tuyên dương trước lớp!” – Thầy Hùng nói.

Cả lớp nổ một tràng pháo tay như sấm sét. Hai người bạn được tuyên dương thì cười tươi như hoa nở.

Giờ ra về...

“Nè, bài thuyết trình kết thúc rồi đấy nhé. Từ bây giờ cấm cậu bắt tôi xin lỗi vô cớ nữa đấy.” – Vân Nhi lên tiếng.

Tuấn Khôi ngang ngược đáp:

“Không bao giờ. Quy định đã ra thì không có việc xóa bỏ.”

Nhi nổi khùng:

“Sao, sao, bỏ không? Không bỏ thì bà đây đâm cho mày gãy răng bây giờ!”

Khôi nhếch môi:

“Cố ngon thì làm đi!”

Nhi nhón chân, giơ một cú đâm, mục tiêu là cái mồm ăn mắm ăn muối nói bậy của cậu. Vận tốc là 3000km/h. Một tiếng kêu vang lên:

“AAAAAAAAAAAA, cái gì vậy?????”

Những tưởng Tuấn Khôi sẽ bị ăn đâm, thế nhưng tình trạng bây giờ thì...

“Tuấn Khôi, cậu làm cái gì vậy hả?”

Vân Nhi bị kẹt giữa hai cánh tay rắn chắc của Tuấn Khôi, không thể thoát ra được. Cô ngơ ngác nhìn cậu. Cậu khẽ cười, đưa sát gương mặt đẹp trai lại gần gương mặt cô. Vân Nhi ngày càng trở mạnh, ánh mắt trở nên mờ nhạt đi, chân tay càng nhũn ra, gương mặt thì đỏ ửng lên. Tuấn Khôi cười thầm, không ngờ con bé này dễ bị quyến rũ ghê. Đôi môi cô khẽ mấp máy:

“Tuấn Khôi, cậu, cậu...”

17. Chương 17: Cuộc Chiến Giữa Các Quý Ông

“Úi giời ơi, ông bà nội ơi, hơi quá đi mất!” – Vân Nhi hét âm lên.

Tuấn Khôi nghech mặt ra:

“Hả?”

Cô đáp:

“Hả hả cái gì. Tôi nói cậu hơi nách quá đi mất. Cậu tắm không bao giờ cọ nách à?”

Nói xong cô nắm lấy cánh tay cậu bẻ một cái rắc. Cậu ôm lấy cánh tay mếu máo:

“Huhu, bạn bẻ kiểu đó hả Triệu Vân Nhi?”

Cô quay đầu lại và cười:

“Ahihi, bộ cậu tưởng một mình cậu có võ thôi hay sao? Thôi, tôi về trước nhé. Chúc cậu quang đường còn lại bình an vô sự!”

Cô bỏ về nhà trước. Còn cậu một mình ngồi đó ôm hận, tự trách mình đã quá ngu!

Thứ bảy...

10g sáng...

“Nè, nè mọi người, nhanh lên, thịt sắp chín rồi này.” – Vân Khuê chạy ra chạy vào.

Vân Nhi vừa trở thịt vừa nói:

“Khuê Khuê, ra đây mang thịt vào cho tở này.”

Ra là hôm nay nhà Vân Khuê và Vân Anh bố mẹ đi vắng và cho phép mời bạn về nhà chơi. Thế là Vân Khuê mời Vân Nhi và Tuấn Khôi sang làm tiệc thịt nướng. Vân Nhi mời một vài người bạn trong lớp và Hải Thiện, Thảo Phương nữa. Thế nhưng Thảo Phương bận đi học thêm nên không đến được.

Tuấn Khôi chạy ra:

“Đây, để Khôi mang vào giúp Nhi nhé.”

Hải Thiện cau mày, anh chạy ra ngồi kế bên, tay cầm kẹp gấp thịt, nói:

“Anh giúp em nhé!”

Tuấn Khôi gọi vọng ra:

“Nhi ơi, ngoài đó có anh Thiện làm rồi, cậu vào đây làm mỡ hành phụ tôi với!”

Hải Thiện cứng họng, không nói gì được nữa, đành để Vân Nhi vào trong cùng Tuấn Khôi. Tuấn Khôi lộ mặt ra, dùng ánh mắt đắc thắng nhìn Hải Thiện. Hải Thiện tức lắm, nhưng vẫn phải im lặng.

Ở một góc khác, Thúy Anh, Khả Duy và Vân Khuê đã chứng kiến mọi chuyện. Thúy Anh gật gù:

“Xem ra cuộc chiến giữa các quý ông đã bắt đầu rồi.”

Vân Khuê khó hiểu:

“Cả anh Hải Thiện và Tuấn Khôi đều thích Vân Nhi ử à?”

Thúy Anh đáp:

“Ừ đúng rồi, nhìn biểu hiện là biết liền.”

Khả Duy thở dài:

“Haizz, không biết thế giới có còn yên ổn nữa không đây???”

10g30’...

“Nào mọi người, mau ra ăn đi này. Có bánh hủi mỡ hành và thịt heo nướng đó.” – Vân Nhi nói vọng vào.

Mọi người kéo nhau ra sân vườn. Thúy Anh và Khả Duy đút nhau từng miếng thịt làm mọi người muốn... mắc ói. Vân Nhi nói lớn:

“Nè Lâm Thúy Anh và Phạm Khả Duy, hai người có để cho tụi này ăn không hả? Thịt còn ngon lắm, tụi này không muốn ói giữa chừng đâu!”

Thúy Anh ngượng chín mặt, nói:

“Kệ tụi tôi, mấy người cứ ăn đi, mà này, ói thì tự dọn đi nhá, tụi này không dọn giùm đâu.”

Và mọi người quay lại ăn bình thường. Hải Thiện gấp một miếng thịt vào chén cho Vân Nhi, nói:

“Em ăn đi Nhi!”

Tuấn Khôi nhăn mặt, gấp thêm một miếng thịt cho vào chén Vân Nhi:

“Nhi ăn đi, Khôi ướp thịt ngon lắm đó”

Hải Thiện nói:

“Thịt là do anh và bé Nhi cùng nướng, thế thì thịt ngon là nhờ anh và Nhi chứ.”

Tuấn Khôi trợn mắt:

“Bé...bé Nhi?”

Vân Nhi xen vào:

“Thôi ăn đi, thịt còn nóng mới ngon.”

Thế là hai quý ông nhà ta không cãi nhau nữa, chỉ lườm nhau chấy mắt thôi.

18. Chương 18: Khó Hiểu

Vân Nhi nằm phịch xuống giường, bữa tiệc hôm nay làm cho cô hơi mệt. Chợt cô nhớ đến khoảnh khắc mình và Tuấn Khôi, hai gương mặt sát nhau. Lúc ấy, nói là hôn nách thế thôi nhưng thật ra mùi hương của cậu ta rất nam tính, cộng thêm gương mặt đẹp trai của cậu làm cho tim cô lúc ấy muốn nhảy ra ngoài. Nó đập thành thịch, thịch thịch. Vì sợ mình sẽ làm gì đó ghê hơn nên cô mới đẩy cậu ta ra. Cô thở dài:

“Haizz, sao mình lại có thể thích được một tên điên như thế nhỉ???”

Có tiếng gõ cửa phòng. Cô nói vọng ra:

“Cứ vào đi.”

Tuấn Khôi đẩy nhẹ cửa bước vào:

“Cậu mệt hả?”

Cô lắc đầu:

“Không, tôi đang suy nghĩ vài chuyện thôi.”

Cậu ấp úng hỏi:

“Cậu thấy... tôi... thế nào?”

Cô đã nghe thấy câu hỏi đó, nhưng vẫn cố tình hỏi lại:

“Cậu nói gì cơ?”

Cậu càng ngại hơn, khuôn mặt đỏ hồng lên:

“Ừ thì, cậu... thấy tôi... tôi... thế nào?”

Cô bật cười:

“Ừm, Trương Tuấn Khôi ấy hả? Cậu ta học giỏi, thông minh, tốt bụng, ga lăng”

Cậu hỏi lại:

“Có thể thôi hả?”

Cô mỉm cười:

“Cậu ta còn rất đẹp trai và cute nữa. Được chưa?”

Cậu hỏi tiếp:

“Còn anh Hải Thiện thì sao?”

Cô đáp:

“Anh Thiện thì đẹp trai, chắc chắn, học giỏi, ga lăng và rất thương tôi nữa.”

Cậu hỏi lại:

“Thế tôi không chắc chắn sao?”

Cô đáp:

“Cậu thì con nít quá. Cái gì cũng giống con nít hết.”

Cậu cúi mặt:

“Cậu xem anh Thiện là gì?”

Cô hơi khó hiểu trước câu hỏi của cậu, bèn nói:

“Thì là một người anh trai thôi. Ngoài anh trai ra thì còn là gì nữa.”

Cậu ấp úng nói:

“Thế còn tôi? Cậu...xem...tôi...tôi...là gì?”

Cô nói nhỏ trong miệng, không để cậu nghe thấy:

“Là bạn trai”

Cậu hỏi lại:

“Hả, là gì?”

Cô giật mình, xua tay:

“Thôi, tôi muốn đi ngủ. Cậu về phòng đi.”

Cậu bước ra ngoài, khó hiểu với thái độ hôm nay của cô. Nhưng còn cái vụ con nít, ai con nít hơn ai hả?

19. Chương 19: Lá Thư Giấu Kín Trong Học Bàn

Thứ hai...

Vân Nhi bước vào lớp. Cô buông ba lô xuống. Hôm nay tới lượt bàn cô trực nhật nhưng Tuấn Khôi đã trực giúp cô rồi. Cô bỏ sách vào học bàn, chợt thấy một phong thư được dán kín nằm trong đó. Cô lấy phong thư, mở nó ra và đọc:

“Gửi Triệu Vân Nhi,

Chắc cậu không biết người gửi là ai đâu nhỉ? Nhưng không sao cả. Hôm nay tôi muốn tặng cậu một bài thơ, được không?

Do you understand?

Em xinh đẹp, đáng yêu

Anh phải ngoái nhìn lại

Rồi hai ánh mắt ta gặp nhau

Mê mẩn, đắm say

Yêu em từ lúc nào

Chắc là anh đã yêu em

Lén nhìn em qua những lúc ta va vào nhau

Oh my god!

U is my life.

Do you love me?”

Với cái IQ 157, cô mau chóng nhận ra ý tứ của bài thơ chính là dòng chữ đầu DEAR MY CLOUD. Cô cười mỉm, chỉ có tên Tuấn Khôi đó gọi cô là Máy thôi. Haha, nghĩ mà qua mặt được bà đây hay sao? Bà đây chính là con cháu 20 đời của Sherlock Holmes đấy nhá!

Lúc đầu cô định sẽ hỏi cậu ta xem thế nào, nhưng khi suy nghĩ lại, cô quyết định không hỏi nữa mà lấy một tờ giấy khác ra viết:

“Từ: Triệu Vân Nhi

Đến: Người không quen biết đã gửi thư cho tôi

Tiếng gió hòa tiếng mưa

U u, u u

Ấn tượng ban đầu của em với anh cũng thật đặc biệt

Nụ cười của anh

Khiến con tim em đập chệch một nhịp

Hét lên

Ôi, em đã yêu anh mất rồi

Im lặng, anh im lặng

Đó có phải là câu trả lời

Ám ảnh em từng khoảnh khắc, anh ám ảnh em trong từng giấc mơ

Nếu như hai ta yêu nhau

Gió sẽ ngừng thổi

Giây phút sẽ ngừng trôi

Hắn là mọi thứ

Ép buộc em phải yêu anh

Trời đất sẽ chứng giám cho hai ta.”

Buổi chiều, giờ tan học...

“Mấy, cậu về trước đi, tôi có chút việc” – Cậu nói

Cô cười mỉm, quả nhiên là như vậy, cô đã đoán đúng. Cô vờ xách balo đi về, nhưng lại đứng núp ngoài cửa lớp. Cô thấy cậu nhìn vào hộp bàn cô, tay nhẹ nhàng rút lá thư cô để trong ấy và mở ra đọc. Sắc mặt cậu tái mét. Cô lấy tay che miệng để khỏi bật ra tiếng cười, chạy biến đi. Thấy chưa, con cháu 20 đời của Sherlock Holmes cơ mà!

20. Chương 20: Cô Bạn Học Sinh Mới

Ngày hôm sau...

Cô Chi bước vào lớp. Đặt chiếc giỏ xách xuống, cô nói:

“Hôm nay lớp chúng ta có thêm một thành viên mới. Là một bạn nữ.”

Cô vừa dứt lời, cả lớp xôn xao bàn tán. Cô gọi vọng ra:

“Em có thể vào được rồi!”

Lớp im bật, đưa ánh mắt nhìn theo cô học sinh đang bước vào lớp. Và...

“Ôi sao mà xinh thế!” – hs1

“Nhìn như búp bê ấy nhỉ!” – hs2

“Nữ hoàng của lòng tôi!” – hs3

Cô Chi nói:

“Lớp yên lặng để bạn giới thiệu nào!”

Cô học sinh nói:

“Chào các bạn, mình là Hứa Thủy Tiên, học sinh mới. Mình vừa từ Hà Nội chuyển vào. Mong các bạn giúp đỡ!”

Cô Chi cười:

“Lớp trưởng Vân Nhi hãy thay mặt các bạn chào đón Thủy Tiên nào!”

Vân Nhi tươi cười bước lên. Cô ôm lấy cô bạn Thủy Tiên, sau đó buông ra và cười:

“Chào mừng Thủy Tiên đến với 10 toán chuyên của tụi mình. Mình là Triệu Vân Nhi, lớp trưởng.”

Thủy Tiên cười:

“Chào Vân Nhi!”

Cô Chi nói:

“Kế bên Quang Bảo còn một chỗ trống. Em hãy xuống đó ngồi nhé!”

Thủy Tiên gật nhẹ đầu:

“Vâng ạ!”

Giờ ra chơi...

Thủy Tiên rút rề lại chỗ của Vân Nhi, Nhi thấy thế mới buông quyển sách xuống, hỏi:

“Có chuyện gì thế hả Tiên?”

Tiên lí nhí hỏi:

“Nhi ơi, bạn nam ngồi kế bên Nhi ấy, bạn ấy, tên gì thế?”

Nhi đáp:

“À, cậu ta tên Trương Tuấn Khôi, lớp phó học tập lớp mình.”

Tiên nói:

“Nhi ơi, mình... mình thích... thích Khôi, Nhi... Nhi có thể giúp mình... mình làm quen với Tuấn Khôi, được... được không?”

Nhi tròn mắt. Nhưng rồi cô gật gật đầu. Cô nói:

“Ừ, mình sẽ giúp.”

Ồ ngoài, có một người đã nghe hết toàn bộ câu chuyện, khẽ chau mày.

21. Chương 21: Cảm Giác Bất An

“Khôi, Thủy Tiên thích cậu, bạn ấy muốn làm quen với cậu.” – Vân Nhi tuôn một tràng.

Khôi hững hờ đáp:

“Thế thì sao?”

Nhi nói tiếp:

“Bạn ấy nhờ tôi giúp. Nếu cậu không chịu thì Tiên sẽ buồn lắm đó.”

Khôi đáp:

“Cậu ta buồn thì liên quan gì đến tôi?”

Nhi sắp mắt hết kiên nhẫn, nhưng cố nhịn và nói:

“Thì tôi sẽ buồn chứ sao.”

Khôi thở dài:

“Haizz, được rồi. Khi nào gặp?”

Nhi nhanh nhẩu:

“Giờ ra chơi chiều hôm nay, ở căn tin.”

Khôi đáp:

“Ừ, tôi biết rồi.”

Giờ ra chơi buổi chiều...

“Khôi, Khôi!” – Nhi vẫy tay.

Khôi cho tay vào túi quần, đứng đĩnh đạc lại gần. Dáng vẻ này của cậu làm tim Thủy Tiên đập rộn ràng. Cậu ngồi xuống ghế, gọi một ly nước táo, hút một ngụm rồi nói:

“Sao, bạn Thủy Tiên muốn tìm tôi để làm gì?”

Thủy Tiên lí nhí nói:

“Mình, mình thích bạn. Bạn...bạn có thể làm bạn thân với mình được không?”

Giây phút Tiên ngẩng đầu lên, Tuấn Khôi giật mình. Đôi mắt cậu ta, có điểm gì đó rất...rất giống người ấy. Đột nhiên cậu thấy bất an vô cùng. Cậu ngồi chờ ra mấy giây, cho đến khi Nhi huơ tay:

“Nè, nè, cậu sao vậy?”

Khôi giật mình:

“À, à không, tôi đang suy nghĩ một vài chuyện thôi.”

Tiên hỏi:

“Bạn... bạn đồng ý chứ?”

Khôi gật đầu:

“À, ừ, cũng được.”

Tiếng chuông vang lên. Đã đến giờ vào lớp. Hai cô bạn đứng dậy trả tiền rồi tung tăng chạy về lớp. Bỏ lại Tuấn Khôi đi ở phía sau, lòng thầm nghĩ: “Có lẽ quen với cậu ta, mình sẽ có thêm một chút manh mối gì đó về người ấy.”

22. Chương 22: Buổi Cẩm Trại

“Nè mấy ba mấy má, ngồi vô chỗ giùm con, con đọc thông báo cho mà nghe nè.” – Giọng hét “lay động hồn người” của Thúy Anh.

Quang Bảo chắc lưỡi:

“Có đứa nào xuống nói với thầy hiệu trưởng sau này có gì cần đọc loa ấy, chỉ cần gọi con Thúy Anh là xong, không cần có loa cũng được.”

Thúy Anh nói:

“Nè cái ông Quang Bảo ông ngưng nói móc tôi nữa được không? Lớp nghe thông báo đi cẩm trại này.”

Cả lớp im ắng. Thúy Anh đọc:

“Ồ, thì nhằm giúp mấy ba má được thư giãn sau kì thi học kì thì nhà trường tổ chức cẩm trại ở bìa rừng Nam Cát Tiên ý. Lớp mình sẽ đi ghép với 10A5. Thời gian là cuối tuần sau, 3 ngày 2 đêm.”

Cả lớp đồng thanh:

“Oh yeahhhhhh!!!!!!!”

Riêng Vân Nhi chỉ ngồi im lặng. Cô không biết sẽ còn chuyện gì xảy ra với Vũ Hiểu Di và La Thùy Ngọc nữa hay không. Tuấn Khôi thấy Nhi im ắng này giờ, liền hỏi:

“Cậu sao thế?”

Nhi khẽ đáp:

“À, không có gì.”

Cuối tuần sau...

4 giờ sáng...

“Nhanh lên mọi người ơi, xe đến rồi này!” – Vân Nhi gọi lớn

Tất cả cùng nhau xách đồ lên xe. Vân Nhi đi ngang qua Hiểu Di, thấy cô ta liếc mình bằng nửa con mắt, liền im lặng xách đồ lên xe.

Trên xe...

“Tất cả mọi người cùng hát bài Tút Âm nhé!” – Tiếng của Mỹ Hoa lớp trưởng 10A5 vang lên.

Giọng hát của cả xe vang lên:

“Rót đến tràn ly, anh chìm đắm trong men cay đắng nồng

Khóc chất làn mi, uống cùng anh cho đêm này say chất ngất

...”

Trong khi đó, Hiểu Di và Thùy Ngọc đang ngồi suy tính một âm mưu...

1 tiếng sau...

“Mọi người ơi, đến Nam Cát Tiên rồi nè!” – Mỹ Hoa nói

Mọi người cùng xách vali ra. Thủy Tiên kéo vali của mình đi, mắt cứ dán vào người Tuấn Khôi thể nên không để ý trước mắt mình là một cái hố khá sâu và bị ngã vào đó. Vân Nhi đi phía sau theo phản xạ giữ lấy Thủy Tiên. Kết cục là cả hai người bị lăn xuống hố.

Vân Nhi chỉ thấy có cảm giác đau đớn lan truyền khắp cơ thể và thấy khó thở vô cùng. Còn Thủy Tiên thì nằm đè lên Vân Nhi nên chỉ trầy xước đôi chút. Bạn bè vội đỡ hai người dậy. Tuấn Khôi vội chạy đến. Cậu đến bên cô, khẽ vuốt ngực và hỏi:

“Nhi, Nhi có sao không?”

Cô yếu ớt trả lời:

“Khôi... Khôi, tôi...tôi khó thở...quá.”

Cùng lúc đó, Vân Khuê và Vân Anh cũng đang cắm trại ở đó chạy đến. Vân Khuê hét lớn:

“Nhi tỷ bị hen suyễn đó. Mọi người tản ra cho tỷ ấy có không khí!”

Mọi người nghe thế liền tản ra. Tuấn Khôi tái mặt nhìn đôi chân đang cong dần của Vân Nhi, liền nói:

“Vân Khuê, vào đây giúp tôi tìm thuốc của Vân Nhi đi!”

Cậu vừa vuốt ngực cho cô vừa xoa bóp đôi chân bị chuột rút của cô. Thủy Tiên tuy cũng hơi lo cho Vân Nhi nhưng nhìn cảnh Tuấn Khôi chăm sóc Vân Nhi, lòng Tiên cũng dâng lên chút khó chịu.

Vân Anh lục balo của Vân Nhi mãi mới tìm được chai thuốc. Vân Anh liền đưa cho Tuấn Khôi. Cậu vừa bấm chai thuốc vừa vuốt ngực cho cô. Một lát sau thì cô cũng thở bình thường trở lại. Nhưng đôi chân của cô thì vẫn chưa hết đau. Cô khẽ rên:

“A, đau! Nhẹ tay thôi!”

Khả Duy nói:

“Tụi mình mau dựng lều rồi đưa lớp trưởng vào nghỉ đi!”

Nói rồi cả nhóm học sinh khẩn trương dựng lều. Cuối cùng cũng xong. Tuấn Khôi đưa Vân Nhi vào lều nằm nghỉ, khẽ nói với cô:

“Mấy cứ nằm nghỉ đi, bữa trưa cứ để tụi này lo cho.”

Cô khẽ nói:

“Ừm, được rồi.”

Ở một góc khá xa nơi dựng lều trại...

“Sao? Nhưng...nhưng Vân Nhi là bạn của tôi, tôi không...không thể...” – Thủy Tiên ấp úng nói.

Hiếu Di khẽ nhếch môi, dụ dỗ nãy giờ mà con nhỏ đó vẫn không nghe, thế thì ả cho luôn một thông tin gây sốc:

“Tuấn Khôi của cậu thích Triệu Vân Nhi đó, cậu có tin không?”

Thủy Tiên biến sắc, lắp bắp hỏi lại:

“Cậu... cậu nói cái...cái gì?”

Thùy Ngọc cười khẩy:

“Người bạn cậu đã tin tưởng đang phản bội cậu đấy!”

Thủy Tiên thất thần, ngồi sụp xuống đất. Không ngờ Vân Nhi biết nhỏ thích Tuấn Khôi, đã hứa rằng sẽ giúp nhỏ, vậy mà nữ làm như vậy với nhỏ. Không được, tuyệt đối không, nhỏ không cho phép bất kì ai dám cướp mất Tuấn Khôi của nhỏ.

Thủy Tiên đứng phắt dậy, lạnh lùng nói với Hiểu Di:

“Kế hoạch thế nào?”

Hiểu Di cười thầm trong bụng, con cá đã cắn câu, tuyệt đối không để vụt mất cơ hội này. Ấy thì thâm vào tai của Thủy Tiên. Thủy Tiên vừa nghe vừa nhếch môi. Nhỏ nhất định sẽ trừng trị kẻ nào dám dây dưa với Tuấn Khôi, dù chỉ là một giây. Hiểu Di cười lạnh nhìn Thủy Tiên, đúng là một con ngốc bị tình yêu che mờ lý trí. Một kẻ vô tình như ả làm sao có thể biết được!

Đây là chương mà mình dành cả ngày hôm nay để viết, chỉ vì không có thời gian thôi, hihi! Nếu có thời gian rảnh mình sẽ viết thêm cho các bạn nhé! Bye bye!

23. Chương 23: Tổ Tình Bên Bờ Suối

Buổi tối...

Mọi người cùng quây quần bên ngọn lửa trại, chia nhau phần thức ăn mang theo và trò chuyện rôm rả. Bỗng Mỹ Hoa nói:

“Nè nè mọi người, chúng ta chơi Thử thách hay sự thật đi!”

Mọi người cùng hưởng ứng:

“Ừ, được đó, được đó!”

Mỹ Hoa nói tiếp:

“Người bắt đầu là lớp trưởng toán chuyên Vân Nhi nha! Mình hỏi nhé, Vân Nhi chọn thử thách hay sự thật?”

Vân Nhi cắn môi:

“Ừ thì... sự thật”

Mỹ Hoa hỏi:

“Sự thật phải không? Vậy thì Vân Nhi... thích ai?”

Cả đám nhao nhao:

“Đúng rồi, lớp trưởng toán chuyên thích ai?”

Vân Nhi mím môi:

“Mình... không thích ai cả!”

Tuấn Khôi nghe thế thì chưng hửng. Mỹ Hoa nghi ngờ hỏi:

“Thật không? Nếu không nói thật thì thế nào?”

Vân Nhi gật mạnh đầu:

“Ừ, là sự thật. Mình chắc chắn luôn!”

Mỹ Hoa gật gù:

“Thế thì cậu có thể hỏi người tiếp theo được rồi đó.”

Vân Nhi gật đầu. Cô hỏi:

“Trương Tuấn Khôi, cậu chọn thử thách hay sự thật?”

Tuấn Khôi thà chọn thử thách còn hơn là nói ra sự thật. Cậu chắc nịch:

“Thử thách”

Vân Nhi cười đắc ý:

“Thế thì cậu phải đội quần lót lên đầu, phía sau lưng đeo tấm bảng có chữ “I am a BD dog. I like pee and fart. Please kiss me!” và đi qua đi lại trong khu vực cấm trại của trường. Mỗi trại 5 lần. Nhớ chưa?”

Tuấn Khôi tái mặt. Cái con bé này, nham hiểm, nham hiểm, quá là nham hiểm! Cậu nuốt cơn giận, ôn hòa dịu ngọt nói:

“Tôi... tôi muốn chọn sự thật!”

Cậu thà chết còn hơn làm cái thử thách này. Nếu cậu làm thì cả trường cười cậu thúi mặt cho mà coi.

Vân Nhi nhìn qua Thủy Tiên, hỏi:

“Trương Tuấn Khôi lớp 10 toán chuyên có thích Hứa Thủy Tiên lớp 10 toán chuyên hay không?”

Tuấn Khôi quay qua nhìn Thủy Tiên, thấy nhỏ đang nhìn mình đầy hi vọng thì lại trở nên lúng túng, không biết phải trả lời thế nào. Cậu ấp úng nói:

“Tôi... tôi chỉ... xem cậu ấy là... là... bạn.”

Thủy Tiên nghe thấy thế rất thất vọng. Nhỏ đứng dậy, nói:

“Nhi ơi, mình đi vệ sinh chút nhé!”

Nhỏ quay mặt đi và chạy thật nhanh ra khỏi khu cấm trại. Nhỏ bật khóc nức nở. Tại sao, tại sao chứ? Nhỏ một lòng yêu cậu từ bé đến giờ, vậy mà cậu nữ lòng nào chỉ xem nhỏ là bạn. Nhỏ đã rất hi vọng, luôn cố gắng để một ngày nào đó cậu có thể chấp nhận, nhưng có lẽ... cậu chẳng bao giờ để ý đến cả.

Nhỏ vốc một làn nước suối mát đưa vào mặt. Sau đó nhỏ lấy điện thoại ra nhắn một dòng tin. Rồi nhỏ lặng lẽ đi về lều của mình.

Vân Nhi mở điện thoại ra xem, nói:

“Mọi người ơi Thủy Tiên bảo cậu ấy hơi mệt nên đã về lều trước rồi. Cậu ấy nói tui mình cứ chơi thoải mái, không cần phải lo.”

Quang Bảo nói:

“Thôi chơi tiếp đi, đang vui mà.”

Cả đám gật đầu. Tuấn Khôi hỏi:

“Thúy Anh, cậu chọn thử thách hay sự thật?”

Thúy Anh cắn ngón tay, nói:

“Sự thật”

Cậu gật đầu, hỏi:

“Cậu thích Khả Duy bao nhiêu phần trăm?”

Thúy Anh giả bộ vuốt cằm, nói:

“À thì, 10% là của BTS, 10% là của TFBoys, 10% là của Tiêu Nại, 10% là của Hà Dĩ Thâm, 10% là của Phong Đăng, 10% là của Bạc Cận Ngôn, 5% là của Kudo Shinichi, còn lại là của Khả Duy đó!”

Cả đám há hốc mồm vì độ mê trai vô đối của Thúy Anh. Khả Duy méo mặt:

“Sao Duy có 35% vậy hả Thúy Anh?”

Thúy Anh trề môi:

“Vậy là ông còn hơn mấy thần tượng của tui đó ông nội. Tui còn định cho Tiêu Nại đại thần của tui lên 20% nữa đây nè. Ông đã nhiều rồi mà còn đòi với chả hỏi.”

Lan Quỳnh 10A5 chen vào:

“Bà ơi Tiêu đại thần là của đại mỹ nữ Bối Vy Vy nghe chưa? Của bà hồi nào chứ?”

Thúy Anh vénh mặt:

“Hừ, Tiêu đại thần là của tui cơ!”

Khả Duy đứng bật dậy, lửa ghen hừng hực trong đôi mắt. Duy nói:

“Hừ, Thúy Anh đi mà lo cho đám trai đẹp gì đó của Thúy Anh đi. Tui không quan tâm nữa!”

Nói rồi Duy dùng dưng bỏ đi. Thúy Anh hốt hải đứng dậy chạy theo, nói:

“Duy ơi Thúy Anh biết lỗi rồi. Duy là nhất, là nhất, Thúy Anh thích Duy 100% luôn, được chưa, được chưa?”

Duy quay qua làm vẻ ông cụ non:

“Ừ, biết lỗi thế là tốt. Duy tha thứ cho đấy!”

Cả đám bật cười vì cặp đôi hài hước này. Chợt Mỹ Hoa nói:

“Thôi cũng trễ rồi, mọi người vào ngủ mai còn đi làm thực hành nữa!”

Cả đám kéo nhau vào lều ngủ. Chỉ riêng có Tuấn Khôi và Vân Nhi còn ngồi ở ngoài. Tuấn Khôi nói:

“Mây, đứng dậy đi, tôi đưa cậu đến một nơi.”

Cô đứng dậy đi theo cậu. Cậu dẫn cô đến một con suối, xung quanh là cây, hoa rừng rất đẹp và thơ mộng. Cậu nói:

“Vân Nhi, chúng ta quen nhau từ khi nào nhỉ?”

Cô đáp:

“Từ năm lớp 5, khi cậu chuyển sang lớp tôi học.”

Cậu khẽ gật nhẹ đầu, nói:

“Ừ, từ khi ấy tôi rất có cảm tình với cậu, cậu luôn nhờ vả tôi chỉ bài giùm, trực nhật giùm, cậu rất tốt bụng và đáng yêu nữa!”

Nhi khó hiểu:

“Cậu nói với tôi những điều ấy để làm gì?”

Khôi nhắm mắt lại, tuôn một tràng:

“Vì những lý do đó, hôm nay, tôi, Trương Tuấn Khôi, chính thức tỏ tình với Triệu Vân Nhi cậu!”

Ở một bụi rậm gần chỗ ngồi của Khôi và Nhi...

“Nè, xích qua chút coi!” – Mỹ Hoa nói

“Suyt, khẽ thôi không chừng hai người đó nghe thấy đó!” – Thúy Anh nói

“Trời ơi muỗi ơi là muỗi, để yên cho tụi anh làm đại sự nào!” – Khả Duy nói khẽ

Trở lại với hai nhân vật chính của chúng ta...

Vân Nhi cúi mặt, không biết nói gì hơn. Tuấn Khôi ngại ngùng nói:

“Cậu... ý cậu thế... thế nào?”

Vân Nhi hơi mỉm cười, nói:

“Nhi đồng ý!”

Cả đám người trong bụi rậm tràn ra, cùng đồng thanh:

“Tèn tèn tèn tèn, tèn tèn tèn tèn, tèn tèn tèn tèn tèn tèn tèn tèn! Chúc mừng chúc mừng!”

Tuấn Khôi tròn mắt:

“Ồ, thế này là thế nào?”

Lan Quỳnh nói:

“Thế nào cái gì? Tụi này đã vất vả vượt đường xá xa xôi, chịu đựng làm mồi cho muỗi, nóng đến mức chảy mồ hôi, đợi đến mệt cả người,...(đã lược bớt 99996 từ ngữ kể công của chị) vậy mà ông nở lòng nào vô tâm như thế ư?”

Vân Nhi khó hiểu hỏi:

“Sao mọi người biết bọn tôi ở đây?”

Khả Duy nói:

“Haizz, thấy hai người lén lút dắt nhau đi là tụi này nghi ngờ rồi. Ra tới đây mới biết có chuyện hay liền đứng xem, ai ngờ mấy em muỗi bu vào, nhưng mà không bỏ công đứng lại xem, nhỉ?”

Cả đám gật đầu. Mỹ Hoa nói:

“Nè Vân Nhi, vậy mà dám nói không thích ai hết hả? Hừ, lần này tha cho đấy, ngon mà làm thêm lần nữa đi nhá!”

Quang Bảo nói:

“Thôi, đi về ngủ, cấm hai người ra đây tình tứ nữa nhé!”

Thế là hai nhân vật chính bị lôi về đi ngủ, được canh gác cực kì kĩ lưỡng (sướng ha!). Vậy mà không hiểu sao nửa đêm có hai người nào đó len lén thoát ra ngoài đi chơi với nhau. Kết cục? Bị lôi về lần nữa chứ sao, nhưng lần này thì khác, hai nhân vật chính bị cột luôn vào trong lều, không tài nào thoát ra được, hậu quả của việc dám trốn đi chơi!

24. Chương 24: Trêu Người – Kẻ Hai Mặt

Cơn giận của Thủy Tiên đã lên đến cực điểm khi biết tin Tuấn Khôi tỏ tình với Vân Nhi và cô đã đồng ý. Bạn bè với nhau, sao cô nở lòng nào phản bội niềm tin của nhỏ? Nhỏ biết, nhỏ biết hết, nhỏ biết rằng Vân Nhi thích Tuấn Khôi nhưng không nói ra, nhỏ tin Vân Nhi sẽ bỏ qua tình cảm riêng của mình mà giúp nhỏ quen Tuấn Khôi. Nhưng có lẽ nào...

Nhỏ đứng bật dậy, vén hết những sợi tóc mềm mại rũ xòa trên gương mặt sang hai bên. Nhỏ quyết định sẽ trả thù. Đúng, là trả thù. Nhỏ biết làm như vậy là vô liêm sỉ, nhưng nhỏ không còn cách nào khác nữa.

Thứ hai, 7 giờ sáng...

Lớp 10 toán chuyên...

Tuấn Khôi đang ngồi chăm chú đọc sách, cầm bút chì đánh dấu một vài chỗ. Thế nhưng cậu không ngờ có một cô gái ngồi ở phía xa đang chụp lén cậu. Thủy Tiên vừa chụp vừa thầm nghĩ: “Vân Nhi, để tôi xem cậu sẽ phản ứng thế nào!”

Nhỏ ghé mặt chú thỏ vào gương mặt đẹp trai của cậu, bên cạnh là dòng chữ I love you so much cực dễ thương. Sau đó nhỏ còn chụp rất nhiều tấm ảnh khác nữa, và lưu vào một album riêng, đặt tên là My crush.

Giờ học nhỏ luôn xung phong lên bảng làm bài tập cùng cậu, cố ý đứng sát bên cậu và cười với cậu. Còn cậu thì chẳng biết gì cả, cũng cười lại với nhỏ. Nhưng cậu không hề biết có một cô gái khi ấy tâm trạng rất buồn bã.

Buổi tối...

“Tuấn Khôi, làm bài tập xong chưa?” – Thủy Tiên chủ động nhắn tin cho cậu.

“Rồi, chi vậy?”

“Khôi chỉ Tiên bài 3 đi, Tiên không hiểu.”

“Ừ, chờ tí nhé!”

...

“Xong rồi đó, Tiên hiểu chưa?” – Cậu nhún

“Ừ, Tiên hiểu rồi, cảm ơn Khôi nhé!”

Nhỏ selfie một tấm rồi gửi cho cậu, nhún:

“Khôi thấy Tiên dễ thương không?”

“Ừ dễ thương lắm! Son mới mua hả?”

“Cảm ơn nhé. Tiên mới mua ở chỗ dì của Tiên ấy.”

“Thế hả? Bao nhiêu tiền thế?”

“180k thôi, son này xài được lâu lắm, mua trong đợt khuyến mãi thì giảm còn 120k.”

“À, Tiên son màu này là đẹp nhất luôn đó!”

Thủy Tiên cười thầm. Nhỏ cứ tưởng nhún tin với cậu sẽ khó lắm, ngờ đâu lại dễ dàng đến thế.

“Thôi, Tiên đi ngủ đi, cũng trễ rồi. Mai gặp nhé!” – Cậu nhún.

Ngày hôm sau...

“Các em cất tập vào, cô sẽ mời lên trả bài.” – Cô Kim dạy Sử nói

Cô lấy bút dò vào sổ điểm:

“Ừm, Trương Tuấn Khôi.”

Tuấn Khôi đi lên trong ánh mắt đầy ngỡ ngàng của Vân Nhi. Cô nghĩ thầm: “Bài ngắn thế này cơ mà... Hix!”

Cậu trả bài cực trơn tru, sau đó còn trả lời đúng câu hỏi của cô nên được nhận một con điểm 10 đỏ chói trong tập kèm lời khen: “Giỏi, chăm” của cô nữa. Vân Nhi giật quyển tập, cắn môi:

“Cậu sướng quá đi! Bài ngắn chết được! Còn được điểm 10 nữa chứ. Hứ! Đồ người ngoài hành tinh!”

Tuấn Khôi cười mỉm:

“Cảm ơn. Người ngoài hành tinh là biệt danh của tôi cơ mà!”

Cô há mồm, cứng họng không biết nói gì nữa. Ở một góc xa, Thủy Tiên liếc xéo cô, khê nhếch môi.

Ra chơi...

“Nhi, Nhi, lại đây xem kiệt tác của Tiên này.” – Thủy Tiên gọi

“Đâu, cho Nhi xem với!”

Vân Nhi chạy đến ngồi bên nhỏ. Nhỏ mở điện thoại, mở album My crush ra. Trong ấy toàn là hình của Tuấn Khôi. Vân Nhi hơi tái mặt đi, nhưng lại gượng cười, nói:

“Ồ, ừ, đẹp lắm!”

Thủy Tiên khê nhếch môi. Nhỏ biết Vân Nhi sẽ phản ứng như thế nên trong lòng khắp khối mừng thầm. Nhỏ mở tiếp Messenger của mình ra, khoe cho cô thấy đoạn tin nhắn của mình với Tuấn Khôi. Vân Nhi mím chặt môi, ngăn không cho cảm xúc tuôn trào.

Chợt bên ngoài có tiếng gọi:

“Nhi ơi, Nhi!”

Là Thảo Phương.

Cô nói vọng ra:

“Gì thế?”

Thảo Phương đáp:

“Xuống căn tin với Phương đi!”

Nhi quay qua:

“Tiên ơi Nhi đi chơi với bạn nhé! Bye Tiên!”

Nói rồi cô đi ngoài, để lại Thủy Tiên ngồi một mình cười đắc ý.

Vừa đi, Phương vừa nói:

“Nè, Nhi không thấy Hứa Thủy Tiên là kẻ hai mặt hả?”

Nhi im lặng, cúi gầm mặt xuống.

Phương nói tiếp:

“Phương lên thử Messenger và Facebook của cậu ta thì thấy rất nhiều những đoạn tin nhắn với Tuấn Khôi. Còn nữa khi này Phương đã vô tình nhìn thấy những tấm hình chụp Tuấn Khôi nữa đó. Nhưng Tuấn Khôi là bạn trai của Nhi, Nhi lại là bạn thân của cậu ta nữa. Nhi không thấy điều kì lạ à? Lẽ nào cậu ta có ý gì đó với Tuấn Khôi?”

Nhi cúi gầm mặt xuống đất. Thật ra, cô đã hiểu hết tất cả. Mục đích của Thủy Tiên chính là muốn trêu người cô. Cô có thể vạch mặt cậu ta ngay lúc ấy, nhưng với tư cách là một người bạn, cô không thể.

Thảo Phương vỗ vai cô:

“Nhi sao vậy?”

Nhi mím môi:

“Nhi hiểu rồi.”

Phương trầm giọng:

“Nếu cậu ta đã làm như thế thì chúng ta cũng sẽ diễn một màn kịch.”

Nhi im lặng. Thảo Phương nói tiếp:

“Một màn kịch hoàn hảo.”

Nói rồi Thảo Phương thì thầm vào tai của Vân Nhi. Mặt cô hơi chuyển sắc, nhưng vẫn giữ được vẻ bình tĩnh.

Tối hôm ấy...

“Trương Tuấn Khôi! Tại sao chứ, ahuhu!” – Vân Nhi làm nũng

Cậu hơi cười:

“Sao?”

“Hôm tôi trả bài thì bài vừa dài, câu hỏi thì khó, cuối cùng có 8 điểm, còn cậu thì bài ngắn, câu hỏi dễ, hèn chỉ 10 điểm.”

Cậu bật cười:

“Được rồi, tôi sẽ đền bù, được chưa?”

Cô phồng má:

“Cậu nhường điểm hả?”

Cậu không nói gì, chỉ đưa gương mặt mình sát lại gương mặt của cô, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn thoáng qua trên đôi môi mềm của cô. Cô tròn mắt, á khẩu. Cậu khẽ nói:

“Đền bù rồi đấy!”

Cô định thần lại, mặt đỏ như trái cà chua cuối mùa, lí nhí nói:

“Ai cần kiểu đền bù như thế chứ?”

Cậu cười nhẹ, ai ngờ con lớp trưởng đại nhân đầu đội trời chân đạp đất, lại có ngày thế này!

Sau khi cậu đã ra khỏi phòng, lớp trưởng đại nhân đã rút ra một chân lí:

“Đời bất công thì cộng lòng không bao giờ thắng, đời bất bình đẳng thì đừng bao giờ vượt thẳng cộng lòng!”

Cô thở dài, nhưng chợt nhớ ra chuyện hồi sáng, tâm trạng lại trầm mặc. Chỉ còn mỗi cách ấy, không vạch mặt được thì chỉ còn cách làm lơ mà thôi. Tất nhiên, chuyện ấy không dễ dàng gì cả.

Tận mắt nhìn thấy bạn trai mình và bạn thân của mình thân thiết với nhau, cảm giác khó chịu là chuyện tất yếu. Nhưng cô không muốn cãi tay đôi, càng không muốn ghen tuông um sùm, như vậy sẽ càng khiến Tuấn Khôi thất vọng. Cô không muốn như thế, không muốn tình cảm bạn bè giữa mình và Thủy Tiên đổ vỡ, không muốn mình và Tuấn Khôi chia tay trong nước mắt, không muốn mọi người cười chê, không muốn làm mẹ thất vọng. Cô quyết định sẽ không làm theo cách của Thảo Phương, muốn giải quyết thật êm xuôi mọi chuyện. Cô đứng dậy, bật đèn bàn đọc sách, không may nghĩ đến chuyện đó nữa.

Ngày hôm sau...

“Nhi, hôm nay chúng ta đi trả thù đi!” – Thủy Tiên nói

“Sao thế?”

“Tuấn Khôi ấy, cậu ấy quậy mình trên Messenger hôm qua, làm mình cả tối không ngủ được. Hôm nay mình phải quyết tâm trả thù!”

Hai đứa con gái hùng hổ lại gần Tuấn Khôi, Thủy Tiên đánh một cái bốp vào vai cậu, làm cậu phải quay lại nhìn. Vân Nhi đánh theo Thủy Tiên, chợt cậu quay ra nắm chặt lấy tay cô. Cô trở mặt, cả lớp há hốc mồm, Thủy Tiên cứng đờ, cậu thì đôi mắt ẩn hiện ý cười. Còn cô thì cảm thấy người mình cứ nhồn nhột thế nào ấy. Cô vội rút tay lại, chạy nhanh về chỗ ngồi của mình. Cùng lúc ấy tiếng chuông vang lên, cả lớp kéo nhau vào chỗ ngồi, cũng không để ý gì lắm đến chuyện khi này. Còn Thủy Tiên thì lại nhìn Vân Nhi bằng ánh mắt thù ghét. Vốn dĩ nhỏ muốn chứng tỏ sự thân thiết giữa mình và Tuấn Khôi, thế nhưng rút cuộc lại phải chứng kiến màn tình cảm của kẻ thù và người mình thích, nhỏ thật không cam tâm nhìn thấy.

25. Chương 25: Liệu Có Phải Là Hối Hận?

2 tuần sau...

“Không được, con không đi!” – Thủy Tiên hét lớn

Hứa Trọng Hiếu, ba Thủy Tiên, cũng là chủ tịch tập đoàn Hứa thị, giận dữ nói:

“Con phải đi ngay cho ta. Đây là việc quan trọng của Hứa thị, ta không thể không đi, nhưng con phải đi cùng ta!”

Thủy Tiên cãi lại:

“Không, ba muốn đi thì cứ đi đi, việc gì phải dắt con theo?”

Hứa phu nhân nhẹ nhàng khuyên nhủ con:

“Tiên nhi à, con nghe lời ba con đi, đây là việc hệ trọng của Hứa gia ta, không thể khinh suất được đâu con.”

Thủy Tiên hừ nhẹ một tiếng rồi bỏ lên phòng. Hứa phu nhân nhìn Hứa Trọng Hiếu, sắc mặt bà hơi nhợt đi, ánh mắt chứa đầy sự lo lắng. Hứa Trọng Hiếu nói:

“Em đừng lo, anh đã có cách bắt con bé đi.”

Vài ngày sau...

“Nhi, Tiên có thêm vài hình mới nữa nè, lại đây xem đi!” – Thủy Tiên hớn hởi nói

Vân Nhi vẫn giữ sắc mặt bình tĩnh khi xem những tấm hình ấy khiến Thủy Tiên hơi ngạc nhiên nhưng vẫn không biểu hiện ra bên ngoài. Chợt Tuấn Khôi bước vào lớp. Cậu nở một nụ cười tươi với Vân Nhi. Cô cũng cười tươi lại với cậu. Thủy Tiên thấy thế, trong lòng có hơi chút hụt hẫng.

Vân Nhi quay sang nói với Thủy Tiên:

“Tiên, ra chơi chúng mình hẹn nhau ở sân sau trường nhé!”

Giờ ra chơi...

“Sao, cậu hẹn tôi ra đây có chuyện gì?” – Thủy Tiên hất hàm hỏi

Đã đoán trước được thái độ này của Thủy Tiên nên Vân Nhi cũng không ngạc nhiên lắm.

“Nhi có chuyện muốn nói...” – Vân Nhi lí nhí nói

Tiên hừ nhẹ một tiếng. Nhi nói:

“Nhi biết Tiên thích Khôi nhiều lắm, Nhi biết Nhi có lỗi, nhưng Nhi xin Tiên đấy, Tiên đừng như thế nữa, Nhi buồn lắm đấy!”

Đến đây Thủy Tiên không còn giữ được bình tĩnh nữa, nhỏ òa khóc:

“Biết ư? Biết thế tại sao cậu vẫn nhận lời yêu Tuấn Khôi? Cậu có hiểu cho tâm trạng của tôi không? Tôi buồn lắm, tôi tủi thân lắm, tôi đau lắm, cậu có hiểu không? Cậu đã từng yêu đơn phương một người đâu mà biết? Hả? Hả? Đúng không?”

Đôi mắt nhỏ đã sưng mọng lên, nhưng nhỏ vẫn tiếp tục khóc:

“Cậu đâu có biết chuyện giữa tôi và Tuấn Khôi đâu mà cậu nói!”

Câu chuyện của Thủy Tiên bắt đầu từ năm nhỏ 9 tuổi.

Lần đầu cậu và nhỏ gặp nhau, chính là bữa tiệc kỷ niệm 20 năm thành lập Hứa thị. Nhỏ đã cảm mến cậu bạn điển trai và tự tin Trương Tuấn Khôi ngay từ lần gặp đầu tiên ấy.

Ba mẹ cậu đều là những doanh nhân thành đạt đi lên từ chính sự cố gắng của mình. Còn ba nhỏ thì sao? Chỉ là những vụ làm ăn phi pháp, trốn tránh pháp luật để làm giàu. Từ bé, nhỏ đã nghe đến nhứt tai những lời nịnh nọt, khen ngợi từ những ông bà già có tiếng tăm trong ngành tài chính. Thế nên, mỗi khi ba mẹ nhỏ tổ chức tiệc tùng gì ở biệt thự nhà mình, nhỏ luôn viện cớ đi chơi với bạn để khỏi gặp, khỏi nghe những lời nịnh nọt ấy.

Và cũng từ lần ấy, nhỏ đã không còn được gặp cậu nữa. Nhỏ hy vọng sẽ được gặp lại cậu, dù chỉ là một lần thôi.

Cho đến khi ba nhỏ quyết định đưa nhỏ vào Thành phố Hồ Chí Minh để thực hiện một dự án bất động sản. Nhỏ không ngờ có ngày mình sẽ gặp lại Tuấn Khôi. Thế nhưng cậu lại chẳng nhớ nhỏ là ai. Bất đắc dĩ lắm nhỏ mới phải nhờ đến Triệu Vân Nhi. Nhưng ai ngờ được...

Lần này cũng là một dự án bất động sản. Nhưng nhỏ không muốn đi, nhỏ muốn Tuấn Khôi nhớ ra mình là ai, nhỏ không muốn đi ngay lúc này.

Nhỏ hơi nhếch môi:

“Cậu nghĩ tình cảm 7 năm của tôi dễ xóa bỏ lắm hay sao?”

Cô nhỏ nhẹ nói:

“Nhi xin lỗi, Nhi không ngờ...”

Thủy Tiên gào lên:

“Cậu im đi, cậu không có tư cách để nói chuyện với tôi! Cậu hãy biến khỏi mắt tôi ngay lập tức! Đi, đi đi, đi đi, cậu hãy cút đi!”

Vân Nhi mím nhẹ môi, quay lưng, lồm lũi bước đi. Còn Thủy Tiên ở phía sau ngồi phịch xuống đất, khóc nức nở.

Vân Nhi chờ mãi mà không thấy Thủy Tiên lên lớp, bèn đi hỏi cô Chi. Cô bảo gia đình Thủy Tiên có việc nên đã đưa nhỏ về rồi.

Cùng lúc đó, biệt thự Hứa gia...

Thủy Tiên ngồi bên bàn học, gục mặt khóc một mình. Có lẽ là nhỏ đã sai. Nhỏ nên vui khi người nhỏ thích hạnh phúc bên người cậu ấy yêu chứ. Tại sao nhỏ lại như thế chứ? Liệu có phải nhỏ đã quá ngu ngốc vì những tình yêu không lối thoát của mình? Nhỏ ngồi thẳng dậy, lau sạch nước mắt, lấy bút giấy viết một lá thư, đề tên người nhận là Triệu Vân Nhi.

Ngày thứ bảy...

“Vân Nhi, có người gửi thư cho con này.” – Dì Hải gọi vọng lên lầu.

Vân Nhi chạy vội xuống phòng khách. Dì Hải đưa cô lá thư, nói:

“Khi này dì đã ký nhận cho con rồi, con mang lên phòng đọc đi.”

Vân Nhi cầm lá thư, hơi ngạc nhiên khi thấy tên người gửi là Hứa Thủy Tiên. Nhưng rồi cô chạy vội lên phòng, mở lá thư ra đọc.

Vân Nhi yêu quý!

Có lẽ Nhi sẽ ngạc nhiên lắm khi thấy Tiên không đi học nữa. Bởi vì Tiên phải chuyển trường rồi. Tiên sẽ về Hà Nội. Khi Nhi đang đọc lá thư này thì Tiên đã không còn ở Thành phố này nữa. Và có thể là rất lâu sau chúng ta mới gặp lại hoặc là không bao giờ gặp nhau nữa.

Nhi này, Tiên đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện của Tuấn Khôi. Cuối cùng Tiên cũng đã hiểu, yêu một người chính là cảm thấy mãn nguyện khi người mình yêu hạnh phúc bên người yêu của người ấy. Chứng kiến cảnh Tuấn Khôi hạnh phúc khi ở bên Nhi, Tiên đã từng rất tức giận, nhưng bây giờ nghĩ lại, Tiên đã biết những suy nghĩ của mình là ngu xuẩn và ấu trĩ. Ấu trĩ vô cùng.

Vân Nhi à!

Tiên đã biết, mãi mãi giữ một mối tình đơn phương với một người mặc cho người đó không để ý đến mình là không tốt một tí nào cả. Tiên vẫn còn rất nhiều nhiệt huyết và hy vọng của tuổi trẻ. Và đến một độ tuổi chín chắn nào đó của cuộc đời, khi nhìn lại quá khứ, Tiên sẽ không hối hận vì đã buông bỏ mối tình thanh xuân này. Tiên vẫn còn rất trẻ để tìm kiếm tình yêu đích thực của mình, đúng không Nhi?

Tuấn Khôi, Tiên sẽ nhường lại cho Nhi. Nhớ chăm sóc cậu ấy tốt nhé. Tiên không muốn nhìn thấy bạn thân của mình phải buồn hay bệnh tật gì đâu!

Cho Tiên gửi lời hỏi thăm sức khỏe đến Tuấn Khôi và hai bác nhé! Nhi cũng phải giữ gìn sức khỏe đấy nhé!

Bye Nhi.

Mong có ngày chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Gửi đến Nhi một cái ôm.

Bạn thân của Nhi

Hứa Thủy Tiên

Nhi gấp lá thư lại, trong lòng bộn bề suy nghĩ. Cô cầm lá thư cho lại vào bao thư, mang cất vào hộp kỷ vật của mình.

Ngày thứ hai...

“Bạn Thủy Tiên đã theo ba mẹ về lại Hà Nội nên sẽ không còn học cùng chúng ta nữa.” – Cô Chi nói.

Cả lớp im lặng. Có một vài tiếng thở dài chán nản. Cô Chi nói tiếp:

“Thôi chúng ta học bài tiếp nhé. Bài học hôm nay là bài Tích vô hướng của hai vectơ. Các em lấy tập sách ra đi.”

Vân Nhi nghĩ về cô bạn Thủy Tiên, thầm vui thay cho Thủy Tiên vì nhỏ đã trưởng thành.

Giờ ra chơi...

“Thủy Tiên đã từng gặp cậu cách đây 7 năm, cậu có biết không?” – Vân Nhi hỏi Tuấn Khôi.

Tuấn Khôi hỏi lại:

“Ở đâu?”

Cô đáp:

“Bữa tiệc kỷ niệm 20 năm thành lập Hứa thị.”

Cậu ngạc nhiên, vậy không lẽ Hứa Thủy Tiên chính là con gái của Hứa Trọng Hiếu? Quả nhiên, cậu đã đoán đúng.

Cô thấy cậu ngồi im không nói gì, bèn hỏi:

“Sao vậy?”

Cậu vội nói:

“Không có gì đâu. Cậu đừng để ý.”

Cô hơi khó hiểu nhìn cậu, không biết cậu đang nghĩ gì nữa.

Còn cậu thì đang suy nghĩ, quả nhiên từ đầu suy nghĩ của cậu là đúng. Hứa Thủy Tiên chính là con gái của Hứa Trọng Hiếu.

26. Chương 26: Màn Tổ Tình Ngoài Mong Đợi

1 tuần sau...

Thảo Phương rất hồi hộp. Màn tổ tình nhỏ đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng. Nhỏ cũng mong Hải Thiện sẽ đồng ý. Anh rất thương nhỏ cơ mà.

Giờ ra chơi...

“Anh Thiện, em thích anh, anh có thể chấp nhận tình cảm của em được không?” – Thảo Phương nhắm chặt mắt, nói một mạch.

Hải Thiện đờ người ra. Anh chăm chú nhìn Thảo Phương, rồi quay sang nhìn Vân Nhi. Anh lúng túng nói:

“Anh... anh thích người khác mất rồi.”

Thảo Phương lặng người. Nhỏ đứng dậy, nói với Hải Thiện:

“Anh Thiện, em vào lớp trước nhé! Anh...anh cứ thoải mái nói chuyện với Vân Nhi nha!”

Vân Nhi nhìn theo bóng Thảo Phương, trong lòng cảm thấy có lỗi vô cùng vì cô không thể an ủi nhỏ ngay lúc này.

Ngày hôm sau...

“Phương biết, anh Thiện không hề thích Phương.” – Thảo Phương nhẹ nhàng nói.

Vân Nhi cau mày. Thảo Phương nói tiếp:

“Mà người anh ấy thích... đó là Nhi.”

Vân Nhi cũng người. Thảo Phương quay sang cô:

“Nhưng Phương hiểu, đó là lựa chọn của anh ấy, Phương không thể làm gì khác. Phương không thể cảm ghét Nhi, vì điều đó không cứu vãn gì được cả. Phương không thể làm một con người hai mặt như Thủy Tiên từng làm, bởi vì nó chẳng có nghĩa lý gì hết. Phương chỉ còn cách im lặng nhìn anh ấy hạnh phúc với mối tình đơn phương của mình, bởi vì... đó là lựa chọn của anh ấy.”

Vân Nhi không biết nói gì vào lúc này, cô khẽ lên tiếng:

“Phương...”

Thảo Phương cười nhẹ:

“Phương đã từng đọc nhiều tiểu thuyết ngôn tình, cũng từng tưởng tượng mình là một nữ chính ngôn tình, yêu đơn phương nam chính say đắm, sau đó tỏ tình với nam chính và sống một cuộc đời hạnh phúc bên nam chính. Thế nhưng, trải qua chuyện lần này, Phương biết, mình chỉ là một nữ phụ, không hơn không kém. Nhi, Nhi mới thật sự là một nữ chính, nữ chính ngôn tình, nữ chính hạnh phúc trong cuộc đời.”

Vân Nhi khẽ nói:

“Phương, Phương đừng nghĩ thế. Ai cũng là vai chính trong câu chuyện của mình, chỉ là Phương chỉ quan tâm đến câu chuyện của người khác mà không để ý đến câu chuyện của mình mà thôi.”

Thảo Phương khẽ cười, đứng dậy nói:

“Thôi, Phương vào lớp nhé, sắp đến giờ học rồi.”

1 tuần sau...

“Happy birthday to you, happy birthday to you, happy birthday happy birthday happy birthday to you!” – Mọi người đồng thanh hát.

Hải Thiện ghé môi thổi phù một cái, 16 cây nến đồng loạt vụt tắt (anh thổi ghê thật). Vân Nhi ngạc nhiên hỏi:

“Này mọi người, sao Thảo Phương không đến nhỉ?”

Hải Thiện đáp:

“Chắc là Phương bận rồi. Thôi tụi mình vào ăn đi!”

Cùng lúc đó, trước cửa nhà Hải Thiện...

“Hic, hic”

Một cô gái ngồi co ro một mình trên bậc thềm, tay cô gái ấy ôm một hộp quà rất đẹp. Không sai, cô gái ấy chính là Thảo Phương.

2 tiếng sau...

Hải Thiện lái xe đến trước cửa nhà mình, chợt thấy một cô gái đang ngồi khóc thút thít. Anh dắt xe đến trước cổng mới biết cô gái ấy là Thảo Phương. Anh ngạc nhiên hỏi:

“Ô, Phương! Sao em lại ngồi ở đây?”

Thảo Phương ngẩng đầu lên:

“Em... em đến chúc mừng sinh nhật anh...”

Hải Thiện lo lắng nói:

“Thôi em vào nhà anh, ở ngoài này lạnh lắm!”

Vào nhà rồi, anh nói:

“Anh tổ chức sinh nhật ở nhà Vân Nhi, em không biết sao?”

Thảo Phương lí nhí nói:

“Dạ em không biết.”

Anh đưa một chiếc khăn mặt ướt cho nhỏ, khẽ nói:

“Em lau mặt đi, ở ngoài như vậy bụi nhiều lắm.”

Nhìn cô gái nhỏ ngồi co mình trên ghế sofa, lòng anh chợt dâng lên một cảm giác kỳ lạ. Anh muốn che chở cho cô gái ấy, che chở cả đời.

Thảo Phương ngẩng mặt lên:

“Thôi em xin phép về. Em không dám làm phiền anh. Quà của anh, em để trên bàn ấy. Anh nhớ mở ra xem nhé!”

Nói rồi nhỏ đứng dậy định đi ra. Hải Thiện nói to:

“Thảo Phương, anh có chuyện muốn nói với em!”

Nhỏ quay người lại. Hải Thiện nói tiếp:

“Em còn nhớ không, khi em tỏ tình với anh, anh đã nói anh thích người khác rồi, đúng không?”

Gương mặt nhỏ trầm xuống. Nhỏ nói:

“Anh đừng nhắc đến chuyện ấy nữa.”

Hải Thiện nói tiếp:

“Nhưng có lẽ anh đã nhầm. Người anh thật sự thích, có lẽ... là em.”

Thảo Phương sững người. Đôi chân định bước đi cũng cứng đờ ở đấy. Nhỏ lấp bắp hỏi:

“Anh... anh... nói... sao...sao?”

Thiện phì cười:

“Anh nói, anh thích em. Chúng ta yêu nhau nhé!”

Thảo Phương ngỡ ngàng. Nhanh như chớp, nhỏ chạy lại ôm anh. Anh cười, xoa đầu nhỏ:

“Được rồi, em có đồng ý không nè?”

Nhỏ vùi đầu vào lồng ngực ấm áp của anh:

“Em đồng ý!”

Anh và nhỏ cùng cười thật tươi. Buổi tối hôm ấy, đối với anh và nhỏ, đó là buổi tối tuyệt vời nhất!

27. Chương 27: Phũ Phàng

2 năm sau...

“Ông nói sao, con bé Vân Nhi chính là con gái của Triệu Khắc Hoàng ư?” – Trương phu nhân thẳng thốt.

Trương lão gia gương mặt trầm ngâm, giọng nói nhẹ bằng đi:

“Đúng. Mặc dù tôi không muốn tin nhưng đó là sự thật.”

Trương phu nhân lo lắng nói:

“Không được, tuyệt đối không được để Tuấn Khôi biết được việc chúng ta đã làm khi xưa.”

Trương lão gia đáp:

“Ừ, tôi rất quý con bé Vân Nhi nhưng trong chuyện này tôi không thể nghe theo cảm tính được nữa rồi. Chúng ta phải đưa con bé qua Mỹ.”

Ông bà không ngờ Tuấn Khôi đã đứng ngoài cửa và nghe hết mọi chuyện. Cậu đắm chiêu suy nghĩ, gương mặt điển trai nhăn lại.

2 ngày sau...

“Vân Nhi, con theo bác sang Mỹ nhé!” – Trương phu nhân mở lời.

Cô khó hiểu hỏi:

“Dạ, sao vậy ạ?”

Trương phu nhân cười nhẹ:

“Dù sao thì con cũng đã hoàn thành chương trình cấp 3, cũng thi tốt nghiệp rồi. Bác muốn đưa con sang ấy để con có thể lập nghiệp.”

Vân Nhi nhẹ nhàng nói:

“Dạ, vậy để con lên phòng thu dọn đồ đạc.”

Trương phu nhân đáp:

“Không cần đâu. Bác sẽ đi cùng con. Có gì bác sẽ mang đồ theo cho.”

Thế là Vân Nhi yên tâm đi ngủ, không suy nghĩ nhiều đến chuyện đó nữa.

Ngày hôm sau...

“Nhanh lên con, sắp đi rồi.” – Trương phu nhân hối thúc.

20 phút sau, cả hai người ra sân bay. Vân Nhi ngoái đầu nhìn lại, tạm biệt Trương lão gia và lên máy bay.

10 tiếng sau...

Vân Nhi và Trương phu nhân đã đặt chân lên đất Mỹ. Từng cơn gió buốt cuốn qua khiến Vân Nhi co ro vì lạnh. Trương phu nhân nhanh chóng đưa cô đến một khách sạn gần đó. Trương phu nhân pha cho cô một ly nước chanh, rồi giục cô đi ngủ. Cô uống xong ly nước, bỗng dưng thấy buồn ngủ vô cùng. Cô nhanh chóng ngủ thiếp đi...

3 tiếng sau, cô thức dậy. Không thấy Trương phu nhân đâu, cô lên tiếng gọi. Không có tiếng trả lời. Cô bước đến bên cái bàn ở gần đó, chợt thấy một mảnh giấy nhỏ. Cô cầm lên đọc.

Vân Nhi thân thương!

Hai bác rất xin lỗi vì đã để con bơ vơ một mình ở đất Mỹ này. Nhưng hai bác không còn cách nào khác. Con đừng trở về Việt Nam nữa, hai bác xin con đấy. Con cứ ở lại Mỹ. Vì sự có mặt của con sẽ ảnh hưởng xấu đến gia tộc họ Trương. Hai bác rất xin lỗi con.

Lý Trân Châu

Chợt có tiếng gõ cửa. Vân Nhi ra mở cửa. Một cô phục vụ nói:

“Xin lỗi chị, phòng này đã được trả. Xin mời chị ra ngoài giùm cho!”

Vân Nhi tái mặt. Cô mím chặt môi. Cô cố gắng lục tìm trong phòng xem còn thứ gì của mình hay không. Cô đau đớn nhận ra, mình chỉ còn lại bộ quần áo trên người mà thôi. Cô cố nén hai hàng nước mắt, chạy nhanh ra khỏi khách sạn. Những cơn gió buốt cứ nhằm thẳng cô mà hướng vào. Cô đứng cô đơn giữa dòng người qua lại, không biết mình phải đi về đâu. Những người xa lạ lướt qua cô, nhìn cô với ánh mắt lạnh lẽo. Chợt có ai đó chụp một chiếc khăn lên mặt cô. Cô dần mất đi ý thức...

5 tiếng sau...

“Ào!!!!” – Một xô nước lạnh ngắt đổ thẳng lên người Vân Nhi. Cô yếu ớt mở mắt, phát hiện mình đã bị trói bằng dây thừng. Cô quay đầu sang, thấy có một vài cô gái cũng bị trói giống mình, trong đó có một cô gái là người Việt. Cô gái ấy khẽ nói:

“Bạn cũng bị bắt vào đây ư?”

Vân Nhi yếu ớt trả lời:

“Ừ”

Cô gái kia nói tiếp:

“Tôi là Hà Linh Đan, còn bạn?”

Vân Nhi đáp:

“Tôi là Triệu Vân Nhi.”

Cô vừa nói xong, một tiếng động rất lớn làm cô giật mình. Một tên đàn ông cao to, mồ hôi nhễ nhại quát:

“Nè, mấy con kia, đứng dậy mau!”

Người đàn ông quát bằng giọng lơ lớ tiếng Việt. Hắn cời trói cho từng người rồi đẩy từng người sang phòng bên cạnh. Linh Đan yếu ớt nói:

“Ngày nào cũng thế, từ từ từng người một sẽ bị hành hạ rồi bị giết.”

Vân Nhi nhìn xuống thân thể Linh Đan. Cô ấy bị bầm tím từng vết, có rất nhiều vết xước đang rỉ máu. Vân Nhi đi theo Linh Đan sang phòng bên cạnh.

Người đàn ông bắt một cô gái người Hoa lên bàn mổ. Vân Nhi kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt. Cô gái ấy chỉ kịp hét lên một tiếng rồi lịm đi. Với một con dao, người đàn ông thuần thục lột da cô gái trẻ. Tất cả đều hét lên không dám nhìn. Còn Vân Nhi sắc mặt trắng bệch, cứng đờ ra.

Cùng lúc đó ở Việt Nam...

“Bố, Vân Nhi đâu rồi?” – Tuấn Khôi hét lên.

Trương lão gia vẫn giữ vẻ mặt bình thản, nói:

“Ta không biết.”

Tuấn Khôi kích động:

“Bố, bố mau nói đi! Vân Nhi ở đâu hả?”

Trương lão gia cố kìm cơn giận:

“Con ăn nói với ta thế hả?”

Tuấn Khôi quát lớn:

“Con chỉ mới đi học buổi sáng thôi mà bố mẹ đã bắt Vân Nhi đi rồi. Bố mẹ làm thế mà coi được hả?”

Trương lão gia im lặng lên phòng. Tuấn Khôi hốt hoảng lên phòng lấy điện thoại gọi cho Vân Nhi nhưng rồi cậu phát hiện ra điện thoại của cô vẫn còn ở nhà. Cậu mở tủ của Vân Nhi ra, thấy đồ đạc vẫn y nguyên. Cậu bắt đầu lo lắng tột độ.

Ở Mỹ khi ấy...

Người đàn ông dùng roi da đánh đập hết tất cả những cô gái hắn giam giữ. Linh Đan đã quen bị hành hạ như vậy nên cô không la một tiếng nào. Chỉ có Vân Nhi chưa bao giờ bị đánh như vậy, cô hét lớn, nước mắt giàn giụa, cảm thấy trời đất như tối sầm đi. Làn da trắng mịn của cô vì thế mà ngập ngụa máu. Bởi vì Vân Nhi là người mới nên bị đánh nặng nhất, đánh đau nhất. Linh Đan nén cơn đau buốt xốt, lại gần an ủi Vân Nhi:

“Bạn hãy cố gắng chịu đựng đi. Tìm được thời cơ tôi và bạn sẽ trốn thoát.”

Vân Nhi cố hết sức lực gật đầu với Linh Đan. Sau đó cô lịm đi.

28. Chương 28: Nỗi Đau Vô Tận

“Chát, chát, bốp!” – Từng nhát roi da quật xuống thân thể Vân Nhi. Do cũng đã quen với những đòn roi đau đớn này nên Vân Nhi chỉ cắn răng chịu đựng, không để mình phát ra một tiếng la nào cả.

Người đàn ông thấy thế thì tức giận vô cùng, ông ta bóp mạnh cằm Vân Nhi, ra sức tát thật mạnh vào mặt cô. Gương mặt cô in hằn dấu năm ngón tay của người đàn ông, mỗi dấu ngón tay có một vết xước dài rỉ máu. Ông ta nói bằng giọng lơ lớ tiếng Việt:

“Haha, lũ phụ nữ chúng mày cũng chỉ là lũ súc vật, xứng đáng để tao hành hạ! Hahahaha!”

Vân Nhi thấy kinh tởm vô cùng. Cô khẽ nói:

“Hừ, thế ông không phải là súc vật à?”

Người đàn ông nghe thấy thế, liền tát thật mạnh bên má còn lại của Vân Nhi. Bên má còn lại của cô bị bầm tím một vết lớn. Xong rồi ông ta bỏ đi.

Linh Đan lại gần Vân Nhi, khẽ nói:

“Ông ta rất hận phụ nữ, tôi cũng không biết tại sao nữa. Nhưng bạn chỉ cần chịu đựng thêm một chút, tôi và bạn sẽ cùng tìm cách thoát ra khỏi nơi này.”

Vân Nhi gật đầu. Cô nói:

“Tôi chẳng có người thân nào ở Mỹ cả. Vì vậy, tôi cũng không biết trốn ra rồi tôi sẽ đi đâu nữa.”

Linh Đan khẽ ừ nhẹ. Cùng lúc đó, người đàn ông bước vào. Ông ta hét lớn:

“Con kia!” – Ông ta chỉ thẳng mặt Vân Nhi – “Mày đi theo tao!”

Vân Nhi không hề sợ sệt. Bây giờ ông ta có giết cô đi chẳng nữa, cô cũng không sợ. Bởi vì cô chẳng còn người thân nào cả. Gia tộc họ Trương đã phũ phàng bỏ cô ở lại đất Mỹ này bơ vơ, vậy sao cô phải nghĩ đến những người đó? Cô chỉ lo cho Linh Đan, nếu cô mất thì cô ấy sẽ rất cô đơn.

Người đàn ông bắt cô nằm trên một bàn kim loại, dùng thắt lưng quật liên tục vào lưng cô. Cô chỉ thấy trời đất tối sầm lại, cơn buồn xót ở lưng truyền đến. Cô lại lên cơn hen suyễn. Cô thấy khó thở vô cùng. Người đàn ông thấy thế, vội đi lấy thuốc cho cô. Cô uống thuốc xong, liền hỏi ông ta:

“Sao ông lại lấy thuốc cho tôi?”

Người đàn ông đáp:

“Hừ, cô tưởng ta lo cho cô à? Haha, bởi vì ta không muốn con tin của ta chết vì lý do lãng xẹt này.”

Cô hừ nhẹ. Chợt một tiếng động rất lớn làm người đàn ông và cả Vân Nhi giật mình. Ông ta chạy vội ra ngoài xem có chuyện gì. Lợi dụng thời cơ, Linh Đan chạy vào cởi trói cho Vân Nhi. Cô ngạc nhiên hỏi:

“Sao cậu chạy sang đây được?”

Linh Đan đáp:

“Chuyện đó nói sau. Bây giờ chúng ta chạy thoát trước đã!”

Linh Đan và Vân Nhi cùng nén cơn đau, chạy thật nhanh. Linh Đan và cô chạy đến một cái lỗ vừa đủ cho một người chui qua. Cuối cùng hai người cũng chạy thoát ra đường lớn. Vân Nhi nói:

“Thôi, chúng ta chia tay ở đây. Nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại.”

Linh Đan lo lắng nói:

“Nhưng bạn... không quen ai ở đây...”

Vân Nhi chắc nịch:

“Không sao đâu. Tôi có thể tự lo liệu.”

Linh Đan bước đi. Vân Nhi nhìn theo bóng Linh Đan, chợt cơn đau xót lại truyền đến. Cô đau đớn lết đến bất điện thoại công cộng, nhắc ống nghe lên và bấm số.

“Tút... tut”

Vân Nhi thấy đau vô cùng. Bên ống nghe truyền tới tiếng nói của Tuấn Khôi:

“A lô, cho hỏi ai vậy?”

Cô yếu ớt nói:

“Tuấn... Khôi”

Tuấn Khôi chợt nhận ra tiếng nói của Vân Nhi. Cậu hét lớn vào ống nghe:

“Vân Nhi, Vân Nhi!!! CẬU Ở ĐÂU????”

Cô thấy đau kinh khủng. Không chịu đựng được nữa, cô gục xuống. Chiếc ống nghe vẫn truyền tiếng nói của Tuấn Khôi đến:

“Mây, cậu ở đâu? Mây, Mây, MÂY ƠI!!!!!!!!”

29. Chương 29: Lâm Kỳ Thanh

5 ngày sau...

Vân Nhi khó nhọc mở mắt. Xung quanh cô là một màu trắng toát. Cô mím môi nén đau ngồi dậy. Một người phụ nữ chạy đến đỡ cô, dịu dàng nói:

“Con cứ nằm nghỉ đi, con còn yếu lắm.”

Vân Nhi ngạc nhiên nhìn người phụ nữ trước mặt mình:

“Bác là ai vậy, con không biết bác.”

Người phụ nữ ấy nhẹ nhàng nói:

“Con nằm nghỉ đi, chuyện đó bác sẽ nói với con sau.”

Vân Nhi ngoan ngoãn nghe lời. Cô nhắm mắt lại, ngủ một giấc thật yên bình.

Vài ngày sau, cô được xuất viện. Người phụ nữ nhẹ nhàng đỡ cô lên xe hơi, còn tài xế của bà thì xách đồ giùm bà. 30 phút sau, chiếc xe dừng lại trước một căn biệt thự sang trọng.

Một cô gái chạy ra mở cửa, ngạc nhiên hỏi người phụ nữ:

“Ồ, mẹ! Chị này là ai vậy?”

Người phụ nữ nhẹ nhàng nói:

“Vào nhà đi rồi mẹ nói.”

Thế là Vân Nhi vào nhà. Cô gái niềm nở nói:

“Chào chị, em là Lâm Kỳ Hân. Còn đây là mẹ em, Lê Phương Oanh.”

Vân Nhi nhẹ nhàng gật đầu. Bà Oanh dịu dàng nói:

“Con có thể gọi bác là mẹ và coi đây là gia đình của con.”

Cùng lúc đó, một người đàn ông lớn tuổi và một chàng trai từ trên cầu thang bước xuống. Kỳ Hân vui vẻ nói:

“Đây là ba em, Lâm Kỳ Vinh” – Cô bé nhìn về phía người đàn ông lớn tuổi. – “Và đây là anh của em, Lâm Kỳ Khôi.” – Cô bé chỉ vào chàng trai.

Lâm lão gia và Kỳ Khôi ngồi vào sofa, Lâm lão gia cười nhẹ:

“Chào con, bác là chủ nhà. Con có thể gọi bác là ba.”

Kỳ Khôi cười tươi:

“Chào em, anh là Kỳ Khôi.”

Lâm phu nhân hỏi Vân Nhi:

“Con tên là gì?”

Vân Nhi mặc dù nhớ rất rõ tên của mình, nhưng lại không hề muốn nhắc lại, bởi vì đó là tên mà ông Triệu Khắc Hoàng đã đặt cho cô. Cô không muốn nhắc đến cái tên ấy nữa, bởi vì nó gắn liền với những quá khứ không hề tốt đẹp của cô. Cô không muốn nhắc lại nó.

“Dạ, con... con không nhớ.”

Lâm phu nhân rất đồng cảm với cô, bà nói:

“Vậy thì từ bây giờ tên của con là Lâm Kỳ Thanh nhé, con có đồng ý không?”

Vân mỉm cười:

“Dạ được ạ, cái tên này rất hay!”

Cùng lúc đó ở Việt Nam...

“Bố mẹ nói cho biết đi, bố mẹ đưa Vân Nhi đi đâu thế hả?” – Tuấn Khôi gầm lên.

Trương lão gia lạnh nhạt nói:

“Con đừng nghĩ đến con bé ấy nữa. Bên ngoài có bao nhiêu cô gái tốt để con chọn, tại sao con cứ giữ cái tình cảm ngu ngốc đó?”

Trương phu nhân nhẹ nhàng khuyên nhủ:

“Con bé ấy chẳng có gì tốt cả. Mẹ sẽ tìm cho con một cô gái xinh đẹp hơn, giỏi giang hơn để con lấy làm vợ, được không con?”

Tuấn Khôi thất vọng nói:

“Vậy tại sao lúc đầu bố mẹ đối xử tốt với Vân Nhi mà bây giờ quay lưng với cậu ấy? Con thật thất vọng về bố mẹ!”

Nói rồi cậu mở cửa bỏ đi. Trương phu nhân định chạy theo ngăn cản nhưng Trương lão gia đã giữ bà lại. Ông nói:

“Như thế cũng tốt. Để nó đau khổ rồi nó sẽ quên, còn hơn là bắt nó cưới người khác mà nó cứ nhớ về con bé ấy hoài.”

Quay trở lại biệt thự Lâm gia.

Từ chương này mình sẽ gọi Vân Nhi bằng tên mới của chị ấy là Kỳ Thanh luôn nha! Thân.

Kỳ Thanh ngồi nói chuyện vui vẻ với Kỳ Hân. Kỳ Hân hỏi cô:

“Chị có người yêu chưa?”

Kỳ Thanh sững người. Những ký ức tươi đẹp với Tuấn Khôi chợt lại ùa về trong tâm trí cô. Kỳ Hân thấy cô ngồi đờ ra, bèn hươ tay:

“Chị, chị ơi! Chị sao thế?”

Kỳ Thanh giật mình. Cô đáp:

“Chưa, chị chưa có. Còn em?”

Kỳ Hân nói:

“Em cũng chưa. Mẹ bảo yêu sớm không có kết quả tốt.”

Tiếng của Lâm phu nhân vọng ra ngoài:

“Kỳ Khôi, Kỳ Hân, Kỳ Thanh vào ăn cơm đi này!”

Mọi người cùng quây quần bên bàn ăn. Lâm lão gia và Lâm phu nhân hỏi thăm về sức khỏe của cô, Kỳ Hân kể chuyện vui cho cô nghe. Cả nhà cùng cười nói thật vui vẻ. Đây là bữa cơm ấm áp nhất của Kỳ Thanh kể từ ngày cô lưu lạc sang đất Mỹ rộng lớn này.

30. Chương 30: Gặp Lại Anh

5 năm sau...

Trường đại học Harvard...

Hôm nay là ngày lễ tốt nghiệp của toàn bộ sinh viên Harvard. Kỳ Thanh đến trường từ sớm. Cô đi dạo một vòng quanh trường. Chợt một bàn tay đặt lên vai cô. Kỳ Thanh quay đầu lại, cười thật tươi:

“Eric, cậu cũng đến sớm ghê ha!”

Eric là một cậu sinh viên người Việt lai Mỹ, tên tiếng Việt của cậu là Trịnh Thanh Tùng. Cậu là người bạn thân thiết nhất của Kỳ Thanh từ ngày cô nhập học vào ngôi trường nổi tiếng nhất nhì nước Mỹ này. Eric đáp:

“Ừ, tớ vào trường sớm đi dạo một vòng. Dù sao cũng sắp tốt nghiệp rồi.”

Thế là cả hai người cùng đi dạo quanh khuôn viên trường.

8 giờ, buổi lễ bắt đầu. Người MC xướng tên những người là sinh viên tốt nghiệp loại xuất sắc của trường, trong đó có hai cái tên Lâm Kỳ Thanh và Trịnh Thanh Tùng. Cả hai người rất vui sướng, cả Lâm lão gia và Lâm phu nhân cũng vậy.

“Chúc mừng cậu nhé Wendy, tốt nghiệp loại xuất sắc luôn cơ!” – Eric vui vẻ nói.

Kỳ Thanh cười tươi:

“Cậu cũng thế mà!”

Về đến nhà, Lâm lão gia nói với cô:

“Kỳ Thanh, con đã tốt nghiệp đại học rồi. Ba mẹ muốn con về Việt Nam phụ giúp Kỳ Khôi điều hành tập đoàn nhà ta. Con đồng ý chứ?”

Nhắc đến Việt Nam, một loạt ký ức tưởng chừng như đã vùi sâu trong tâm trí Kỳ Thanh lại ùa về, từng chút, từng chút một dồn ngã trái tim cô. Cô không muốn, không muốn gặp lại những con người bội bạc ấy, càng không muốn tình cảm đã chôn chặt sâu trong tim suốt 5 năm qua lại vùng dậy. Nhưng cô không thể cãi lại lời ông và gia đình họ Lâm. Dù gì thì gia đình họ Lâm cũng đã cứu mang cô, cho cô một danh phận suốt 5 năm trời.

Cô cười nhẹ:

“Thưa ba, con đồng ý. Nhưng ngày nào con đi hả ba?”

Lâm lão gia nhẹ nhàng nói:

“Con cứ nghỉ ngơi đi, lịch trình ba mẹ sẽ sắp xếp cho con, được chứ?”

Cô khẽ gật đầu. Sau đó cô lên phòng nghỉ ngơi.

Vài ngày sau...

“Eric sẽ đi cùng với con sang bên ấy nhé Kỳ Thanh!” – Lâm phu nhân vừa soạn đồ cho Kỳ Thanh vừa nói.

Cô hơi ngạc nhiên:

“Sao thế ạ?”

Lâm phu nhân đáp:

“Ba mẹ thì bận việc ở chi nhánh bên này, Kỳ Hân phải ôn thi cao học, không có ai rảnh để đi cùng con cả. Eric là lựa chọn tốt nhất để đi cùng con. Để lỡ con có bị bắt nạt thì có người mà bảo vệ chứ!”

Kỳ Thanh chặc lưỡi:

“Ôi mẹ ơi mẹ khéo lo rồi. Kỳ Thanh của mẹ rất là mạnh mẽ đó nha!”

Lâm phu nhân bật cười:

“Thôi nhanh lên con, sắp đến giờ đi rồi.”

30' sau, Kỳ Thanh và Eric đã ra đến sân bay. Hai người chào tạm biệt ba mẹ hai bên và lên máy bay.

10 tiếng sau...

“Việt Nam ơi ta về rồi!” – Kỳ Thanh vươn vai.

Eric bật cười:

“Nè Wendy nhìn cậu cute thật đó!”

Cô nháy mắt:

“Cảm ơn nhen!”

Eric sững người, nụ cười này đã làm tan chảy trái tim cậu ngay từ cái nhìn đầu tiên, khi cô vừa nhập học vào khoa Quản trị kinh doanh, ngay khi cô vừa ngồi cạnh cậu. Eric hiểu, cậu đã yêu cô gái nhỏ bé này, yêu từ cái nhìn cái tiên.

Kỳ Thanh thấy cậu đứng đơ đó thì vỗ vai cậu một cái:

“Nè, cậu chưa quen với cuộc sống ở đây hay sao mà đơ vậy?”

Eric giật mình, bèn đáp:

“Đâu có, hồi nhỏ tớ cũng có qua đây vài lần nên cũng quen rồi. Chỉ có điều 2 năm không về, ở đây thay đổi nhiều quá.”

Kỳ Thanh gật gù:

“Ừ, còn tớ là không về 5 năm rồi.”

Eric gật đầu. Cậu nói:

“Thôi về nhanh đi. Anh Kỳ Khôi đang đợi đó!”

Ở một góc xa...

Tuấn Khôi vừa đi vừa nhìn đồng hồ. Một thật, cậu vừa đi công tác bên Anh về thì lại có cuộc gọi thông báo ngày mai có cuộc họp giao lưu giữa Trương thị và Lâm thị, cậu chưa kịp nghỉ ngơi gì thì đã phải soạn nội dung cuộc họp rồi. Cũng may mà có anh trợ lý tháo vát, siêng năng Minh Quốc nên công việc cũng giảm nhẹ đi vài phần.

Cậu đi qua nơi tiếp nhận người thân, chợt cậu thấy một gương mặt ai đó rất quen thuộc, rất thân thiết, nhưng cậu nhất thời không nhớ ra được.

Anh trợ lý mở cửa xe cho cậu, cậu ngồi vào trong xe, đắm chìm suy nghĩ. Chợt cậu nhớ ra, gương mặt ấy... chính là của Triệu Vân Nhi! Cậu hoảng hốt, nói tài xế dừng xe lại, còn mình thì mau chóng mở cửa xe, chạy thật nhanh về khu vực khi này.

Thế nhưng cô gái ấy không còn ở đó nữa. Cậu thất vọng trở về, nhưng tự nhủ sẽ nhờ trợ lý điều tra tung tích của Vân Nhi.

Ở biệt thự Lâm gia...

“Thanh Tùng, Kỳ Thanh, hai đứa mau vào nhà đi!” – Kỳ Khôi mở cửa cho hai người, hồ hởi nói.

Kỳ Thanh cười tươi:

“Chào anh hai!”

Eric thì dang tay ôm Kỳ Khôi:

“Em chào anh!”

Kỳ Khôi nói:

“Hai đứa vào ăn cơm rồi đi nghỉ sớm đi, ngày mai có cuộc họp giao lưu giữa công ty ta và Trương thị, anh sẽ giới thiệu hai đứa vào hai chức vụ giám đốc đầu tư và giám đốc điều hành, hai vị trí hiện đang bỏ trống của công ty ta.”

Kỳ Thanh khẽ gật đầu rồi vào ăn cơm. Eric cũng thế. Ăn cơm xong, cả hai cùng lên phòng nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau...

Kỳ Thanh và Eric ngồi trên xe hơi trò chuyện rôm rả. Kỳ Thanh quay sang hỏi Kỳ Khôi:

“Anh hai, anh có biết người đứng đầu Trương thị là ai không vậy?”

Kỳ Khôi đáp:

“Là chủ tịch Trương Tuấn và con trai ông ta là Trương Tuấn Khôi.”

Kỳ Thanh sững sờ. Không thể nào, không thể có sự trùng hợp như vậy được. Cô mím môi, trong lòng dâng lên một nỗi lo lắng.

Trụ sở chính tập đoàn Trương thị...

“Xin giới thiệu, chủ trì buổi họp của chúng ta, chủ tịch Trương Tuấn!” – Tiếng cô thư ký vang lên trong treo. – “Và giám đốc điều hành Trương thị, Trương Tuấn Khôi!”

Một tràng pháo tay nổi lên. Cô thư ký đọc tiếp:

“Xin giới thiệu vị khách quan trọng thứ hai của chúng ta, chủ tịch Lâm thị, Lâm Kỳ Khôi!”

Một tràng pháo tay lại nổi lên.

Hai bên Lâm thị và Trương thị cùng trao đổi về vấn đề hợp tác trong một dự án bất động sản mang lại lợi nhuận rất lớn. Chợt một cổ đông đặt một câu hỏi:

“Thưa Lâm tổng, trong dự án lần này không thể thiếu vai trò của giám đốc đầu tư và giám đốc điều hành, nhưng hai vị trí này ở Lâm thị hiện vẫn còn bỏ trống. Thưa Lâm tổng, liệu anh có ứng cử viên sáng giá nào cho hai vị trí này hay không?”

Kỳ Khôi gật nhẹ đầu. Anh nói:

“Thưa ông, bên chúng tôi đã bầu ra hai người cho hai chức danh trên. Bây giờ chúng tôi cũng xin giới thiệu luôn.”

Tất cả mọi người đều rất tò mò, không biết sẽ là hai nhân tài nào đây.

“Người thứ nhất” – Kỳ Khôi cao giọng – “Giám đốc đầu tư của chúng tôi, Trịnh Thanh Tùng.”

Tất cả mọi người cùng vỗ tay. Eric nở nụ cười xã giao, thân thiện nói:

“Xin chào các quý ngài, tôi là Trịnh Thanh Tùng, giám đốc đầu tư mới của Lâm thị.”

“Người tiếp theo” – Kỳ Khôi hạ giọng – “Giám đốc điều hành của Lâm thị, Lâm Kỳ Thanh, cũng chính là em gái của tôi.”

Mọi người cũng rất tò mò. Thông thường, Lâm thị rất ít khi giao chức vụ quan trọng cho người trong gia tộc, chỉ là một người rất giỏi thì mới có ngoại lệ. Hầu hết ai cũng háo hức muốn xem cô gái này là ai mà tài giỏi đến thế.

Kỳ Thanh đẩy cửa bước vào. Cô nở nụ cười nhẹ, nói:

“Xin chào các quý vị, tôi là Lâm Kỳ Thanh, cũng là giám đốc điều hành mới của Lâm thị.”

Mọi người đều trầm trồ thán phục cô gái đứng trước mặt. Duy chỉ có Trương lão gia và Tuấn Khôi là sững sờ.

Tuấn Khôi đứng dậy hỏi ngay:

“Cô là... Triệu Vân Nhi?”

Kỳ Thanh nhìn thật lâu vào người con trai đứng trước mặt mình, nhận ra đó chính là chàng trai mà mình đã từng yêu rất sâu đậm. Cô cười nhạt:

“Xin lỗi anh, tôi là Lâm Kỳ Thanh và tôi không quen biết ai tên Triệu Vân Nhi cả. Có lẽ anh đã nhầm người rồi.”

Tuấn Khôi thất vọng ngồi xuống. Nhưng cậu không tin vào những gì Kỳ Thanh nói. Cậu tin chắc rằng, cô gái Lâm Kỳ Thanh đó chính là cô gái cậu đã tìm kiếm suốt 5 năm qua.

1 tiếng sau...

Cuộc họp kết thúc. Kỳ Thanh thấy hơi nóng bức, cô liền lên sân thượng để hóng mát. Nghe có tiếng bước chân phía sau, cô quay đầu lại nhìn thì thấy Tuấn Khôi đang bước lại gần.

Cô cười nhạt:

“Giám đốc Trương, anh cũng thấy nóng sao?”

Tuấn Khôi không để ý đến câu hỏi của cô, dồn dập hỏi:

“Em là Triệu Vân Nhi đúng không? Tại sao em lại phủ nhận chứ? Em có biết là anh đã tìm kiếm em suốt 5 năm qua không? Em trả lời anh đi Triệu Vân Nhi!”

Kỳ Thanh bình tĩnh nói:

“Chẳng phải tôi đã nói với anh rồi hay sao? Tôi là Lâm Kỳ Thanh và tôi không quen ai tên Triệu Vân Nhi cả. Anh vui lòng đừng hỏi tôi những câu ngu xuẩn như thế nữa. Tôi cảm thấy rất phiền não khi phải nghe những câu hỏi về những người không liên quan đến mình.”

Ánh mắt Tuấn Khôi đã lạc đi:

“Không, không phải như vậy, anh không tin, anh không tin những gì em nói đâu Vân Nhi. Em biết không, anh yêu em rất nhiều, anh đã tìm kiếm em rất lâu trong vô vọng. Bây giờ gặp lại em thì em lại phủ nhận tất cả, em có biết anh đau lắm không?”

Kỳ Thanh mỉm môi, tim cô như có một nhát dao cứa qua, đau nhói. Nhưng cô vẫn giữ sự mạnh mẽ, lạnh lùng nói:

“Xin lỗi, những lời này anh nên nói với người anh yêu chứ không phải là tôi. Tôi chỉ là người đứng ngược lối mà thôi.”

Nói rồi cô quay người bước đi. Một giọt nước mắt trong suốt rơi nhẹ trên gò má cô. Cô cố kìm nén để không bật ra tiếng khóc. Khi nói ra những lời cay đắng như thế, trái tim cô cũng đau, đau lắm chứ. Nhưng cô không thể để lộ thân phận thật sự mà mình đã giấu kín suốt bao năm qua.

Cô xuống đến quầy tiếp tân. Eric thấy cô xuống thì mừng lắm nhưng đồng thời cậu cũng thấy có điều khác lạ. Cậu hỏi:

“Sao cậu lại khóc vậy Wendy?”

Kỳ Thanh đáp:

“Đâu có, hạt bụi vào mắt thôi, cậu đừng lo.”

Eric gạt đầu rồi kéo cô ra xe đi về. Kỳ Thanh mím môi, nhất định không để Eric biết chuyện này.

31. Chương 31: Hôn Ước

Biệt thự Trương gia...

“Sao ạ?” – Tuấn Khôi hoảng hốt hỏi.

Trái với vẻ hoảng sợ của cậu, Trương phu nhân lại rất bình tĩnh:

“Mẹ nói, chiều nay chúng ta sẽ đi bàn chuyện về hôn ước của con. Con có ý kiến gì à?”

Tuấn Khôi quyết liệt nói:

“Không, con phản đối. Vân Nhi đã trở về, con nhất định không thể từ bỏ cô ấy. Con yêu Vân Nhi nhiều lắm, mẹ biết không?”

Trương phu nhân mất bình tĩnh nói:

“Con nói cái gì? Vân Nhi về nước sao? Sao mẹ không biết?”

Tuấn Khôi đáp:

“Mẹ không biết cũng phải. Vân Nhi về nước với thân phận khác mà, sao mẹ biết được.”

Trương lão gia từ trên cầu thang bước xuống, nghiêm giọng nói:

“Con không nghe cô ta nói à? Cô ta nói cô ta là Lâm Kỳ Thanh, em gái của Lâm tổng, chứ không phải con bé Vân Nhi kia. Trên thế giới này, người giống người là chuyện bình thường. Con bé Vân Nhi kia đi đã 5 năm rồi, chắc gì còn nhớ đến con? Con nghe lời mẹ con đi, cứ đi gặp gia đình người ta.”

Cậu tức giận nói:

“Sao ba lại tin vào những gì Vân Nhi nói? Cô ấy muốn trốn tránh gia đình mình mà thôi. Con nói không là không, con sẽ không cưới ai ngoài Vân Nhi cả!”

Nói rồi cậu hùng dũng bỏ lên phòng.

Trương lão gia giận quá, lên cơn đau tim. Trương phu nhân hoảng hốt gọi bác sĩ rồi dìu ông lên phòng. Bác sĩ khám cho ông xong, nói với Trương phu nhân:

“Ông hiện đang bị suy nhược tinh thần rất nặng. Tránh làm cho ông bị kích động, cố gắng làm cho ông vui thì bệnh tình mới thuyên giảm được.”

Trương phu nhân lấy thuốc rồi tiễn bác sĩ ra về. Bà nhẹ nhàng vào phòng cậu, thấy cậu đang ngồi xem tivi, bà đến bên cậu, dịu dàng nói:

“Tiểu Khôi, con cũng biết rồi đó, ba con đang bị bệnh, con phải nghe lời ông ấy. Bây giờ, là mẹ xin con, xin con hãy giữ thể diện cho Trương gia ta, đi gặp mặt nhà bên ấy đi, nha con! Mẹ xin con!”

Tuấn Khôi không thể làm lơ mẹ mình, cậu nói:

“Thôi được rồi, con sẽ đi.”

Trương phu nhân ôm Tuấn Khôi vào lòng, vỗ về cậu:

“Mẹ biết con còn yêu con bé Vân Nhi ấy nhiều lắm. Nhưng tất cả chỉ là duyên nợ thôi con à. Thôi thì bây giờ con gặp một cô gái khác tốt hơn Vân Nhi thì sao?”

Cậu nói:

“Không ai có thể thay thế vị trí của Vân Nhi trong trái tim của con đâu mẹ à. Nhưng con sẽ nghe lời mẹ, đi gặp mặt người ta.”

Buổi chiều...

Nhà hàng 5 sao Golden City...

Chiếc xe hơi của gia đình Tuấn Khôi đậu trước cửa ra vào. Bây giờ Trương lão gia nhìn rất nghiêm nghị và lạnh lùng, đúng chất của một người lâu năm lẫn lộn trên thương trường. Trương phu nhân thì dịu dàng, đắm thắm trong bộ váy dạ hội màu xanh đen. Còn Tuấn Khôi thì mặc một chiếc áo thun trắng và một chiếc quần jean xanh trông rất đơn giản.

Bỗng có một tiếng gọi làm Tuấn Khôi giật mình:

“Trương tổng, chúng tôi ở đây!”

Trương lão gia quay người, ông bước thật nhanh về phía người đàn ông vừa mới gọi họ. Người đàn ông hồ hởi nói:

“Chào anh, lâu quá không gặp! Đây là con gái của tôi.”

Ông ta chỉ vào cô gái ngồi cạnh. Cô gái ấy mặc một chiếc đầm màu hồng phấn tôn lên vẻ dịu dàng, nữ tính.

Tuấn Khôi nhìn thật kỹ vào cô gái đó, khẽ nói:

“Tôi thấy cô rất quen...”

Cô gái ấy cười nhẹ:

“Tôi với anh từng quen biết nhau, anh không nhớ ra tôi là ai sao?”

Tuấn Khôi cau mày:

“Cô là...”

Mọi người ơi, đoán xem cô gái có hôn ước với Tuấn Khôi là ai nhé! Tg có sẵn đáp án cho mọi người chọn (trừ nữ chính ra nha!)

A. Ngô Thảo Phương

B. Hứa Thủy Tiên

C. Vũ Hiểu Di

D. Triệu Vân Khuê

Các bạn có thể trả lời bằng cách comment phía dưới truyện nha! Thanks!

32. Chương 32: Xin Lỗi, Tình Cảm Của Chúng Ta Chỉ Là Quá Khứ

“Hứa Thủy Tiên???” – Tuấn Khôi sực nhớ ra.

Thủy Tiên mỉm cười:

“Cuối cùng cậu cũng nhớ ra tôi rồi!”

Hứa Trọng Hiếu ngạc nhiên hỏi:

“Hai đứa quen nhau à?”

Tuấn Khôi đưa mắt nhìn sang. Cậu trầm nghĩ: “Hứa Trọng Hiếu, lâu rồi không gặp!”

Thủy Tiên nhẹ nhàng đáp:

“Dạ, chúng con là bạn học năm lớp 10 ạ.”

Hứa phu nhân cười nhẹ:

“Thôi các con ngồi xuống đi. Ta đã gọi thức ăn rồi đó.”

1 tiếng sau...

Thủy Tiên và Tuấn Khôi cùng đi dạo trên con đường đầy lá rơi. Thủy Tiên khẽ hỏi:

“Vân Nhi... cậu ấy có sống tốt không?”

Tuấn Khôi nhìn Thủy Tiên, trầm giọng nói:

“Vân Nhi, cậu ấy đã trở về nhưng một mực phủ nhận tình cảm của tôi. Cô nói đi Thủy Tiên, tôi đã yêu cô ấy sai cách rồi sao?”

Thủy Tiên trầm mặc nói:

“Tôi không nghĩ mọi chuyện sẽ đi theo chiều hướng như thế này. Yêu hay không là tùy vào trái tim mỗi người, không hề có một khuôn khổ nào cho tình yêu cả.”

Cùng lúc đó...

“Cậu nhìn đi Eric, lá bắt đầu rơi rồi này!” – Kỳ Thanh hớn hỏ nói.

Eric nhìn ra ngoài, chợt cậu nhớ lại, ngày đầu tiên cậu gặp Kỳ Thanh cũng chính là vào mùa thu, một ngày đầy lá rơi. Cô bước vào giảng đường, với nụ cười hồn nhiên trong sáng, đáng vẻ lóng ngóng chứa đầy sự ngốc nghếch, chính đáng vẻ và nụ cười ấy đã chiếm trọn trái tim cậu. Eric mỉm cười:

“Wendy, chúng mình ra ngoài đi dạo đi!”

Kỳ Thanh gật đầu. Cả hai cùng bước từng bước trên con đường đầy lá. Eric cười:

“Nơi đây đã thay đổi quá nhiều. Cậu nhìn đi, khi xưa nơi đây là một khu chợ ồn ào, tấp nập. Bây giờ nó đã được thay thế bằng những thứ hiện đại hơn, như nhà cao tầng, những quán cà phê, những nhà hàng sang trọng.”

Cô khẽ nhìn cậu, gật nhẹ đầu.

Chợt một ai đó va vào cô khiến cô giật mình. Nhìn lên, Kỳ Thanh nhìn thấy một gương mặt rất quen thuộc. Kỳ Thanh nhanh chóng nhớ ra, đây chính là cô bạn Hứa Thủy Tiên năm xưa.

Thủy Tiên sững sốt nhìn cô gái trước mặt, nhỏ lấp bắp nói:

“Vân... Vân Nhi?”

Kỳ Thanh trái lại vẫn giữ vẻ bình tĩnh:

“Chào cô, tôi là Lâm Kỳ Thanh. Tôi thấy cô trông rất quen, hình như tôi đã thấy cô trên tivi vài lần.”

Thủy Tiên ngạc nhiên:

“Cậu...không phải Vân Nhi sao?”

Kỳ Thanh đáp:

“Sao cô và cả giám đốc Trương hay nói tôi là Vân Nhi gì đó vậy? Tôi giống cô gái đó lắm sao?”

Thủy Tiên không biết nói gì hơn, đành im lặng. Kỳ Thanh cười nhạt:

“À tôi nhớ ra rồi. Cô là Hứa tiểu thư, con gái duy nhất của Hứa tổng, người thừa kế tập đoàn Hứa thị.”

Thủy Tiên mím môi, quay sang Tuấn Khôi:

“Đây không lẽ là cô gái mà cậu nói?”

Tuấn Khôi nhìn trân trân vào cô gái trước mặt. Bây giờ Kỳ Thanh mới để ý đến người đứng kế bên, cô nhếch môi, giọng giễu cợt:

“Giám đốc Trương cũng ở đây sao? A tôi nhớ ra rồi, hai người có hôn ước với nhau đúng không? Nghe nói là do sự phát triển của cả Trương thị và Hứa thị. Chúc mừng hai người nhé!”

Nói rồi cô bước đi. Tuấn Khôi nói vọng theo:

“Vân Nhi, không lẽ em quên rằng chúng ta đã từng yêu nhau rất sâu đậm hay sao?”

Eric định quay lại phản bác thì Kỳ Thanh ngăn lại, ra hiệu cho cậu im lặng. Cô hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói:

“Nếu tôi là cô gái Vân Nhi đó, tôi sẽ nói với anh rằng: Xin lỗi anh, tình cảm của chúng ta chỉ là quá khứ, anh đừng nhắc lại nữa.”

Nói rồi cô quay người đi. Eric chạy nhanh theo cô. Từng lời nói của cô như nhát dao cứa mạnh, cứa sâu vào thân thể Tuấn Khôi. Cậu lặng im nhìn theo bóng dáng cô đơn, lạnh lùng của cô mà lòng đau thắt.

33. Thông Báo

Mọi người ơi! Khoảng trong 1 tháng nữa mình không ra chương được nữa nha! Lý do là mình phải ôn thi học kỳ 1. Tuần sau là mình phải thi Ngoại ngữ rồi.

Thi xong mình sẽ được nghỉ để thầy cô chấm thi. Khoảng trong thời gian ấy mình sẽ ra chương bù cho các bạn nha!

Từ ngày 05/01 đến ngày 07/01/2018 mình không ra chương được vì mình phải đi thực địa ở Núi Chúa với trường mình. Mình cũng sẽ cố ra chương bù cho các bạn.

Xin lỗi nhiều nhé!

Quỳnh Anh cuute

34. Chương 33: Hôn Lễ - Gặp Lại Cố Nhân

2 tháng sau...

“Nhanh lên mọi người, lễ cưới sắp bắt đầu rồi.” – Tiếng người nhao nhao ngoài sảnh tiệc.

Bên trong phòng trang điểm...

Thủy Tiên ngồi yên lặng nhìn mình trong gương. Hôm nay nhỏ mặc một chiếc váy cưới màu trắng đính đá ruby và sapphire lấp lánh. Mái tóc nhỏ được dập xù và tết xương cá. Trên đầu nhỏ đội một chiếc vương miện kim cương. Dưới chân là đôi giày cao gót đính đá ngọc lục bảo. Nhỏ trang điểm khá nhẹ, chỉ đánh một ít phấn và thoa chút son lên môi. Trông nhỏ giống như một thiên sứ giáng trần.

Tuấn Khôi đẩy nhẹ cánh cửa phòng. Thủy Tiên quay lại nhìn. Cậu khẽ nói:

“Em đẹp lắm!”

Thủy Tiên thấp giọng nói:

“Đáng lẽ cô dâu hôm nay chính là Vân Nhi mới đúng. Em chỉ là thể thân mà thôi.”

Tuấn Khôi mím môi:

“Anh không biết Vân Nhi có còn chấp nhận anh hay không. Thủy Tiên, hôn lễ ngày hôm nay chỉ là vì gia đình hai bên. Anh mong em đừng hy vọng gì vào tình cảm ở anh. Anh chỉ yêu mỗi Vân Nhi thôi.”

Nói rồi cậu bước ra ngoài. Thủy Tiên nhìn theo cậu, ánh mắt buồn bã.

1 tiếng sau...

Hứa Trọng Hiếu khoác tay Thủy Tiên vào lễ đường. Tuấn Khôi mỉm cười nhìn Thủy Tiên. Nhỏ cũng cười nhẹ đáp lại.

Hứa Trọng Hiếu trao tay của Thủy Tiên cho Tuấn Khôi. Cha cố hỏi, giọng trầm ấm:

“Trương Tuấn Khôi, con có đồng ý yêu thương, trân trọng và chăm sóc Hứa Thủy Tiên cả đời không?”

Tuấn Khôi nói:

“Con đồng ý!”

Cha cố nói tiếp:

“Hứa Thủy Tiên, con có đồng ý yêu thương, trân trọng và chăm sóc Trương Tuấn Khôi cả đời không?”

Thủy Tiên nhẹ nhàng nói:

“Con đồng ý!”

Ở bên dưới nổ một tràng pháo tay rất lớn. Cả hai người trao nhẫn và đặt lên môi nhau một nụ hôn.

Kỳ Thanh cầm ly rượu vang khẽ đưa lên môi nhấp một ít. Cô nhếch môi, thầm nghĩ:

“Thế càng tốt, ta có thể trả thù cho mẹ, vừa trả thù cho chính mình.”

Chợt một bàn tay đặt lên vai cô. Cô quay lại, thấy hai người rất quen. Cô cố lục lại trí nhớ, thì ra là Lý Hải Thiện và Ngô Thảo Phương. Thảo Phương ngạc nhiên hỏi:

“Ồ, Vân Nhi! Sao cậu lại ở đây?”

Kỳ Thanh lạnh lùng đáp:

“Tại sao tôi không có quyền ở đây? Tôi là Lâm Kỳ Thanh, giám đốc điều hành Lâm thị, đích thân Hứa tổng đã mời tôi đến, việc gì mà tôi không đến?”

Hải Thiện sững sờ nhìn cô gái trước mặt. Thảo Phương lắp bắp hỏi lại:

“Cậu... cậu không phải Vân Nhi? Sao cậu lại giống cậu ấy đến như vậy?”

Kỳ Thanh cười nhạt:

“Tôi nghĩ cái này Ngô tiểu thư phải biết chứ. Người giống người trên thế giới này là chuyện bình thường, làm gì mà cô phải ngạc nhiên?”

Giọng điệu của Kỳ Thanh chứa đầy sự giễu cợt và mỉa mai. Thảo Phương cứng họng, không biết nói gì hơn, đành bước đi. Hải Thiện nhìn Kỳ Thanh một lúc, sau đó cũng đi theo Thảo Phương.

Cô vừa gấp một ít thịt bò nướng cho vào đĩa thì một tiếng gọi làm cô giật mình:

“Wendy!”

Kỳ Thanh quay lại nhìn. Eric cười tươi, nói:

“Hihi, xin lỗi nha, tớ đến trễ!”

Kỳ Thanh khẽ cười:

“Ừm, không sao cả. Nè, cậu ăn đi, cậu thích thịt bò nhất mà!”

Eric nhìn Kỳ Thanh, cười nói:

“Cảm ơn cậu nha Wendy!”

Cô gái này là như vậy, học với nhau thời đại học, cô và cậu luôn hiểu đối phương và biết rõ sở thích của nhau. Khi Kỳ Thanh muốn ăn ramen, cậu luôn sẵn sàng chở cô đi ăn. Khi Eric thèm thịt bò nướng, cô cũng cặm cụi đi chợ rồi làm cho cậu ăn. Cô ấy luôn lo lắng cho cậu, luôn làm mọi thứ vì cậu. Nhưng cậu biết, trong tim cô ấy, không hề có hình bóng của cậu, chỉ có hình bóng đã khắc sâu của người con trai đã làm Kỳ Thanh đau khổ suốt 5 năm trời.

Cậu khẽ gấp một ít thịt cho vào miệng, nói:

“Wendy, cậu không thấy buồn sao?”

Kỳ Thanh nhìn Eric, nói:

“Không, tớ không buồn. Tớ chỉ cảm thấy may mắn thôi. Hai người đó kết hôn, tớ lại càng có nhiều cơ hội để trả thù cho mẹ.”

Eric nhìn Kỳ Thanh, cậu hiểu, cô chỉ nói ngoài miệng thế thôi, chứ trong lòng thì lại cảm thấy rất buồn và tủi thân.

Chỉ vì là con gái của Triệu Khắc Hoàng mà bị cả gia tộc họ Trương đuổi đi. Chỉ vì gia đình phá sản mà mất đi người mẹ mình yêu thương nhất. Chỉ vì tham vọng quyền lực và tiền bạc mà Hứa Trọng Hiếu đã hãm hại cả gia đình và cả công ty của Triệu gia. Kỳ Thanh còn phải chịu hành hạ bởi tên biến thái chuyên bắt cóc và hành hạ phụ nữ. Đau đớn như thế, tuổi thanh xuân của Kỳ Thanh chỉ có Tuấn Khôi. Vậy mà cậu ta lại phản bội cô đi theo người con gái khác.

Eric nắm chặt tay thành nắm đấm. Nếu không vì thể diện của Lâm thị, cậu đã lao lên đánh cho tên phản bội ấy một trận. Cậu nhìn về phía lễ đường, nơi Tuấn Khôi đang tươi cười tiếp rượu cho quan khách, lại nhìn về Kỳ Thanh, bóng dáng cô độc lạnh lùng giữa sảnh tiệc. Cậu muốn ôm Kỳ Thanh và dỗ dành, nhưng cậu biết với tính cách của Kỳ Thanh, cô không dễ để lộ tâm tính thật của mình và để cậu dỗ như thế đâu.

Tuấn Khôi bước đến bên Kỳ Thanh. Cô ngước mặt lên, gương mặt vì uống hơi nhiều rượu nên đã đỏ ửng. Cô nói:

“Sao thế, sao không đi với vợ anh mà lại đến đây?”

Tuấn Khôi nắm lấy tay Kỳ Thanh:

“Vân Nhi, em đừng hiểu lầm. Hôn lễ hôm nay chỉ vì Trương thị và Hứa thị mà thôi.”

Kỳ Thanh nhếch môi:

“Anh giải thích với tôi làm gì. Đi giải thích với báo chí và ba mẹ vợ anh đi. Ở đây làm gì?”

Tuấn Khôi lại càng nắm tay Kỳ Thanh chặt hơn:

“Vân Nhi, anh xin lỗi em!”

Kỳ Thanh hất tay Tuấn Khôi ra khỏi tay mình. Cô quay người, loạng choạng bước ra ngoài. Tuấn Khôi chạy lại đỡ lấy Kỳ Thanh. Cô vùng vẫy thoát ra, hét lớn:

“Anh buông tôi ra!”

Nói rồi cô chạy nhanh ra khỏi sảnh tiệc. Tuấn Khôi chạy theo. Eric đi ra ngoài một chút, khi chuẩn bị vào lại buổi tiệc thì thấy Kỳ Thanh loạng choạng chạy ra, theo sau là Tuấn Khôi.

Eric đỡ lấy Kỳ Thanh, cô ngã người vào người cậu và ngủ say. Eric giận dữ nói:

“Hôn lễ đang diễn ra, anh ra đây làm gì?”

Tuấn Khôi đáp:

“Đó là chuyện của tôi. Cậu hãy buông Vân Nhi ra, cô ấy không phải của cậu!”

Eric mỉa mai:

“Vậy Wendy là của anh chắc? Anh đã bỏ rơi cô ấy suốt 5 năm trời bên Mỹ, không một lần liên lạc, anh nghĩ anh không có lỗi à? Cô ấy yêu anh nhiều lắm, vậy mà anh đối xử với cô ấy thế nào? Bây giờ Wendy quay về, anh lại đi kết hôn với người con gái khác, anh nghĩ anh tốt đẹp chắc?”

Tuấn Khôi nắm chặt tay lại thành nắm đấm. Eric gọi một chiếc taxi. Trước khi vào trong, cậu nói:

“Anh vào trong đi, đừng làm mất thể diện của Wendy và cả ba mẹ anh.”

Chiếc xe rời đi, để lại Tuấn Khôi một mình cô đơn giữa trời rét buốt.

35. Thông Báo

Mấy bạn ơi! Mình không có facebook nên không trả lời các bình luận facebook được nha! Các bạn có thể liên lạc với mình bằng mấy cách sau:

Email: angelmina7878@gmail.com

Wattpad: wendyuyenabcd12345

36. Chương 34: Scandal – Yêu Em Vô Điều Kiện

Ngày ngày hôm sau, tin tức giám đốc điều hành Trương thị ôm một cô gái lạ ngay trong hôn lễ của mình với Hứa tiểu thư đã được truyền đi với tốc độ chóng mặt.

Biệt thự Trương gia...

Trương lão gia đi đi lại lại trong nhà, vẻ mặt tràn đầy lo lắng. Ông quay lại quát Tuấn Khôi:

“Thằng bất hiếu, mày đã làm gì trong lễ cưới của mày thế hả?”

Tuấn Khôi đáp:

“Con không yêu Thủy Tiên, hôn lễ này cũng chỉ vì gia đình hai bên, không liên quan gì đến tình cảm của con!”

Trương lão gia quát to:

“Mày cũng biết vì gia đình hai bên à? Vì thế diện hai bên mà mày làm thế à? Mày đúng là... là thằng bất hiếu! Mày cũng phải biết nghĩ cho con bé Thủy Tiên chứ? Mày có biết bây giờ con bé đau buồn đến mức nào không?”

Tuấn Khôi hừ lạnh:

“Thủy Tiên sẽ không yếu đuối đến thế đâu ba à. Còn bây giờ con muốn nghỉ ngơi, không muốn nghe gì hết.”

Nói rồi cậu bỏ lên phòng. Trương lão gia nhìn theo, trong lòng rất buồn phiền.

Cùng lúc đó ở tập đoàn Hứa thị...

Hứa tổng vừa mới bước xuống xe thì hàng đông phóng viên đã vây quanh.

“Hứa tổng, hiện ông cảm thấy thế nào khi con gái mình bị phản bội ngay trong lễ cưới?”

“Hứa tổng, hiện giờ phía Trương thị chưa có tin tức gì, ông hãy mau nói cho chúng tôi nghe rõ đi!”

“Hứa tiểu thư có cảm thấy đau buồn gì không thưa ông? Và Hứa gia liệu có mất mặt khi xảy ra chuyện này?”

“Cô gái mà giám đốc Trương ôm ngay trong lễ cưới là ai thưa ông? Ông có thể nói cho chúng tôi biết được không?”

Hứa tổng bây giờ cảm thấy rất đau đầu. Đám vệ sĩ xung quanh cố đẩy đám phóng viên ra, đưa ông vào tòa nhà Hứa thị.

Hứa tổng tức giận nói:

“Bây giờ còn cái gì gọi là thế diện của Hứa gia nữa hay không? Thật là chuyện đầu đầu từ trên trời rơi xuống!”

Tập đoàn Lâm thị...

Kỳ Thanh ngồi trên sofa, tay cầm tờ báo buổi sáng. Cô khẽ lật đến trang thứ hai, chợt hình ảnh Tuấn Khôi đập vào mắt cô. Cô hoảng hốt nhìn, chuyện ngày hôm qua cô hoàn toàn không nhớ, cô chỉ nhớ là Tuấn Khôi đã đến gặp mình, những chuyện sau đó cô lại không nhớ gì cả.

Cô mang tờ báo chạy nhanh đến phòng của Eric, hỏi:

“Eric, chuyện này là sao vậy?”

Eric mím môi nhìn vào tờ báo trước mặt. Cậu nói:

“Wendy, cậu hãy bình tĩnh nghe tớ nói. Tuấn Khôi đã ôm cậu ngay trong lễ cưới với Hứa Thủy Tiên. Nếu giới truyền thông mà biết cậu chính là cô gái trong ảnh thì giá cổ phiếu của Lâm thị sẽ sụt giảm rất mạnh bởi vì đa số công ty trên cả nước đều là công ty con của Hứa thị.”

Kỳ Thanh tái mặt. Cô buông tờ báo, chạy nhanh về phòng mình. Eric gọi với theo mà cô không nghe.

Và chỉ sau 1 tiếng, người ta đã điều tra ra được cô gái trong ảnh chính là Lâm Kỳ Thanh, giám đốc điều hành Lâm thị. Tất nhiên là Hứa tổng rất tức giận.

Đúng như Eric dự đoán, giá cổ phiếu của Lâm thị sụt giảm cực mạnh, xuống mức thấp nhất trong lịch sử. Kỳ Thanh thì vui đầu vào công việc để cứu Lâm thị thoát khỏi tình trạng này.

Eric rất lo lắng cho sức khỏe của cô. Từ sáng đến giờ Kỳ Thanh chưa ăn uống gì cả, bây giờ lại còn làm việc cật lực quên ăn quên uống nữa, cứ như thế thì sẽ đổ bệnh mất.

Cậu đi đi lại lại trước cửa phòng làm việc của Kỳ Thanh. Kỳ Khôi hốt hoảng chạy đến:

“Eric, hiện giờ tình trạng công ty đang rất rối, em có thể giúp anh giải quyết được không?”

Eric vừa đi theo vừa hỏi:

“Anh Khôi, anh có giận Wendy không?”

Kỳ Khôi trầm giọng nói:

“Anh không giận con bé. Anh biết chuyện này không phải lỗi của nó.”

Eric khẽ gật đầu rồi đi nhanh theo Kỳ Khôi.

Biệt thự Hứa gia...

Thủy Tiên ngồi lặng lẽ trong phòng đọc sách. Cô biết, Tuấn Khôi làm thế là vì quá yêu Vân Nhi, cô biết, hôn lễ ngày hôm ấy là vì sự phát triển của Hứa thị và Trương thị, không phải là vì tình yêu, nhưng sao nghĩ lại, cô lại thấy buồn bã.

Hứa phu nhân đẩy nhẹ cửa phòng, đến bên Thủy Tiên, bà nói:

“Tiên nhi, con đừng buồn nữa, mẹ đau lòng lắm!”

Thủy Tiên ôm lấy mẹ, khẽ nói:

“Con không buồn vì chuyện hôm ấy đâu mẹ. Tuấn Khôi không yêu con, con biết mà.”

Hứa phu nhân vuốt tóc Thủy Tiên, bà nhẹ nhàng nói:

“Ừ, mẹ hiểu, con có thể làm mọi việc con muốn, miễn sao con vui lên là được.”

Nói rồi bà đứng dậy ra ngoài. Thủy Tiên nhìn theo bóng lưng của mẹ, trong lòng cảm thấy vui lên một chút.

Tập đoàn Lâm thị, 8 giờ tối...

Eric lo lắng, đi đi lại lại trước cửa phòng làm việc của Kỳ Thanh. Cửa thì đã khóa trái, chìa khóa lại nằm bên trong, cậu không biết trợ lý có tìm được chìa khóa dự phòng hay không.

Anh trợ lý trẻ tuổi chạy thật nhanh lên lầu. Anh trợ lý đưa chìa khóa cho Eric, nói:

“Đây là chìa khóa dự phòng duy nhất trong tập đoàn của phòng giám đốc điều hành. Anh mau mở đi, không chừng chị Kỳ Thanh có thể ngắt xiềng cũng nên.”

Eric càng lo lắng, cố gắng mở tung cửa ra. Trước mặt cậu là một cảnh tượng kinh khủng.

Kỳ Thanh nằm vật dưới đất, xung quanh giấy tờ rơi tứ tung. Kỳ Thanh nằm đó, mặt tím tái, khó nhọc thở từng hơi yếu ớt.

Eric chạy nhanh vào bế Kỳ Thanh ra ngoài, anh trợ lý mau chóng gọi xe đưa Kỳ Thanh đến bệnh viện.

Bệnh viện Royal...

“Bệnh nhân làm việc quá sức đồng thời chưa ăn uống gì hết nên bị hạ đường huyết. Cộng thêm tiền sử hen suyễn bẩm sinh nên mới ra tình trạng này. Bây giờ bệnh nhân đã bình phục, đang nằm nghỉ. Anh chú ý cho bệnh nhân ăn uống, ngủ nghỉ đầy đủ, tránh làm việc quá sức.” – Giọng người bác sĩ trầm ổn.

Eric gật đầu. Cậu đi nhanh đến phòng bệnh của Kỳ Thanh, đẩy nhẹ cửa vào. Cô đang ngủ. Gương mặt cô nhợt nhạt, thiếu sức sống, đôi mắt nhắm nghiền, tràn đầy vẻ mệt mỏi. Nhìn Kỳ Thanh bây giờ, Eric đã tức giận đến mức muốn đánh cho Tuấn Khôi một trận.

Cậu đã không thể nhìn nhục nhìn Kỳ Thanh khổ sở như thế nữa.

Cậu cúi người, ôm Kỳ Thanh vào lòng. Cậu thầm thì:

“Wendy, tớ yêu cậu. Vì cậu, tớ có thể làm tất cả.”

Nói rồi cậu bước nhanh ra ngoài. Tình cờ thấy Tuấn Khôi đang đi ngoài đường, Eric lao tới, tung một cú đấm vào mặt Tuấn Khôi. Máu tươi từ khóe miệng Tuấn Khôi trào ra.

Tuấn Khôi khề chùi máu, bật dậy, tung cú đấm về phía Eric nhưng Eric né được.

Eric nắm lấy cổ áo Tuấn Khôi, gần giọng nói:

“Anh, anh độc ác lắm, anh tàn nhẫn lắm! Anh đã khiến cho Wendy suýt chút nữa thì không còn trên cõi đời này nữa rồi. Anh gây ra chuyện, sau đó lại bắt Wendy một mình hứng chịu. Anh xem, anh ác đến mức độ nào!”

Tuấn Khôi trợn mắt nhìn Eric. Giọng anh có phần gấp gáp:

“Vân Nhi, Vân Nhi làm sao?”

Eric buông cổ áo Tuấn Khôi, hét lên:

“Anh im đi, anh không có tư cách quan tâm đến cô ấy!”

Nói rồi Eric quay người bước đi. Wendy, anh yêu em, yêu em rất nhiều, anh yêu em, yêu em vô điều kiện. Vì em, anh có thể làm được mọi thứ!

37. Chương 35: Hiểu Lầm

Kỳ Thanh đã cảm thấy khỏe hơn một chút. Cô rất muốn trở về Lâm thị để tiếp tục giải quyết công việc nhưng Kỳ Khôi và Eric nhất mực không cho.

Ở trong bệnh viện cũng chán lắm chứ có sung sướng gì đâu. Suốt ngày ăn rồi ngủ, ngủ rồi tắm, tắm rồi lại ăn, chẳng có việc gì để làm cả. Thế là cô ngồi dậy, xin bác sĩ cho mình ra ngoài đi dạo một chút. Cô đi đến một chiếc ghế đá và ngồi xuống. Cô nhìn lên trời ngắm mây trôi, chợt có một bàn tay đặt lên vai cô. Kỳ Thanh quay lại nhìn, thì ra là Hải Thiện. Cô dùng chất giọng lạnh lùng thường ngày nói:

“Chào anh, Lý tổng! Anh có bệnh gì sao?”

Hải Thiện buồn bã nhìn Kỳ Thanh:

“Chào cô, giám đốc Lâm! Tôi chỉ bị suy nhược cơ thể thôi.”

Nói rồi anh ngồi xuống ghế đá, nhìn Kỳ Thanh chăm chú, sau đó cất giọng trầm thấp:

“Lâm Kỳ Thanh, anh biết em là Vân Nhi mà. Em đừng chối bỏ quá khứ nữa.”

Kỳ Thanh trợn mắt nhìn Hải Thiện, giọng cô có phần hơi mất bình tĩnh:

“Anh nói gì?”

Hải Thiện vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, nói:

“Từ khi gặp em ở hôn lễ của Tuấn Khôi, anh đã cảm thấy có gì đó kỳ lạ. Lúc em gọi Thảo Phương là Ngô tiểu thư, anh đã nghi ngờ, anh chưa bao giờ giới thiệu Thảo Phương cho báo giới truyền thông, làm sao em biết cô ấy họ Ngô? Hơn nữa, mấy năm qua em sống bên Mỹ, làm sao có thể là tình cờ biết được Thảo Phương. Chỉ có thể là em đã biết Thảo Phương từ trước.”

Kỳ Thanh lặng im. Cô biết Hải Thiện đã nói đúng. Hải Thiện nói:

“Còn nữa, khuôn mặt của em rất giống Triệu Vân Nhi, làm sao anh không thể nghi ngờ?”

Nói rồi anh vén mái tóc cô lên để lộ vết sẹo ở phía sau đầu. Đây là vết sẹo mà năm xưa vụ tai nạn đã cướp đi người mẹ cô yêu quý nhất để lại cho cô. Anh nói tiếp:

“Vân Nhi cũng có vết sẹo này, nó rất khác với những vết sẹo thông thường. Em nói xem, liệu trên đời có ai có vết sẹo này ngoài em không? Còn nữa, vết sẹo này giống với vết sẹo của Vân Nhi, giống y chang từ kích thước, vị trí đến hình dáng. Sao, em chịu thua chưa?”

Đến mức này, Kỳ Thanh đã không còn giấu được nữa, cô đành nói luôn:

“Đúng, em là Triệu Vân Nhi, cựu học sinh của khối toán chuyên trường Golden Star, được chưa?”

Hải Thiện cảm thấy hài lòng với câu trả lời của cô, bèn hỏi tiếp:

“Vậy trong mấy năm qua em sống như thế nào? Vì sao lại đổi tên chứ?”

Kỳ Thanh dời tầm mắt ra xa:

“Chuyện dài lắm, nhưng nếu anh muốn nghe, em sẽ kể cho anh nghe.”

Hải Thiện ngồi lặng lẽ nghe Kỳ Thanh kể. Những con người xa lạ, những cơn gió lạnh buốt, những trận đòn roi đau đớn, sự hận thù, nỗi nhớ da diết, tất cả anh đều nghe thật kỹ. Khóe mắt Kỳ Thanh ẩn hiện một giọt pha lê trong suốt. Giọng kể của cô vì thế mà cũng lạc đi.

Anh lấy ngón tay vuốt nhẹ giọt nước mắt của cô. Anh nhẹ nhàng nói:

“Em cứ dựa vào vai anh và khóc đi. Cứ giữ trong lòng như thế không tốt đâu.”

Kỳ Thanh khẽ nghiêng đầu dựa vào vai Hải Thiện. Cô mím chặt môi để không bật ra tiếng khóc, nhưng hai hàng nước mắt cứ thế mà chảy ra. Chết tiệt, từ khi nào mà cô lại trở nên yếu đuối thế này. Cô đã tự nhủ trong 5 năm qua là phải mạnh mẽ lên để còn trả thù, nhưng tại sao lại yếu đuối thế này. Cô khẽ nói với Hải Thiện:

“Anh Thiện, anh biết chuyện này thì cũng đừng để cho Tuấn Khôi và người ngoài biết. Em xin anh.”

Hải Thiện lo lắng nhìn Kỳ Thanh, nhưng rồi anh gạt nhẹ đầu. Cả hai người cùng nhìn về phía bầu trời, nơi có mặt trời chói lọi cùng những đám mây trắng bồng bênh.

Chợt một tiếng rơi đồ làm cả hai người giật mình. Hải Thiện quay đầu lại thì thấy Thảo Phương đứng đó, bịch trái cây nằm lán lóc dưới đất. Ánh mắt Thảo Phương chứa đầy sự buồn bã và tức giận. Hải Thiện ngạc nhiên hỏi:

“Phương, em đến sao không báo anh?”

Thảo Phương nhếch môi, ánh mắt chứa đầy sự khinh miệt:

“Tôi mà báo với anh thì chắc không thấy được cảnh tình cảm lãng mạn này rồi. Thôi anh cứ ngồi ở đây với người tình bé nhỏ của anh đi, tôi về.”

Kỳ Thanh vừa quay lại thì Thảo Phương trợn mắt, nói tiếp:

“Ô thì ra là cô Lâm Kỳ Thanh à? Tôi cứ tưởng cô đang ở Lâm thị chứ?”

Hải Thiện nói nhỏ:

“Phương, em đừng nói người khác như vậy.”

Thảo Phương đã không còn kiềm chế được nữa, cô bật khóc:

“Anh im đi, còn cô nữa Lâm tiểu thư, trước đây tôi nghĩ cô là Vân Nhi nên rất trân trọng và quý mến cô. Ai ngờ được sẽ có ngày thế này... Vân Nhi của tôi là một cô gái tốt bụng, hiền hòa và đáng yêu, ai như cô, bên ngoài thì đẹp nhưng bên trong thì thối rửa, mục nát!”

Hải Thiện đứng bật dậy, anh cố kìm cơn tức giận, nói:

“Phương!”

Thảo Phương nhếch môi:

“Anh cứ ở đây với Lâm tiểu thư của anh đi, tôi về đây!”

Nói rồi Thảo Phương chạy đi mất. Hải Thiện đứng ngây ra nhìn Thảo Phương chạy đi. Kỳ Thanh vội lay anh:

“Anh mau chạy theo Thảo Phương đi!”

Hải Thiện còn chần chừ, Kỳ Thanh hối thúc:

“Nhanh đi anh, nếu không Thảo Phương có thể nghĩ quẩn đó!”

Hải Thiện gật đầu, chạy đi. Còn một mình Kỳ Thanh ở lại, buồn bã có, đau đớn có, hụt hẫng có. Một mớ cảm xúc cứ quay cuồng trong đầu cô, đau nhức đến lạ thường. Cô yếu ớt trở về phòng bệnh và ngủ một giấc thật sâu.

Hôm nay là tg chính thức thi học kì 1 xong. Trong thời gian này mình sẽ ra chương bù cho các bạn đọc giả nhé. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

38. Chương 36: Gặp Lại Người Bạn Cũ

“Kỳ Thanh, tuần sau tập đoàn chúng ta sẽ tiếp đón một đoàn thanh tra khảo sát thực tế tình hình tài chính của các tập đoàn lớn. Em và Eric có thể phụ giúp anh tiếp khách được không?” – Kỳ Khôi nói.

Eric và Kỳ Thanh nhìn nhau, sau đó cùng gật đầu. Kỳ Khôi nói tiếp:

“Bây giờ điều họ cần là bảng phân tích các hoạt động kinh doanh là thứ nhất, danh sách các chuyến hàng được nhập và xuất đi là thứ hai, bảng số liệu các khoản thu, chi trong 5 năm qua là thứ ba. Ba cái này các em có thể giúp anh làm được không? Tất cả các dữ liệu cần thiết anh đã tìm trong kho tư liệu của tập đoàn và xếp lại thành từng phần cho hai đứa rồi. Việc của hai đứa bây giờ là soạn lại thành từng nội dung mà họ yêu cầu. Hai đứa làm được chứ?”

Eric và Kỳ Thanh gật đầu. Kỳ Khôi trầm giọng nói:

“Thật ra thì việc này anh có thể giao cho từng trưởng phòng làm. Nhưng mà đây là văn bản quan trọng, anh sợ họ làm cẩu thả, điều đó có thể làm ảnh hưởng đến danh tiếng của Lâm thị chúng ta.”

Eric hỏi:

“Vậy thì khi nào có thể đưa lại cho anh ạ?”

Kỳ Khôi đáp:

“Tuần sau là đoàn thanh tra đến, thì có thể thứ bảy hay chủ nhật tuần này hai đứa gửi qua email cho anh là được. Làm cẩn thận nhé, đây là bộ mặt của Lâm thị chúng ta đấy.”

Kỳ Thanh gật đầu. Sau đó cô cùng Eric ra ngoài. Cô nói:

“Cậu có biết đoàn thanh tra lần này gồm những ai không Eric?”

Eric đáp:

“Ừ thì, có thứ trưởng bộ Tài chính này, giám đốc sở Tài chính Thành phố, à nghe nói còn có một nữ chuyên viên tài chính tốt nghiệp loại xuất sắc từ đại học Stanford nữa, hình như tên Hà Linh Đan thì phải.”

Kỳ Thanh trợn mắt. Hà... Hà Linh Đan? Chẳng phải là tên của cô gái năm xưa đã cùng Kỳ Thanh trốn thoát khỏi tên biến thái hành hạ phụ nữ sao?

Eric khó hiểu hỏi cô:

“Sao thế Wendy?”

Kỳ Thanh nói ra hết suy nghĩ của mình trong đầu:

“Cái tên này, rất... quen. Đây là tên của người đã cứu tớ khỏi tên biến thái năm ấy. Liệu có phải là cô ấy?”

Eric nhìn cô, nói:

“Cũng có thể. Để xem, tuần sau là đoàn thanh tra về Lâm thị rồi.”

Kỳ Thanh gật nhẹ đầu. Nói rồi cô bước đi. Eric cũng chạy theo cô.

1 tuần sau...

Hôm nay là ngày Lâm thị tiếp đón đoàn thanh tra. Sảnh chính được trang hoàng rất đẹp mắt. Sàn được trải thảm đỏ trông rất trang trọng. Tất cả các đèn chùm trong toàn bộ tập đoàn cũng được lau chùi sạch sẽ, trở nên sáng chói khi bật công tắc điện.

Từ cửa chính, xuất hiện ba chiếc xe hơi sang trọng. Cửa xe từ từ mở ra. Nhân viên tập đoàn đứng thành một hàng dài chào đón đoàn.

Thứ trưởng bộ Tài chính, giám đốc sở Tài chính, hiệu trưởng trường đại học Kinh tế quốc dân, thanh tra sở Tài chính, trợ lý chuyên ngành và cả một nữ chuyên viên tài chính chuyên nghiệp tốt nghiệp đại học ở Mỹ. Từng người đi ngang qua dàn nhân viên, ai cũng mang một vẻ lãnh đạm, đạo mạo và xa cách.

Phòng hội nghị...

“Chào mừng đoàn thanh tra từ bộ xuống thăm tập đoàn chúng tôi.” – Kỳ Khôi niềm nở nói.

Ông thứ trưởng gật đầu và bắt tay với Kỳ Khôi. Kỳ Khôi mời từng người ngồi. Không khí trong phòng hội nghị bây giờ khá là trầm lắng.

Linh Đan ngồi ngó nghiêng xung quanh phòng hội nghị. Mới về nước nên cô cũng không quen lắm với khí hậu ở đây. Chợt, cánh cửa phòng hội nghị mở ra. Linh Đan ngoái lại nhìn, không ngờ lại nhìn thấy một người rất quen.

“Triệu Vân Nhi!” – Trong đầu Linh Đan xẹt qua một cái tên.

Dường như Kỳ Thanh cũng thấy Linh Đan, cô nháy mắt ra hiệu với Linh Đan. Linh Đan gật nhẹ đầu, rồi lại im lặng xem xét lại tài liệu.

Buổi tiếp đón diễn ra một cách suôn sẻ. Ông thứ trưởng rất hài lòng với các số liệu mà Lâm thị đưa ra. Ông hiệu trưởng đại học Kinh tế quốc dân thì ghi ghi chép chép rất chăm chú, có lẽ ông ấy định lấy làm tư liệu tham khảo cho sinh viên. Cô trợ lý chuyên ngành thì phụ giúp ông thứ trưởng phân tích những dữ liệu mà tập đoàn đưa ra.

Ánh mắt Kỳ Khôi ánh lên một niềm vui. Anh đưa mắt về Eric và Kỳ Thanh, trong lòng rất tự hào về hai đứa em tài giỏi của mình.

Cuối cùng buổi tiếp đón cũng kết thúc. Linh Đan nhắn với cô trợ lý chuyên ngành là mình đi gặp người quen, một chút sẽ về. Nói rồi Linh Đan bước nhanh lên sân thượng, Kỳ Thanh đã hẹn cô ở đó.

“Vân Nhi!” – Linh Đan gọi.

Kỳ Thanh quay người lại, cười nói:

“Linh Đan, lâu rồi không gặp, cậu vẫn khỏe chứ?”

Linh Đan bước đến nắm lấy tay Kỳ Thanh:

“Vân Nhi, tớ vẫn khỏe, còn cậu?”

Kỳ Thanh mỉm cười:

“Ừ, tớ vẫn khỏe.”

Linh Đan hỏi tiếp:

“Sau khi trốn thoát khỏi tên biến thái ấy, cậu sống thế nào?”

Kỳ Thanh đáp:

“Tớ ngắt xỉu ngay bắt điện thoại công cộng. Và khi tỉnh lại, tớ thấy mình nằm trong bệnh viện, xung quanh là những người xa lạ. Chính mẹ Oanh đã đón tớ về sống chung với gia đình họ Lâm. Từ đó tớ mang danh phận Lâm Kỳ Thanh đi học, rồi về nước đi làm. Thế thôi.”

Kỳ Thanh chần chờ một lúc rồi nói tiếp:

“Linh Đan, trước mặt mọi người cậu tuyệt đối đừng gọi tớ là Vân Nhi, chỉ gọi là Kỳ Thanh thôi. Bởi vì tớ muốn giấu mọi người thân phận thật sự của tớ.”

Linh Đan có chút ngạc nhiên nhưng mau chóng hiểu ngay, Kỳ Thanh có mục đích riêng của cậu ấy. Linh Đan gật đầu, rồi nói:

“Ừ, tớ hiểu rồi. Thôi tớ về nhé, mọi người đang đợi. Mai mốt có dịp tớ sẽ mời cậu qua nhà tớ chơi.”

Kỳ Thanh cười, vẫy tay tạm biệt Linh Đan. Bóng Linh Đan mất dần sau chiếc cầu thang.

Kỳ Thanh quay người ra, dang tay tận hưởng cơn gió mùa thu mát mẻ. Từng lọn tóc mềm mại của cô được gió cuốn nhẹ lên, đẹp mê hồn.

39. Chương 37: Tư Liệu Mật

“Cẩn thận, đừng để Hứa Trọng Hiếu phát hiện!” – Kỳ Thanh dặn dò đàn em qua điện thoại. Cô thầm nghĩ:

“Hừ, ông tưởng sẽ giấu được bí mật này suốt đời sao Hứa Trọng Hiếu? Tôi không hề ngu như ông tưởng đâu, đối lại tôi sẽ vạch trần tội ác của ông, đưa sự thật của ông ra ngoài ánh sáng!”

Cuối cùng, công việc cũng hoàn thành. Kỳ Thanh chỉ việc thoải mái ngồi trong phòng và nghe lén cuộc nói chuyện của Hứa Trọng Hiếu thôi.

“Hứa tổng, chuyện của... Triệu Khắc Hoàng, tôi... tôi...” – Tiếng một người đàn ông vang lên.

Cô nghe rất rõ giọng của Hứa Trọng Hiếu, vừa có chút ranh ma, lại pha chút sợ hãi:

“Ông nói gì? Chuyện xảy ra cách đây 7, 8 năm rồi, ông nhắc lại làm gì?”

Người đàn ông run rẩy:

“Hứa tổng, con gái ông ta... hình như chưa chết...”

Kỳ Thanh nghe thấy, nhếch môi, giọng giễu cợt:

“Tôi còn sống sờ sờ ra đây mà chết cái khỉ gì!”

Hứa tổng nói:

“Hừ, con nhỏ đó chắc chắn đã chết! Tao đã nói Trương Tuấn và Lý Trân Châu tổng cổ con nhỏ đó sang Mỹ, tao đã điều tra, nó bị giam giữ bởi một thằng biến thái chuyên hành hạ phụ nữ ở một căn nhà hoang bên Mỹ. Sau đó căn nhà đó bị nổ, cảnh sát đã tìm ra biết bao xác người trong căn nhà đó, chắc chắn con nhỏ đó cũng bị thiêu cháy luôn rồi.”

Kỳ Thanh đang ngồi tựa ra phía sau ngồi bật dậy. Trương Tuấn và Trương phu nhân đuổi mình đi là vì tên súc sinh này yêu cầu sao? Nhưng mà không sao cả, cô còn sống đây mà nói cô bị thiêu chết, đúng là nhẹ dạ cả tin.

Tiếng của Hứa Trọng Hiếu lại một lần nữa vang lên:

“Nhưng nếu nó có trở về, thì chắc chắn cũng sẽ không tìm ra được tư liệu bí mật mà tao đã cất giấu rất kĩ. Tư liệu ấy liên quan đến tất cả những gì vụ kiện tụng ngày xưa nhắc đến. Tao giao cho mày quản lý, nhất thiết đừng để lộ ra ngoài, bởi vì nếu lộ ra thì mạng sống của tao và cả cái tập đoàn Hứa thị này sẽ bị tiêu diệt. Mày nghe cho rõ địa điểm cất giấu này...”

Kỳ Thanh nghe rất chăm chú, lấy giấy bút ghi ghi chép chép. Cô cười nhếch môi:

“Ôi ôi, người mấy chục năm lẫn lộn trên thương trường, cáo già ranh ma lừa gạt người khác, vậy mà cũng có ngày ngu ngốc kinh dị!”

1 tuần sau...

Kỳ Thanh khoác lên mình một bộ quần áo màu đen từ đầu đến chân, giắt một cây súng ngắn trong túi quần. Chuyện đi điều tra tư liệu mật này cô không nói với ai, kể cả Eric. Cô mau chóng lên ra ngoài, chạy nhanh đến chỗ cất giấu tư liệu mật.

Rất may là nơi ấy không xa biệt thự Lâm gia nên cô không tốn sức nhiều. Vốn dĩ ngày còn bên Mỹ ba mẹ Lâm đã cho cô tham gia vài khóa học, nào là bắn súng, cầm kiếm, cách trèo tường, trèo rào (à cái này thì Kỳ Thanh tự học), cách gỡ bom, vân vân và vân vân....

Kho tư liệu này rất ít người ra vào. Kỳ Thanh điều tra rất kỹ lưỡng, hôm nay ở Hứa thị có một cuộc họp cổ đông rất lớn, Hứa tổng thì đang bận họp, chắc chắn không rảnh hơi đến mức gọi người đến canh chừng đâu.

Cô lẻn vào cánh cửa kho, đi nhanh vào nơi cất giấu tư liệu. Cô cầm tập tài liệu trong tay, xoay người bước ra. Chợt có tiếng nói ngoài cửa vọng vào:

“Nè cô kia, cô là ai?”

Kỳ Thanh nhanh tay rút khẩu súng trong túi bắn cho tên thuộc hạ của Hứa Trọng Hiếu một phát nhanh gọn nhắm ngay vào trán. Hắn ta đổ gục xuống sàn, chết ngay tại chỗ.

Nhưng ngay sau đó, cánh cửa được đẩy tung. Một đám thuộc hạ của Hứa Trọng Hiếu lao vào đánh cô. Kỳ Thanh nhét tập tài liệu vào túi, liều mình đánh nhau với chúng.

Một lúc sau, tên cuối cùng bị hạ gục. Thế nhưng, một bóng người xuất hiện ngoài cửa khiến Kỳ Thanh phải giật mình, giọng cô ta vừa lạnh, lại vừa sắc bén giống như mang sát khí:

“Triệu Vân Nhi, khá khen cho mày. 5 năm bên Mỹ làm mày thay đổi nhiều quá nhỉ?”

Nói rồi cô ta bước vào, mặt đối mặt với Kỳ Thanh. Kỳ Thanh trợn mắt:

“Vũ... Vũ Hiếu Di?”

Hiếu Di nhếch môi:

“Ồ, may quá, mày còn nhớ tao”

Kỳ Thanh hỏi:

“Mày... mày là thuộc hạ của Hứa Trọng Hiếu?”

Hiếu Di cười cười:

“Bác Hứa hả, haha, ông ta là cái ngân hàng của tao từ khi tập đoàn nhà tao phá sản. Nhưng mà, ông ta thì nhiều tiền thật đấy mà con gái ông ta lại keo kiệt với tao mới chết chứ. Con đó suốt ngày kì kèo với ba nó vụ tao cứ mua mấy bộ sưu tập mới mà nó không được mua. Còn nữa...”

Kỳ Thanh ngắt lời:

“Vào chủ đề chính đi. Mà vào đây làm gì?”

Hiếu Di nhếch môi:

“Câu đó tao hỏi mày mới đúng đó. A tao biết rồi, mày vào đây lấy tư liệu mật chứ gì?”

Kỳ Thanh lấp bắp:

“Sao... sao mày biết?”

Hiếu Di cười khinh:

“Mày tưởng tao ngu đến mức không biết mày gắn máy nghe trộm ở văn phòng Hứa tổng à?”

Kỳ Thanh mím môi:

“Hứa Trọng Hiếu có biết chuyện này không?”

Hiếu Di liếc Kỳ Thanh:

“Ông ta mà biết thì còn gì mà vui nữa.”

Ngừng một lúc, Hiếu Di nói tiếp:

“Tao phải cho ông ta thấy tao lập công lớn chứ!”

Kỳ Thanh nắm chặt tay thành nắm đấm:

“Mày... mày...”

Bất ngờ, Hiếu Di kéo lấy tay Kỳ Thanh. Cô giật tay ra, cầm sẵn khẩu súng trên tay. Hiếu Di nhếch môi:

“Mày tưởng tao ngu đến mức đi đến đây mà không cầm súng à?”

Nói rồi cô ta rút từ trong hộc bàn gần đó một khẩu súng trường. Kỳ Thanh cau mày, sao khi vào không phát hiện sớm?

Hiếu Di cầm khẩu súng chĩa thẳng mặt Kỳ Thanh và nói:

“Hôm nay tao sẽ sống chết với mày!”

Nói rồi cô ta bắn liên tiếp mấy phát đạn. Kỳ Thanh luồn lách người, tránh không để những viên đạn ấy trúng vào người. Kỳ Thanh cầm khẩu súng bắn một phát đạn vào Hiếu Di nhưng cô ta né được, viên đạn ấy trúng vào một cái bình hoa làm nó vỡ tan. Hiếu Di cười nhạt:

“Mày đừng tưởng có một mình mày biết né đạn!”

Hiếu Di di chuyển chỗ đứng, cầm khẩu súng bắn liên tiếp, vừa bắn vừa xoay người đổi hướng. Kỳ Thanh hơi kiệt sức, động tác né cũng không còn nhanh nhạy như khi nãy. Không may, một viên đạn đã bắn trúng cánh tay Kỳ Thanh. Cô cảm thấy hơi đau nhói lên, máu trào ra. Kỳ Thanh nhằm thẳng Hiếu Di bắn liên tiếp mấy phát đạn. Một viên sượt qua má làm rỉ ra một đường dài máu, một viên trúng thẳng vào cánh tay, một viên trúng vào bắp đùi. Hiếu Di đau đớn, ngồi phịch xuống đất. Kỳ Thanh ôm lấy cánh tay chảy máu, đi ngang qua Hiếu Di, cô tặng thêm cho cô ta một phát đạn vào bả vai. Hiếu Di đau đớn thét lên. Kỳ Thanh cười nhạt:

“Đây là cái giá phải trả khi mày dám ngăn cản kế hoạch của tao!”

Kỳ Thanh bước ra ngoài, ôm lấy cánh tay để nó không chảy máu nữa. Cũng may là cô mặc áo dài tay màu đen nên không ai để ý đến cô cả.

Kỳ Thanh mở cửa vào nhà. Trong nhà không có ai cả. Cô đi nhanh vào nhà bếp, cầm một con dao sắc bén lên.

Cô ngồi phịch xuống sàn, nén đau, lấy con dao cứa vào da thịt. Hồi bên Mỹ, mẹ Oanh đã xót đến mức không cho cô đi học bắn súng nữa. Nhưng cô xin xỏ một hồi, mẹ Oanh cũng đồng ý, nhẹ nhàng đi lấy thuốc khử trùng cho cô.

Cô thành thực cầm con dao lấy viên đạn ra. Biết là sẽ rất đau, nhưng không lấy ra thì cánh tay bị nhiễm trùng, rồi bao nhiêu chuyện phiền phức nữa. Nên thôi, chịu đau lấy ra vẫn hơn.

Lấy viên đạn ra xong, cô nhẹ nhàng lấy gạc thấm máu rồi lấy băng quấn lại. Đỡ đau hơn rồi. Cô dọn cái đồng hồ đồng trước mặt, nếu không anh Kỳ Khôi và Eric về mà thấy cảnh này chắc cảm cô đi ra ngoài luôn ấy chứ.

Kỳ Thanh từ từ đi lên phòng. Ngồi vào bàn làm việc, cô nhẹ nhàng lấy tập tài liệu ra, xem xét thật kỹ. Cô cười nhạt, Hứa Trọng Hiếu, phen này ông chết chắc rồi.

Cô đi lại phía giường ngủ, nằm xuống và ngủ một giấc thật ngon. Làm việc mệt quá, bây giờ phải nghỉ ngơi lấy sức cái đã.

40. Chương 38: Tên Cướp Đáng Yêu

Vài ngày sau...

“Ok, ok, tớ sẽ mau chóng tới liền, Nhi Nhi đợi tớ chút nhé!” – Linh Đan vừa đi ngoài đường vừa nghe điện thoại.

Trời bây giờ hơi lạnh, khoảng 18 độ C, thế mà Linh Đan lại xem như không có gì. Vẫn chiếc áo thun mỏng như hồi còn bên Mỹ, thật ra với cái nhiệt độ này bên Mỹ chẳng là gì cả. Cô cảm thấy người dân ở đây thật chẳng biết thế nào là lạnh thực sự cả.

Cô vừa đi vừa nhìn đồng hồ. Bất chợt, một cái gì đó xẹt qua làm Linh Đan giật mình, và liền ngay sau đó cảm thấy tay mình trở nên nhẹ bẫng.

Sau một vài giây định thần lại, cô chợt nhận ra một sự thật đau đớn. Trời đất quỷ thần ơi, Hà Linh Đan này bị giật túi xách rồi!!!

Cô vận hết tốc lực chạy đi tìm tên cướp. Thế nhưng, hỡi ôi! Hà Linh Đan cô năm cấp 2 đã phải thi lại 3 lần môn thể dục chỉ vì bộ môn chạy này! Thêm nữa, khoảnh khắc cô định thần lại thì tên cướp đã cao chạy xa bay rồi. Thực lòng Linh Đan muốn khóc quá!!!

Thôi thì còn chút hy vọng cuối cùng, bên trái là một ngã rẽ, lại còn là ngõ cụt nữa, không chừng tên cướp chạy vào đó cũng nên. Thế nên cô đã dùng hết sức lực của mình, chạy vào con hẻm cụt ấy.

Khi chạy đến nơi, cô chỉ nhìn thấy một tên con trai cầm cái giỏ xách của cô lúi húi đi ra như ăn trộm. Chắc hẳn đây là cái tên khốn nạn giật túi của mình, Linh Đan lao đến tặng hắn mấy chưởng, nói gì chứ chạy thì đỡ nhưng võ thuật thì cô đứng đầu lớp đấy nhé!

Tên con trai kia bị đánh thì giận dữ hét lên:

“Cái cô này, cô bị điên hay sao mà đánh tôi?”

Linh Đan uất hận nói:

“Gi? Anh cướp giỏ xách của tôi mà còn chửi tôi điên à? Mau theo tôi đến đồn công an!”

Eric thật sự điên rồi. Cậu giữa đường thấy chuyện bất bình nên mới cứu giúp, vậy mà cái cô gái này lại đòi mang cậu đến đồn công an! Cậu tức tối nói:

“Này, đúng ra là tôi lấy lại giỏ xách cho cô đấy! Không biết cảm ơn thì thôi, còn đòi mang tôi đến đồn công an. Đúng là đồ vô ơn!”

Linh Đan gân cổ cãi:

“Anh có gì để chứng minh?”

Eric đáp:

“Tôi có một người bạn có thể chứng minh tâm hồn, tâm tính tôi trong sạch!”

Linh Đan vẫn cãi:

“Nếu như người bạn của anh chứng minh anh trong sạch thì có liên quan gì đến chuyện anh có giật túi của tôi hay không?”

Eric hết nói nổi, cậu móc điện thoại ra và nói:

“Bây giờ tôi sẽ gọi cho người ấy ngay và luôn, được chưa?”

Linh Đan miễn cưỡng gật đầu. Eric nhanh chóng gọi cho Kỳ Thanh.

“A lô, Wendy hả, hiện giờ tớ đang gặp rắc rối, cậu mau đến đây đi, có việc gì bận thì cứ bỏ qua hết đi, tớ đang rất cần cậu!”

Kỳ Thanh nhận được cuộc gọi thì hoảng hốt, tưởng Eric xảy ra chuyện, bèn nhắn tin cho Linh Đan:

“Đan ơi tớ có chuyện gấp không thể đợi cậu được, tớ xin lỗi cậu, sau này tớ sẽ mời cậu một bữa khác nhé!”

Linh Đan nhận được tin nhắn, đọc qua. Cô khẽ thở dài.

Một lát sau...

“Eric! Có chuyện gì vậy?” – Kỳ Thanh chạy nhanh đến chỗ Eric – “Ồ, Linh Đan! Sao cậu lại ở đây?”

Linh Đan hết hồn:

“Hả, cậu là bạn của tên điên này à?”

Eric cũng hết hồn không kém:

“Gi? Wendy, cậu quen con nhỏ vô ơn này à?”

Kỳ Thanh vội xoa dịu hai người:

“Đúng, hai người nói đúng hết rồi đó. Bây giờ hai người kể tôi nghe có chuyện gì xảy ra. Linh Đan, cậu kể trước đi!”

Linh Đan uất ức nói:

“Tớ vừa mới gọi cho cậu xong thì đột nhiên bị cướp mất cái túi xách. Tớ chạy đến đây thì thấy cái tên điên này cầm cái túi của tớ đi ra, dáng vẻ lúi húi lúi húi như ăn trộm ấy! Nên tớ mới lao tới cho hắn ta mấy chưởng. Vậy mà hắn còn nói hắn lấy túi lại cho tớ mà tớ không biết cảm ơn. Cậu coi đó Kỳ Thanh, tớ định đem hắn đến đồn công an mà hắn không chịu.”

Kỳ Thanh nói:

“Rồi, bây giờ tới cậu đó Eric!”

Eric đáp:

“Tớ đang đi giữa đường thì thấy cô ta bị cướp. Tớ chạy theo tên cướp, định lấy lại cái túi cho cô ta thì bị tên cướp đánh cho mấy cú. Tớ phản kháng lại, cuối cùng cũng lấy lại được. Tớ ôm bụng rồi đi ra ngoài, ai ngờ cô ta lao tới đánh tớ, còn bảo mang tớ đến đồn công an nữa mới ghê!”

Kỳ Thanh nói:

“Thôi, lấy lại được cái túi là may lắm rồi! À tớ chưa giới thiệu hai cậu cho đối phương nữa.” – Cô chỉ tay vào Eric – “Đây là Trịnh Thanh Tùng, cậu có thể gọi là Eric, bạn học đại học của tớ.”

Linh Đan hơi ngạc nhiên:

“Hèn gì tôi thấy anh quen quen. Thì ra là giám đốc đầu tư của Lâm thị! Nếu mà là giám đốc đầu tư thì chắc cũng không đến nỗi phải đi cướp đâu nhỉ. Tôi tạm tin anh.”

Eric nuốt nước bọt, thế lúc đầu cậu không đáng tin à? Biết vậy lúc đầu để cho cô ta mất luôn cái túi cho rồi

Kỳ Thanh chỉ tay vào Linh Đan:

“Đây là Hà Linh Đan, ân nhân cứu mạng của tớ lúc tớ bị tên biến thái bên Mỹ bắt đó!”

Eric ngạc nhiên:

“Chuyên viên tài chính Hà Linh Đan? Tôi cũng thấy cô quen quen, nhưng không nhớ là đã từng gặp ở đâu cả!”

Kỳ Thanh thở dài:

“Trời ơi, cuộc họp tiếp đón đoàn thanh tra về Lâm thị mới cách đây 2 tháng thôi mà, hai người mắc chứng bệnh mất trí nhớ à?”

Cả Eric và Linh Đan giờ mới vỡ lẽ. Kỳ Thanh nói:

“Thôi được rồi, bây giờ mình đi đâu ăn đi. Còn Eric nữa, cậu có sao không đó?”

Eric cười nói:

“Không sao đâu Wendy, tớ vẫn ổn.”

Nói rồi ba người cùng bước đi đến một nhà hàng gần đó và cùng ăn uống vui vẻ. Eric và Linh Đan tuy vẫn còn lờ mờ nhau nhưng chẳng nói với nhau một lời. Kỳ Thanh thì cố gắng làm cầu nối cho hai người bạn của mình nhưng mà... có vẻ không khả quan cho lắm, nhỉ?

41. Chương 39: Trở Lại Nơi Ấy

Kỳ Thanh mở cửa xe, mau chóng ngồi vào trong. Chuyến đi lần này cô đã xin phép Kỳ Khôi và Eric nên không phải lo lắng gì cả.

Bên Mỹ, cô có tham gia vào một hội bạn thường xuyên tụ tập đua xe ở các con đường vắng. Ba mẹ Lâm biết chuyện nhưng không rầy la cô mà chỉ khuyên cô phải cẩn thận. Rất may, cô là một tay đua chuyên nghiệp nên nếu có tai nạn thì cũng chỉ trầy xước nhẹ thôi.

Cô lái nhanh con Lamborghini Veneno trên con đường vắng vẻ. Dừng chân trước biệt thự Triệu gia, cô tắt máy, bước xuống xe. Cô đeo một chiếc kính râm màu tím đậm nên không ai nhận ra cô là Triệu Vân Nhi cả.

Thấy căn nhà đóng cửa kín mít, cô liền hỏi một bác gái bán quán nước gần đó:

“Bác ơi cho con hỏi chủ nhân ngôi nhà này đi đâu rồi ạ?”

Bác gái bán nước đáp:

“Ông Triệu Khắc Minh ấy hả, ông ấy với vợ và hai đứa con gái sang Anh định cư rồi. Bây giờ căn biệt thự thuộc quyền sở hữu của nhà nước. Con quen biết gì với chủ nhà hả?”

Kỳ Thanh nói:

“Con là bạn cũ của Vân Khuê và Vân Anh ạ.”

Bác gái ừ nhẹ. Kỳ Thanh cười nói:

“Bác bán cho con một chai nước suối được không ạ?”

Bác gái gật gật đầu rồi chạy vào quán lấy chai nước cho cô. Cô trả tiền rồi lên xe ra về.

Từ xa, trong một bụi cây rậm rạp, Vân Khuê thầm nghĩ:

“Sao cô gái ấy lại giống Nhi tỷ đến vậy? Lẽ nào tỷ tỷ còn sống?”

Nhớ cái ngày mà Vân Khuê và Vân Anh nhận được tin Nhi tỷ đã chết trong một vụ nổ bên Mỹ, mẹ hai người ngất xỉu, ba thì điều tra thông tin này có đúng sự thật hay không. Vân Khuê thì lo lắng, đi đi lại lại trong phòng, Vân Anh thì ngồi cầu nguyện chuyện đó không phải sự thật.

Nhưng rồi, cái gật đầu từ ba hai người sao đau đớn đến thế. Ba bảo thông tin này đến từ Hứa thị, đích thân Hứa tổng đã xem xét, chắc chắn là sự thật. Mẹ hai người đến bữa cơm thì chỉ ăn được chút ít, sau

đó lại bỏ lên phòng. Mặc dù không phải con ruột nhưng ba mẹ Vân Khuê và Vân Anh rất yêu thương Vân Nhi, cố gắng bù đắp cho sự thiếu thốn tình thương của cô. Vậy mà...

Vân Khuê cau mày. Giọng nói ấy, cung cách nói chuyện ấy, chắc chắn là Nhi tỷ! Nhưng... không thể nào, không lẽ Nhi tỷ chưa chết sao?

Bất ngờ, một bàn tay ai đó đánh nhẹ vào vai làm Vân Khuê giật mình. Cô quay người lại, nói:

“Anh Anh!”

Vân Anh dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Vân Khuê:

“Sao không vào nhà lấy đồ đi? Tỷ nói là về đây lấy đồ mà, sao lại đứng núp núp ở đây?”

Vân Khuê nhìn Vân Anh, giọng nói cực kỳ nghiêm túc:

“Anh Anh, nếu tỷ nói Nhi tỷ còn sống, mọi người có tin không?”

Vân Anh trợn mắt nhìn Vân Khuê, lắp bắp nói:

“Cái... cái gì? Tỷ... tỷ nói... Vân Nhi còn sống... sao?”

Vân Khuê lại nhìn về phía nhà mình, nói:

“Tỷ không chắc, nhưng có một người, rất giống, rất giống Vân Nhi, vừa hỏi thăm về gia đình mình. Tỷ nghĩ, có lẽ Nhi tỷ vẫn còn sống và bây giờ thì tìm đến gia đình mình!”

Vân Anh mím môi, Nhi tỷ đã trở về, liệu Trương Tuấn Khôi có biết? Và nếu biết, anh ta sẽ còn làm tổn thương tỷ ấy nữa không? Vân Anh quả thật không muốn tỷ tỷ bị tổn thương bởi một tên con trai đã phản bội tỷ ấy đâu!

42. Chương 40: Bắt Cóc – Tai Nạn

Chào các bạn đọc giả! Cảm ơn các bạn trong suốt thời gian qua đã ủng hộ “Chọc phá cô nàng mọt sách” của mình. Nhân dịp năm mới, chúc các bạn vui vẻ, mạnh khỏe và đạt được nhiều thành công trong học tập và công việc. Hôm nay mình quyết định sẽ đăng một chương thật chất lượng cho các bạn để cảm ơn tất cả những gì mà các bạn đã làm cho mình!

HAPPY NEW YEAR!!!

9 giờ sáng...

Hùng Vương Plaza (chỗ này gần trường tg học nè!)

Kỳ Thanh dạo một vòng quanh Hùng Vương Plaza và cũng mua được khá nhiều quần áo. Cô còn mua một chiếc đồng hồ dành làm quà sinh nhật cho anh Kỳ Khôi. Phía sau là hai cô người hầu cứ lèo đèo theo Kỳ Thanh suốt mọi nẻo đường. Kỳ Thanh thở dài, anh Kỳ Khôi cũng thật lo xa cho cô quá đi, bắt hai đứa người hầu theo suốt cả ngày, phiền chết đi được.

Cuối cùng cũng mua xong. Kỳ Thanh đưa đồ cho người hầu và chuẩn bị mở cửa xe thì bất ngờ, một chiếc moto phân khối lớn lao tới, đẩy ngã 2 cô người hầu rồi trực tiếp chụp thuốc mê cô và bắt cô lên xe. Kỳ Thanh dần mê man, không còn biết gì cả và lịm đi.

Ở phía xa...

Tuấn Khôi nhìn thấy Kỳ Thanh bị bắt đi, anh cũng vội vàng nhả ga rồi chạy theo chiếc moto đó.

1 tiếng sau...

Bọn chúng đưa cô đến một căn nhà hoang nằm rất xa trung tâm thành phố. Một người đàn ông sắc bén ra lệnh:

“Mang con nhỏ này vào nhà, trời nó lại rồi tát nước lạnh cho nó tỉnh lại!”

Một lát sau...

Một xô nước lạnh ngắt tạt vào mặt Kỳ Thanh làm cô giật mình tỉnh dậy. Cô yếu ớt nói:

“Ai vậy? Ở đây là đâu? Sao tôi lại ở đây?”

Một người đàn ông từ trong bóng tối bước ra, cười lớn:

“Chào giám đốc Lâm Kỳ Thanh! Hay tôi nên gọi là... Triệu Vân Nhi nhỉ?”

Kỳ Thanh tái mặt:

“Ông... ông là ai?”

Hắn ta nhếch môi:

“Mới gặp nhau mà đã quên mất tôi rồi à? Tôi là bố vợ của bạn trai cũ của cô mà, sao quên nhanh thế?”

Kỳ Thanh đáp:

“Hứa... Trọng... Hiếu?”

Hứa Trọng Hiếu cười gần:

“Cuối cùng mày cũng nhớ ra tao! Hừ, mày tưởng lấy đi tư liệu mật và giết chết thuộc hạ của tao thì mày an toàn sao? Mày nhầm rồi!”

Nói rồi ông ta nâng cằm Kỳ Thanh lên và giáng cho cô một cái tát. Trên má cô in hằn dấu năm ngón tay của ông ta. Ông ta nhếch môi:

“Mày đã phá hỏng kế hoạch của tao thì đừng mong sống yên ổn! Triệu Vân Nhi, hôm nay là ngày tận thế của mày!”

Ông ta vừa nói xong thì ngoài cửa vang lên tiếng nói:

“Thưa ông chủ, thuộc hạ vừa bắt được một tên oắt con đứng rình trước cửa nhà!”

Hứa Trọng Hiếu ra lệnh:

“Dắt nó vào đây!”

Tên thuộc hạ của hắn rời đi, vài giây sau thì bước vào, dẫn theo Tuấn Khôi.

Kỳ Thanh hét lên:

“Trương Tuấn Khôi!”

Hứa Trọng Hiếu nhếch môi:

“Con rể yêu, ta không ngờ con lại vượt đường xa đến đây thăm ta! Ta khỏe, mấy ngày không gặp con trông con tiêu tụy đi nhiều nhỉ!”

Tuấn Khôi tức giận nói:

“Hứa Trọng Hiếu, ông mau thả Vân Nhi ra, nếu không tôi sẽ không tha thứ cho ông!”

Hứa Trọng Hiếu hừ lạnh, nói:

“Ta không thả con nhỏ đó ra đây, con làm gì được ta, đừng tưởng là con rể của Hứa gia thì muốn làm gì cũng được!”

Tuấn Khôi nắm chặt tay thành nắm đấm:

“Tôi nói cho ông nghe lần cuối, tôi không phải là con rể của Hứa gia, không phải là chồng của Hứa Thủy Tiên, vì vậy ông không có quyền lôi danh phận con rể của Hứa gia ra trấn áp tôi!”

Hứa Trọng Hiếu tức giận nói:

“Mau trói thẳng nhãi con này lại!”

Tuấn Khôi nhanh chóng bị trói và đẩy lại gần Kỳ Thanh. Tuấn Khôi nói:

“Vân Nhi, em đừng lo, anh sẽ tìm cách cứu em!”

Kỳ Thanh quay mặt đi:

“Tôi không cần! Tự tôi có thể thoát ra!”

Tuấn Khôi im lặng không nói gì cả.

Cùng lúc đó ở Lâm gia...

Kỳ Khôi tức giận quát:

“Các người làm ăn kiểu gì thế hả? Tại sao lại để Kỳ Thanh bị người ta bắt đi?”

Hai cô người hầu lí nhí nói:

“Dạ cậu chủ, tụi em bị hai tên bắt cóc đó xô ngã, không hiểu chuyện gì xảy ra, rồi cô chủ bị chụp thuốc và bị bắt đi luôn. Thưa cậu, tụi em nói thật ạ, tụi em chưa kịp phản ứng lại thì cô chủ đã bị bắt rồi ạ.”

Kỳ Khôi lập tức phái người đi tìm Kỳ Thanh, còn mình thì liên lạc với Eric để nhờ viện trợ.

Trở lại căn nhà hoang...

Lúc này Hứa Trọng Hiếu đã bỏ đi, để mặc Tuấn Khôi và Kỳ Thanh trong căn nhà hoang. Tuấn Khôi nhẹ nhàng nói với Kỳ Thanh:

“Em yên tâm, anh nhất định sẽ tìm cách đưa em ra khỏi đây!”

Kỳ Thanh hơi liếc mắt nhìn Tuấn Khôi:

“Rảnh nợ!”

Tuấn Khôi phì cười:

“Em thật dễ thương đó nha!”

Kỳ Thanh hừ nhẹ:

“Giờ phút này mà còn đi tán gái, khùng hết chỗ nói!”

Tuấn Khôi cười cười nhìn Kỳ Thanh. Chợt nhìn thấy mặt cô có một vết xước dài, anh lo lắng hỏi cô:

“Nhi, mặt em sao thế?”

Kỳ Thanh đáp:

“Đi mà hỏi ông bố vợ yêu quý của anh đấy!”

Giọng Tuấn Khôi trở nên gấp gáp:

“Đi, anh đưa em ra khỏi đây!”

Kỳ Thanh khó hiểu hỏi:

“Anh định cởi dây trói thế nào?”

Tuấn Khôi cầm một vật vấy vấy với cô. Kỳ Thanh trợn mắt:

“Anh... không.... không được làm vậy!”

Anh vội trấn an cô:

“Không sao đâu, anh có thể chịu đựng được!”

Nói rồi anh bật hộp quẹt và đưa lại gần sợi dây trói. Sợi dây thừng bén lửa, bốc cháy.

Kỳ Thanh lo lắng nói:

“Anh dừng lại ngay đi! Nếu không tôi sẽ không tha thứ cho anh! Mau dừng lại ngay!”

Nhưng đã muộn rồi. Cánh tay Tuấn Khôi bị bỏng một mảng lớn. Nhưng cuối cùng sợi dây trói cũng đã đứt ra. Tuấn Khôi vội vàng giật tay khỏi đám dây thừng, cố hết sức cởi những sợi dây trói của anh và của cô.

Anh nắm tay cô chạy ra ngoài theo lối cửa sổ của căn nhà hoang. Có lẽ đám thuộc hạ của Hứa Trọng Hiếu chưa biết gì cả.

Anh và cô chạy nhanh ra đường lớn. Bất chợt, Kỳ Thanh trông thấy một chiếc xe đang lao tới gần với tốc độ kinh khủng. Những ký ức tưởng chừng như đã bị chôn vùi cùng năm tháng bây giờ lại ùa về vây quanh tâm trí cô. Như một phản xạ tự nhiên, cô lao tới đẩy Tuấn Khôi ra xa, một mình hứng trọn cú đâm và bị văng ra rất xa.

Tuấn Khôi kinh hoàng. Anh lao như điên đến chỗ cô, ôm lấy thân thể đầy máu của Kỳ Thanh, ghì chặt vào thân mình, hét lên từng tiếng ngắt quãng.

Trời đổ mưa.

Khung cảnh 8 năm về trước như được tái hiện lại, một bức tranh đầy mưa, máu và nước mắt...

43. Chương 41: Anh Cần Em, Tiểu Nhi!

Xin lỗi các bạn rất nhiều! Sau khi đi thực địa về, mình có rất nhiều bài tập phải hoàn thành nên mình không có thời gian rảnh ra chương cho các bạn. Xin lỗi rất nhiều!

Bệnh viện Hoàn Mỹ...

“Tuấn Khôi, con mau vào nằm nghỉ đi, con bé đó đã có bác sĩ lo rồi mà!” – Trương phu nhân nhẹ nhàng nói.

Tuấn Khôi vẫn ngồi lặng lẽ trước cửa phòng cấp cứu. Chiếc áo sơ mi trắng của anh dính đầy máu, là máu của Kỳ Thanh. Đầu tóc Tuấn Khôi bù xù, gương mặt nhợt nhạt vô cảm. Trương phu nhân lo lắng cho anh, bà từ tốn nói:

“Nếu con cứ như vậy, con bé lỡ có mệnh hệ gì thì ai lo? Nghe lời mẹ, về nhà tắm rửa thay quần áo đi rồi vào thăm con bé.”

Tuấn Khôi đưa mắt lên nhìn mẹ mình rồi lại nhìn về phía phòng cấp cứu. Anh lặng lẽ đứng dậy và rời khỏi bệnh viện.

Tuấn Khôi vừa rời khỏi bệnh viện vài phút thì Thủy Tiên tới. Cô đặt túi nho tươt xuống, nhẹ nhàng an ủi Trương phu nhân:

“Bác Trương, dù gì thì Tuấn Khôi cũng không sao, chỉ là không biết Lâm Kỳ Thanh có bị gì nghiêm trọng không, nhưng mà... Bác Trương, cháu nghĩ với tính cách mạnh mẽ của Lâm Kỳ Thanh, chắc chắn cô ấy sẽ không sao đâu ạ.”

Trương phu nhân quay người lại, nắm lấy đôi tay nhỏ bé của Thủy Tiên:

“Thủy Tiên, lần này Lâm Kỳ Thanh xảy ra chuyện, bác biết Tuấn Khôi rất coi trọng cô bé này, vì vậy nên... Thủy Tiên, nếu như Tuấn Khôi có câu gắt hay lạnh lùng với cháu, cháu hãy... thông cảm cho nó, bởi vì, đây có lẽ là cú sốc lớn đối với nó...”

Thủy Tiên liếm nhẹ môi, cô khẽ gật đầu. Cô nhìn về phía phòng cấp cứu, nở một nụ cười nhẹ, khẽ nói:

“Nhi, cố gắng lên nhé, Tuấn Khôi cần cậu!”

Nói rồi Thủy Tiên quay người bước ra khỏi bệnh viện, cố giấu kín giọt nước mắt nhẹ rơi trên khóe mi...

Một lát sau, Tuấn Khôi đã mau chóng trở lại bệnh viện. Anh trầm giọng nói:

“Mẹ, lẽ nào mẹ vẫn chưa tha thứ cho Tiểu Nhi sao?”

Trương phu nhân ngược mắt lên nhìn cậu, nói:

“Con thật sự chắc chắn cô bé ấy chính là Vân Nhi?”

Anh đáp:

“Sau khi trải qua rất nhiều chuyện, con đã nhận ra, cô gái đang nằm trong phòng cấp cứu kia, chính là người con gái con tình nguyện yêu, tình nguyện ở bên và chăm sóc cả một đời. Mẹ, cô ấy đã đánh đổi cả tính mạng của mình để cứu sống con, liệu mẹ không thể tha thứ cho cô ấy được sao? Mẹ, mẹ làm thế với Tiểu Nhi chỉ vì cô ấy là con gái của bác Triệu sao? Mẹ, chúng ta đã sai lầm rồi mẹ, con không muốn gia đình mình tiếp tục sa vào con đường đen tối này đâu!”

Trương phu nhân hoảng hốt nói:

“Con... lẽ nào con đã biết hết những chuyện năm xưa?”

Tuấn Khôi mím môi:

“Năm ấy, con đã nghe hết cuộc nói chuyện của ba mẹ, con cũng đã cố nghĩ cách giữ Tiểu Nhi lại, vậy mà... con chỉ mới đi học buổi sáng thôi mà ba mẹ đã đưa cô ấy đi rồi. Con cũng điều tra ra hết, ba mẹ cũng chỉ vì những lời đe dọa và món tiền khổng lồ ấy mà tự tay giết chết hạnh phúc của con. Mẹ, Thủy Tiên rất đáng thương, nhưng con không thể biến sự thương hại ấy thành tình yêu được. Thủy Tiên rất yêu con, con biết, nhưng ơn nghĩa của con và Thủy Tiên, chỉ đến mức ấy là dừng lại, không thể tiến xa hơn được nữa.”

Cùng lúc ấy, cửa phòng cấp cứu mở ra. Một vị bác sĩ đến trước mặt Tuấn Khôi nhưng lại im lặng không nói gì cả. Tuấn Khôi sốt ruột, hỏi thúc:

“Vợ tôi làm sao rồi hả bác sĩ?”

Vị bác sĩ kia trầm giọng nói:

“Mời hai người vào phòng làm việc của tôi nói chuyện.”

Trương phu nhân và Tuấn Khôi mau chóng vào phòng làm việc của vị bác sĩ. Ông trầm giọng hỏi:

“Có phải bệnh nhân trước đây đã bị chấn thương vùng đầu ít nhất 1 lần?”

Tuấn Khôi sực nhớ ra vụ tai nạn năm ấy, vội nói:

“Thưa bác sĩ, cách đây 8 năm cô ấy đã từng bị tai nạn xe hơi, bị đập đầu vào lề đường.”

Bác sĩ lo lắng nói:

“Vậy thì đúng rồi. Do di chứng của lần tai nạn trước mà hiện giờ bệnh nhân vẫn còn đang trong tình trạng hôn mê sâu, vùng đầu bị chấn thương khá nặng, tuy rằng phẫu thuật thành công, nhưng tỷ lệ tỉnh lại là 20 – 80, tức là bệnh nhân chỉ có khả năng tỉnh lại là 20%, khả năng làm người thực vật là rất lớn, có thể là suốt đời.”

Trương phu nhân kinh hoàng, hai tay buông thõng xuống đất. Tuấn Khôi chờ người ra. Vị bác sĩ kia vội nói:

“Gia đình đừng quá lo lắng, bệnh nhân vẫn có khả năng tỉnh lại, và sau khi tỉnh lại thì sẽ không để lại di chứng gì. Việc này phụ thuộc vào ý chí của bệnh nhân, nếu bệnh nhân có ý chí sống mạnh mẽ, thì tỉnh lại là việc hoàn toàn chắc chắn!”

Tuấn Khôi vội vàng chạy về phòng bệnh của Kỳ Thanh. Anh nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, ngồi xuống ngay kế bên cô. Anh khẽ nói:

“Nhi, anh tin là em sẽ tỉnh lại. Mau tỉnh lại đi nhé, anh cần em, Tiểu Nhi!”

44. Chương 42: Mình Ly Hôn Nhé!

Ngày hôm sau...

Kỳ Khôi và Eric vừa giải quyết xong chuyện của Hứa Trọng Hiếu thì đã nhanh chóng lái xe đến bệnh viện.

Ngày hôm ấy, sau khi Tuấn Khôi và Kỳ Thanh vừa trốn thoát ra khỏi căn nhà hoang thì Hứa Trọng Hiếu đã phát hiện ra. Ông ta cho người lục soát tất cả ngóc ngách của ngôi nhà nhưng không tìm thấy. Cùng lúc đó, một cuộc điện thoại gọi đến, báo rằng Tuấn Khôi và Kỳ Thanh đang ở phía tây của ngôi nhà. Không kịp suy nghĩ, ông ta cho đàn em rút ra ngoài hết để đi bắt Tuấn Khôi và Kỳ Thanh. Vừa vặn lúc đó, Kỳ Khôi cho người bao vây hết khu rừng đó, đồng thời gọi cảnh sát đến bắt giữ Hứa Trọng Hiếu. Một cuộc đấu súng quyết liệt đã diễn ra. Cuối cùng, Hứa Trọng Hiếu và toàn bộ đàn em đã bị bắt.

Cảnh sát cũng đồng thời tìm ra tập tài liệu bí mật ở Lâm gia, thế là vụ án tham nhũng 8 năm về trước được lật lại. Tất cả những vụ làm ăn phi pháp của Hứa thị cũng được đưa ánh sáng. Ông Triệu Khắc Hoàng và Triệu thị được minh oan, nhưng có một điều mọi người vẫn chưa làm rõ, đó chính là ông Triệu Khắc Hoàng và người thừa kế duy nhất của Triệu thị, Triệu Vân Nhi, liệu có còn sống hay không?

Bệnh viện Hoàn Mỹ...

Eric nhẹ nhàng ngồi xuống bên Kỳ Thanh, khẽ thì thầm vào tai cô:

“Wendy, cố gắng lên nhé, bây giờ Tuấn Khôi là người cần cậu nhất đó. Có lẽ... tớ sẽ từ bỏ.... bởi vì.... khi được tận tai nghe tin cậu vì Tuấn Khôi mà phải hứng chịu cú đâm xe, thì.... tớ đã hiểu...”

Ngừng một lát, Eric nói tiếp:

“Trong tim cậu, chỉ có... mỗi hình bóng của Tuấn Khôi mà thôi. Gần ấy năm, biết bao nhiêu đau khổ đến với cậu, vậy mà... cậu vẫn yêu cậu ta. Tình yêu cậu dành cho cậu ta rất lớn, tớ... không thể làm được như cậu. Tớ... không đủ can đảm. Nhưng mà... chúng ta vẫn có thể làm bạn tốt với nhau được, đúng không Wendy? Tớ không muốn mất đi người bạn tốt như cậu được, như thế là thiếu sót lớn của đời tớ. Nghe lời tớ nhé, Wendy, mau tỉnh lại, Tuấn Khôi vẫn ở đây chờ đợi cậu!”

Kỳ Khôi vỗ vai Eric:

“Xem ra em rất yêu Kỳ Thanh, nhỉ?”

Eric mỉm cười:

“Anh, tình cảm của em dù cho có vun đắp cả đời cũng không thể sánh bằng tình cảm của Trương Tuấn Khôi dành cho cô ấy. Em nên từ bỏ tình cảm đối với Wendy thì tốt hơn. Nếu như em níu kéo thì có thể làm cho cô ấy khó xử. Yêu một người là phải biết làm cho người mình yêu hạnh phúc. Bây giờ, có lẽ em nên đứng phía sau cô ấy, làm thật tốt vai trò của một người bạn, cùng Wendy vượt qua sóng gió cuộc đời, an ủi khi cô ấy buồn, cười thật mãn nguyện khi cô ấy hạnh phúc bên người mà cô ấy yêu, đối với em, như thế là đủ.”

Eric vừa dứt lời, cánh cửa phòng bệnh mở ra. Thủy Tiên bước vào, ánh mắt hơi ngạc nhiên:

“Lâm tổng, Trịnh tổng?”

Kỳ Khôi cau mày:

“Cô là?”

Thủy Tiên đáp:

“Chào hai người, tôi là Hứa Thủy Tiên.”

Eric nói, giọng nói có phần khách khí:

“Hứa tiểu thư đến đây làm gì?”

Kỳ Khôi nói:

“Eric, im lặng để anh nói chuyện!”

Eric ngay lập tức im lặng. Kỳ Khôi nhẹ nhàng nói:

“Cô có quen biết gì với Kỳ Thanh nhà chúng tôi sao?”

Thủy Tiên hơi cúi mặt:

“Tôi là... bạn học cũ của Vân Nhi...”

Kỳ Khôi nói tiếp:

“Vợ của Trương Tuấn Khôi?”

Thủy Tiên cúi gầm mặt xuống đất, không biết nói gì hơn. Cùng lúc đó, Tuấn Khôi bước vào. Anh nói:

“Thủy Tiên, em ngẩng mặt lên đi, anh có chuyện muốn nói với em!”

Thủy Tiên nhẹ nhàng ngẩng mặt lên. Tuấn Khôi chìa một tờ giấy ra trước mặt Thủy Tiên kèm một cây bút. Anh nở một nụ cười nhẹ, khẽ nói:

“Mình ly hôn nhé, Thủy Tiên!”

Thủy Tiên run rẩy nhìn tờ đơn ly hôn trước mắt. Từng giọt nước mắt cứ thi nhau rơi xuống trên gương mặt cô. Thủy Tiên khẽ nói:

“Vâng... vâng ạ!”

Tuấn Khôi bước đến nắm chặt lấy tay Thủy Tiên:

“Anh xin lỗi, nhưng tình cảm của anh với em chỉ có thể đến đây thôi, không thể tiến xa hơn được nữa. Anh yêu Vân Nhi, vì vậy anh không thể cứ làm em đau khổ được. Nghe lời anh, Thủy Tiên, em vẫn còn cơ hội tìm kiếm hạnh phúc đích thực của mình, đừng cố chấp trong mối tình này nữa, nhé!”

Thủy Tiên cười nhẹ, cô lấy tay quệt nước mắt, cầm cây bút lên và ký vào tờ đơn ly hôn. Ký xong, cô mím nhẹ môi, nói:

“Anh Tuấn Khôi, em có thể... ôm anh được không?”

Eric định đứng dậy ngăn cản nhưng Kỳ Khôi đã nhanh tay can thiệp lại. Tuấn Khôi mỉm cười, khẽ bước đến bên và dang tay ôm cô. Thủy Tiên ôm thật chặt lấy anh, khẽ nói:

“Trước khi chuyện này xảy ra, em đã nhờ bạn tìm một suất đi du học ở Anh 6 năm. Bây giờ em đã giành được rồi, nên là... ngày mai em sẽ đi. Quyết định ly hôn của anh ngày hôm nay, chính là thứ cuối cùng em cần để có thể đi mà không vướng vẩn gì cả.”

Nói rồi Thủy Tiên buông tay mình ra, khẽ bước đến bên giường bệnh của Kỳ Thanh. Thủy Tiên nắm lấy đôi tay Kỳ Thanh, nở một nụ cười nhẹ:

“Vân Nhi, ngày mai Tiên đi rồi, có lẽ sẽ không gặp Nhi nữa trong khoảng thời gian sau này. Nhi cố gắng lên nhé, nếu như Tiên có thời gian Tiên sẽ về thăm Nhi, lúc đó Tiên sẽ mua quà cho Nhi nhé! Tạm biệt Nhi!”

Thủy Tiên hít một hơi thật sâu rồi bước ra khỏi phòng bệnh. Tuấn Khôi nhìn theo bóng Thủy Tiên khuất sau hành lang bệnh viện, một nụ cười nhẹ nhàng khẽ nở trên môi anh.

Eric nhìn Tuấn Khôi, nói:

“Wendy còn nằm ở đây mà anh công khai ôm đứa con gái khác ngay trước mặt cô ấy, còn vấn vương gì người ta hả?”

Tuấn Khôi lườm Eric:

“Vấn vương cái khỉ gì? Dù gì thì Thủy Tiên cũng đã chịu khổ nhiều rồi, ba cô ấy bị bắt vào tù, mẹ thì suy sụp tinh thần, đã thế tôi còn ra quyết định ly hôn, cậu thử nghĩ đi, tâm trạng cô ấy còn tốt chắc?”

Eric bĩu môi:

“Xì, vậy còn ly hôn người ta làm gì?”

Tuấn Khôi đáp:

“Đây là quyết định tốt nhất trong hoàn cảnh này!”

Eric lườm lườm:

“Ngụy biện!”

Kỳ Khôi nãy giờ im lặng, bây giờ mới lên tiếng:

“Thôi mà hai đứa, Kỳ Thanh còn nằm đây mà hai đứa có tâm trạng cãi nhau sao? Nào, Tuấn Khôi mang nho lại cho anh ăn, Eric rót nước cho anh uống xem nào!”

Cả Tuấn Khôi và Eric cùng đồng thanh:

“Người bệnh là Wendy/Vân Nhi chứ không phải anh!”

Kỳ Khôi cười hì hì:

“Thôi mà, bớt giận, rồi rồi, anh tự đi lấy, được chưa!”

Cả Tuấn Khôi và Eric cùng lườm Kỳ Khôi, Kỳ Thanh nằm một chỗ như vậy mà ông anh này còn đùa được!

45. Chương 43: Giữ Chặt Lấy Tay Anh!

2 tháng sau...

“Nếu sau 3 tháng mà bệnh nhân chưa tỉnh lại thì khả năng tỉnh lại sẽ giảm xuống 10%. Gia đình cũng nên chuẩn bị tâm lý.” – Giọng vị bác sĩ phụ trách đều đều.

Trương phu nhân hoảng hốt:

“Cái gì? Sao lúc đầu ông nói khả năng tỉnh lại là 20%, bây giờ lại giảm xuống còn 10%?”

Vị bác sĩ dường như đã đoán trước phản ứng này của người nhà bệnh nhân, ông bình tĩnh trả lời:

“Thường thì những bệnh nhân hôn mê do chấn thương sọ não thì trong 3 tháng đầu khả năng tỉnh lại sẽ cao hơn khoảng thời gian từ tháng thứ 4 trở đi. Bởi vì chức năng hồi phục của não sẽ hoạt động tích cực hơn trong 3 tháng đầu tiên. Từ tháng thứ 4 thì chức năng này sẽ suy giảm khả năng hoạt động. Với tình trạng chấn thương nặng của cô Lâm đây thì khó có thể tỉnh lại nếu như cô Lâm không có ý chí sống mạnh mẽ.”

Trương phu nhân kinh hoàng, ánh mắt bà lạc đi, nhìn vào khoảng không vô định. Tuấn Khôi chạy đến bên Kỳ Thanh, thì thầm vào tai cô:

“Nhi, anh tin em! Hãy chứng minh những lời ông bác sĩ đó nói là sai đi. Em rất giỏi chứng minh những bài toán mà, nên là việc chứng minh này cũng dễ với em, đúng không? Nhi, nắm chặt lấy tay anh nhé, chúng ta hãy cùng nhau phủ nhận lời ông ta nói đi, nhé!”

Tuấn Khôi nắm chặt tay Kỳ Thanh mãi không buông, ánh mắt anh lấp lánh chờ đợi thời khắc cô tỉnh lại.

Buổi chiều...

Cánh cửa phòng bệnh bất chợt mở ra. Hải Thiện và Thảo Phương bước vào. Hải Thiện ngạc nhiên hỏi:

“Sao cậu lại ở đây?”

Tuấn Khôi đáp:

“Anh không biết sao? Tiểu Nhi vì tôi mà nằm ở đây, tôi không ở đây thì phải làm gì?”

Hải Thiện tròn mắt:

“Cậu biết cô ấy là Vân Nhi rồi sao?”

Tuấn Khôi lườm Hải Thiện:

“Làm như tôi ngu lắm không bằng!”

Thảo Phương ngắt lời:

“Trời ơi, hai người im chút cho Nhi nghỉ đi mà!”

Nói rồi Thảo Phương ngồi xuống giường bệnh, nắm chặt lấy tay cô gái trên giường.

Thảo Phương mỉm cười:

“Tiểu Nhi, cho Phương xin lỗi vì ngày hôm ấy đã nặng lời với Nhi. Chắc Nhi buồn lắm nhỉ? Phương xin lỗi, là Phương không hiểu chuyện...”

Hải Thiện bước đến đặt tay lên vai Thảo Phương:

“Anh tin Nhi sẽ không giận em đâu Phương, ngoan, nghe anh, đừng buồn nữa!”

Từ chương này đến hết mình sẽ gọi Vân Nhi bằng tên thật Triệu Vân Nhi của chị ấy luôn nhé! Thân.

Thảo Phương nắm lấy tay Vân Nhi, tròng mắt nhìn cô.

Hải Thiện quay sang Tuấn Khôi:

“À, hôm nay chúng tôi đến để gửi thiệp mời cho hai người.”

Tuấn Khôi mỉm cười:

“Đám cưới hả?”

Hải Thiện đáp:

“Không, đính hôn thôi! Còn cưới thì chắc phải khoảng vài tháng nữa.”

Tuấn Khôi nói:

“Chúc mừng hai người nhé!”

Hải Thiện gật đầu, nắm tay Thảo Phương:

“Mình đi thôi em, còn phải đưa thiệp cho vài người nữa!”

Thảo Phương khẽ nói:

“Vâng ạ!”

Rồi cô quay sang Vân Nhi:

“Nhi nghỉ ngơi nhé! Nếu mà có tỉnh lại thì phải đi đấy nhé!”

Hải Thiện chào tạm biệt Tuấn Khôi và Vân Nhi rồi cùng Thảo Phương rời đi.

Tuấn Khôi cười nhẹ nhìn cô gái trước mặt:

“Còn hai đứa mình thì sao? Em định khi nào cho hai bên ăn đám cưới đây?”

Nói rồi anh nắm lấy tay cô:

“Cho dù có chuyện gì xảy ra thì em cũng vẫn phải nắm chặt lấy tay anh đấy nhé!”

46. Chương 44: Đùng Khóc!

6 tháng sau...

Trương phu nhân buồn bã nhìn cô gái trên giường bệnh. Bà nhẹ nhàng nói với Tuấn Khôi:

“Con đừng lo lắng, con bé sẽ tỉnh lại thôi mà, vấn đề là thời gian thôi!”

Tuấn Khôi nhìn bà:

“Mẹ, con xin lỗi vì đã để chuyện xảy ra như vậy. Mẹ cũng đừng buồn nữa mà, con đau lòng lắm!”

Anh ôm lấy cô gái bé nhỏ, thì thầm:

“Tiểu Nhi, em định để anh chờ đến bao lâu nữa đây? Anh và mẹ đã buồn lắm rồi, vì sao em vẫn chưa tỉnh lại?”

Buổi chiều...

Vân Nhi khó nhọc mở mắt. Xung quanh là bốn bức tường trắng toát. Cô khẽ đưa cánh tay lên, chợt cô cảm thấy tay mình bị ai đó nắm rất chặt.

Vân Nhi đưa mắt nhìn xuống. Cô ngạc nhiên lay lay người Tuấn Khôi:

“Nè, tỉnh dậy đi, làm gì mà nằm ngủ ở đây vậy hả?”

Tuấn Khôi bừng tỉnh vì nghe thấy giọng nói quen thuộc. Anh đứng dậy ngay, ôm lấy cô gái trước mặt:

“Tiểu Nhi, cuối cùng em cũng đã tỉnh rồi!”

Nói rồi anh vội gọi bác sĩ đến. Vị bác sĩ kiểm tra xong, vui mừng nói:

“Chúc mừng gia đình, bệnh nhân đã hoàn toàn bình phục, không để lại di chứng gì cả! Đây quả thật là trường hợp rất hiếm gặp!”

Trương phu nhân vui mừng quá, bà rơi nước mắt ôm lấy Vân Nhi:

“Tiểu Nhi, cuối cùng con cũng tỉnh lại rồi!”

Vân Nhi đẩy bà ra, lạnh lùng nói:

“Bà không được ôm tôi!”

Tuấn Khôi nhẹ nhàng nói:

“Vân Nhi, em đừng như vậy, mẹ anh sẽ buồn lắm!”

Cô trầm giọng:

“Vậy sao năm ấy bà lại đuổi tôi đi? Để tôi một mình nơi đất khách quê người, để tôi lạnh lẽo cô đơn ở nơi ấy, bà đã gián tiếp đẩy tôi vào vòng nguy hiểm, để rồi sau đó tôi trở về, bà lại tổ chức đám cưới cho Trương Tuấn Khôi và Hứa Thủy Tiên, bà có hiểu hết suy nghĩ của tôi khi ấy không? Tôi tỉnh dậy, bà ôm tôi khóc, bà nghĩ với hành động ấy tôi sẽ tha thứ cho bà sao?”

Giọng cô đã lạc đi. Vân Nhi nấc lên từng tiếng ngắt quãng.

Tuấn Khôi ôm chặt lấy cô, khẽ vỗ về:

“Ngoan, Tiểu Nhi, đừng khóc!”

Vân Nhi gục đầu vào vai Tuấn Khôi như một chú mèo nhỏ ngoan ngoãn. Cô khẽ nói:

“Con... con xin lỗi bác...”

Trương phu nhân đau lòng nhìn Vân Nhi. Bà biết, với hành động đó, Vân Nhi sẽ không bao giờ tha thứ cho bà. Nhưng khi nghe lời xin lỗi của cô vì đã nặng lời với bà, bà đã nhận ra, suýt nữa thì con trai bà đã mất đi người vợ hiền, gia đình bà đã mất đi người con dâu thảo. Thật sự, thật sự, hai vợ chồng bà đã quá sai rồi!

Bà rơi nước mắt nhìn Vân Nhi. Cô nhìn Trương phu nhân, cúi đầu nói:

“Mặc dù bác đã làm như thế với con, nhưng con không nên nặng lời với bác, con... con xin lỗi bác!”

Trương phu nhân ôm lấy cô, khẽ vuốt tóc cô. Còn Vân Nhi cũng ôm lấy bà, khẽ rơi nước mắt.

Bất chợt, cánh cửa phòng bệnh mở ra, Eric và Linh Đan bước vào. Linh Đan nhào đến ôm chầm lấy Vân Nhi:

“Nhi ơi, cuối cùng, hức hức...”

Vân Nhi mỉm cười nhìn Linh Đan:

“Ừ, Đan sống tốt không?”

Linh Đan cố kìm những giọt nước mắt, cười nói:

“Sống tốt chứ, nhưng mà không có Nhi, Đan buồn lắm!”

Vân Nhi bật cười:

“Trời ơi, từ lúc nào mà Linh Đan mạnh mẽ của Nhi lại trở nên bảnh bèo thế này?”

Hai cô nàng ôm lấy nhau, để mặc hai chàng trai ngồi đó với những suy nghĩ lộn xộn.

“Trời đất ơi, không thể để cho Hà Linh Đan kia làm lệch lạc giới tính Tiểu Nhi được!” – Tuấn Khôi

“Ôi men ơi! Trông Linh Đan xinh đẹp đáng yêu thế kia mà lại là les!” – Eric

“Không thể như thế được, Tiểu Nhi của mình là nữ chính hiệu cơ mà!” – Tuấn Khôi

“Chắc không sao đâu nhỉ, lâu lâu chứng kiến một mối tình bách hợp cũng là thú vui của mình mà!” – Eric

Thấy Eric và Tuấn Khôi nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ, Vân Nhi vội hiểu ra họ đang nghĩ gì. Cô giận dữ nói:

“Nè hai người đừng nhìn bọn tôi với ánh mắt đó nữa được không?”

Cả Eric và Tuấn Khôi cùng biện minh:

“Ồ, anh/tớ đâu có làm gì đâu!”

Vân Nhi cười cười:

“Tôi nghi hai người lắm rồi đấy nhé! Có phải đang nghĩ tôi và Linh Đan là một cặp bách hợp đúng không?”

Eric và Tuấn Khôi nhìn nhau, bên lên gãi đầu.

Vân Nhi bực mình, nói:

“Hai người đi ra ngoài cho tôi với Linh Đan có không gian riêng. Cút!”

Không ngờ Vân Nhi vừa mới tỉnh lại mà đã khỏe thế này. Ngay lập tức, hai chàng trai bị tống ra ngoài hành lang bệnh viện, đau đớn nhìn về phía phòng bệnh, nơi có hai cô nàng đang cười đùa vui vẻ.

47. Chương 45: Hội Ngộ

3 tháng sau...

Biệt thự Trương gia...

“Đing... đoong... Đing... đoong...”

Vân Nhi vội chạy ra mở cửa. Cô la lên sung sướng:

“Ba, mẹ, Kỳ Hân!”

Ông bà Lâm ôm chầm lấy Vân Nhi:

“Cục cưng của ba mẹ!”

Kỳ Hân cười tươi nhìn Vân Nhi:

“Chị hai! Em vui quá!”

Vân Nhi vội đưa ba mẹ Lâm và Kỳ Hân vào nhà. Ba mẹ Lâm ôm lấy Kỳ Khôi:

“Cảm ơn con đã chăm sóc cho bé Nhi trong khoảng thời gian bên đây!”

Kỳ Khôi đáp:

“Dù gì Tiểu Nhi cũng là em gái con, con chăm sóc em cũng là chuyện thường thôi ạ!”

Ngồi xuống ghế sofa, Lâm lão gia trầm giọng:

“Vân Nhi, ba mẹ thật sự rất xin lỗi con. Trong khoảng thời gian con nằm viện, Lâm thị lâm vào tình trạng cực kỳ khó khăn. Giá cổ phiếu sụt giảm cực mạnh, không thể tiếp tục dự án phát triển sản phẩm mới, vì

vậy các nhà đầu tư không thể rót vốn vào cho tập đoàn chúng ta, thêm nữa, các công nhân liên tục đình công đòi lương, ba mẹ và Kỳ Hân lúc ấy đã phải làm việc rất cật lực. Cũng may, Kỳ Hân kịp thời báo cho Kỳ Khôi và Eric nên chuyện cũng đã giải quyết xong. Ba mẹ thật sự rất xin lỗi con vì đã không sang đây thăm con được...”

Vân Nhi ôm lấy Lâm lão gia:

“Ba, ba đừng nói nữa, con hiểu hết mà, ba mẹ không cần phải xin lỗi con...”

Tuấn Khôi nhẹ nhàng nói:

“Vân Nhi bên này cũng không sao đâu hai bác, chỉ là cô ấy quậy con quá thôi ạ!”

Lâm phu nhân nhìn Vân Nhi:

“Chưa cưới mà con, con quậy quá làm thằng bé sợ, không thèm cưới con luôn bây giờ!”

Vân Nhi trợn mắt nhìn Lâm phu nhân:

“Mẹ, con có chết cũng không cưới cái tên điên này đâu!”

Kỳ Khôi cười cười:

“Nói thế thôi, chứ mặt ai kia đỏ lên rồi kìa!”

Vân Nhi cau mày:

“Anh Kỳ Khôi!”

Bất chợt, bên ngoài có tiếng chuông cửa:

“Đing... đoong... đing đoong...”

Kỳ Hân chạy ra mở cửa. Eric và Linh Đan chạy ủa vào, la lên:

“Hello mọi người!”

Vân Nhi mừng rỡ ôm lấy Linh Đan:

“Ôi, cục cưng của mình tới rồi!”

Vừa ôm Linh Đan thì Vân Nhi nhận ngay ánh mắt tóe lửa của Eric:

“Buông Linh Đan của tôi ra!”

Vân Nhi mếu:

“Huhu Eric bạn tôi đâu, trả cậu ấy lại cho tôi đi, tôi không quen ai dữ dằn như tên này đâu!”

Eric lườm lườm:

“Được rồi Wendy, thả Linh Đan của tớ ra!”

Linh Đan cười cười:

“Thôi mà anh!”

Cả hai cùng ngồi vào ghế sofa. Bất chợt, Eric nói:

“Triệu Vân Nhi, hôm nay tớ và Linh Đan đến là để mang cho cậu một món quà cực kỳ đặc biệt.”

Vân Nhi tròn mắt. Linh Đan cười tươi:

“Bác ơi, bác có thể vào được rồi ạ!”

Linh Đan vừa dứt lời, một người đàn ông đã luống tuổi bước vào. Vân Nhi ngỡ ngàng nhìn người đàn ông trước mặt. Vài giây sau, cô bật người dậy và lao đến ôm lấy người đàn ông, người đàn ông mà đã hơn 10 năm qua cô chưa được gặp lại:

“Ba!”

Ông Triệu Khắc Hoàng siết chặt vòng tay ôm Vân Nhi, ông nghẹn ngào:

“Tiểu Nhi của ba!”

Vân Nhi buông tay ra, nhìn thật kỹ gương mặt ba mình. Ông khác xưa nhiều quá!

Khi xưa, ông mang một dáng vẻ lịch thiệp, chững chạc, vững vàng, mạnh mẽ. Thì bây giờ lại khác. Bây giờ, ông lại có một dáng vẻ của một người đàn ông khắc khổ, hy sinh vì công việc. Gương mặt của ông đã có rất nhiều nếp nhăn sâu. Làn da ông đã sạm đen đi rất nhiều.

Vân Nhi dìu ba mình vào ghế ngồi:

“Ba, mấy năm qua ba sống thế nào?”

Ông Khắc Hoàng nghẹn ngào:

“Lần ấy, ba đã bỏ trốn sang Mỹ, đã phải cực khổ xin việc ở các công trình nào cần phụ hồ. Lúc con được lên tivi với tư cách của giám đốc điều hành Lâm thị, ba đã không thể tin được vào mắt mình. Một phần vì con quá trưởng thành, một phần vì con sử dụng cái tên Lâm Kỳ Thanh. Nhưng sau khi nhìn kỹ lại, ba đã tin chắc đó chính là Tiểu Nhi của ba. Ba xin lỗi con, thật ra ba đã có thể đi thăm con, nhưng ba sợ...”

Vân Nhi cố gắng kìm nén những giọt nước mắt:

“Ba...”

Lúc này Kỳ Khôi mới lên tiếng:

“Thật ra chuyện giải quyết vấn đề cổ phiếu của Lâm thị đều do ông ấy làm hết đấy!”

Vân Nhi ngạc nhiên, hết nhìn Kỳ Khôi rồi lại nhìn sang ba mình. Ông Khắc Hoàng mỉm cười:

“Tôi làm như thế cũng chỉ để trả ơn cho Lâm gia vì đã cứu mang Tiểu Nhi thôi, mọi người đừng để tâm!”

Lâm lão gia nói:

“Anh đừng nói thế, thật sự chúng tôi rất cảm kích anh. Anh đã cứu Lâm thị, đó là một công lao rất lớn, làm sao chúng tôi không để tâm được!”

Lâm phu nhân mỉm cười:

“Con bé cũng rất hiếu thảo với chúng tôi mà! À đúng rồi, anh đã tính gì cho đám cưới của Tuấn Khôi với bé Nhi chưa?”

Ông Khắc Hoàng bật cười:

“Đúng rồi Tiểu Nhi, hai đứa tiến triển tới đâu rồi?”

Vân Nhi thở dài:

“Sao ai cũng chọc con với cái tên đó hết vậy? Con không cưới hần đâu!”

Ông Khắc Hoàng nói:

“Hai đứa phải cưới nhanh cho ba, ông bà sui và ba mẹ Lâm có cháu bông cháu bé chứ!”

Mọi người bật cười. Từ trong bếp vọng ra tiếng gọi của Trương phu nhân:

“Mọi người vào ăn nào! Hôm nay tôi có làm nhiều món ăn ngon lắm đấy!”

Tất cả cùng nhau vào ăn tiệc. Bữa tiệc hôm ấy có lẽ là bữa tiệc ấm áp và vui vẻ nhất trong lòng mỗi người.

48. Chương 46: Giữ Chặt Trái Tim Em (end)

1 năm sau...

“Vợ yêu ơi

~~” – Ngoài phòng khách vang lên tiếng nhõng nhẽo của Tuấn Khôi.

Vân Nhi từ trong bếp nói vọng ra:

“Gớm, lớn tướng rồi còn nhõng nhẽo! Muốn gì?”

Tuấn Khôi đáp:

“Anh đói

”

Vân Nhi bật cười:

“Chờ chút nha, em sắp làm xong rồi!”

Một lát sau...

“Đây, cơm cho chồng yêu đây!” – Vân Nhi vừa mang đĩa sườn xào chua ngọt ra vừa gọi Tuấn Khôi.

Tuấn Khôi chạy ào vào bếp:

“Yêu vợ quá đi

~”

Anh ôm lấy Vân Nhi, nhẹ nhàng đặt môi mình lên môi cô và hôn thật sâu. Vân Nhi đẩy nhẹ anh ra:

“Giờ có ăn không hay là em ăn hết?”

Tuấn Khôi ngoan ngoãn kéo ghế ngồi vào bàn như một cậu nhóc lên ba:

“Rồi, anh xin lỗi vợ, anh ăn mà, sườn xào chua ngọt vợ làm là ngon nhất!”

Vân Nhi ngồi xuống bàn với Tuấn Khôi, trêu chọc anh:

“Xi, lớn rồi còn bày đặt nịnh vợ!”

Tuấn Khôi đáp:

“Lớn rồi mới có vợ chứ!”

Vân Nhi cười cười:

“Thôi ăn đi ông tướng!”

Tuấn Khôi nhéo má Vân Nhi:

“Tuân lệnh sếp!”

1 tuần sau...

Vân Nhi mang đôi giày cao gót, chuẩn bị lấy điện thoại gọi taxi và bước ra khỏi cửa nhà. Bất ngờ, một chiếc khăn chụp mạnh vào mũi cô. Vân Nhi dấn mắt đi ý thức...

30 phút sau...

Vân Nhi dần tỉnh lại. Có vẻ như cô đang ở trong khán phòng nào đó thì phải. Vân Nhi cố gắng ngồi dậy để đi xem xét xung quanh. Bất ngờ...

Đèn khán phòng mở lên. Vân Nhi nhìn về phía sân khấu, người con trai ở đó chính là... Tuấn Khôi!

Vân Nhi ngạc nhiên:

“Sao lại có chuyện này? Ai bắt cóc em vậy?”

Tuấn Khôi đáp:

“Em nghĩ người ta bắt cóc em mà để em tự do đi lại thế này à? Là do anh làm đó!”

Nói rồi anh cất tiếng hát:

“Từ bao lâu nay, anh cứ mãi cô đơn bơ vơ lâu rồi... ai đâu hay
Ngày cứ thế trôi qua miên man riêng anh một mình nơi đây
Những phút giây trôi qua tầm tay
Chờ một ai đó đến bên anh, lắng nghe những tâm tư này...
Là tia nắng ấm, là em đến bên anh cho vơi đi ưu phiền... ngày hôm qua
Nhẹ nhàng xóa đi bao mây đen vây quanh cuộc đời nơi anh
Phút giây anh mong đến tình yêu ấy
Giờ đây là em, người anh mơ ước bao đêm
Sẽ luôn thật gần bên em
Sẽ luôn là vòng tay ấm êm
Sẽ luôn là người yêu em, cùng em đi đến chân trời
Lắng nghe từng nhịp tim anh
Lắng nghe từng lời anh muốn nói
Vì em luôn đẹp nhất khi em cười
Vì em luôn là tia nắng trong anh không xa rời...”

[Ánh nắng của anh – Đức Phúc]

Một giọt nước mắt trong suốt rơi ra từ khóe mắt Vân Nhi. Rồi hai, ba giọt. Tuấn Khôi hoảng hốt buông chiếc micro xuống ôm lấy Vân Nhi:

“Sao vợ khóc? Anh yêu vợ mà!”

Vân Nhi mỉm cười, gạt những giọt nước mắt, nói:

“Anh hát tặng em thì em phải hát tặng lại anh chứ!”

Nói rồi cô cầm chiếc micro lên và khẽ cất tiếng hát:

“Mặt trời kia dù ở đâu

Dù ngày trôi nhanh hay rất lâu

Dù là mình xa cách nhau

Ánh sáng ấy vẫn là như thế

Vậy mà sau khi không có anh

Đoạn đường nào em đi cũng vắng tanh

Thời gian ơi xin hãy trôi nhanh

Để em được lại ở bên anh

Đôi mình yêu nhau

Từ khi anh nói với em

Rằng mỗi chiều khi trời nhá nhem

Anh lặng thầm và đi theo em

Cùng em qua con đường tối đen

Đèn đường khuya dù không sáng lên

Đừng lo nhé có anh như mặt trời dịu êm...”

[Mặt trời của em – Phương Ly ft. JustaTee]

Tuấn Khôi nhào lên sân khấu ôm lấy Vân Nhi:

“Vợ, anh yêu em!”

Vân Nhi bật cười:

“Anh ngốc quá, em biết rồi mà!”

Tuấn Khôi buông Vân Nhi ra, quỳ một chân xuống và mở hộp nhẫn ra:

“Triệu Vân Nhi, làm vợ anh nha!”

Vân Nhi mỉm cười:

“Em là vợ anh từ đời nào rồi mà!”

Ngừng một lúc, cô nói tiếp:

“Thấy anh không có ai yêu nên em mới đồng ý đó!”

Tuấn Khôi vui mừng, luống cuống luống cuống đeo nhẫn vào cho Vân Nhi. Bất ngờ, từ đâu bật ra một tràng vỗ tay:

“Tèn tèn tèn tèn, tèn tèn tèn tèn, tèn tèn tèn tèn tèn tèn tèn tèn!!! Chúc mừng!!!” (Sao tg thấy cảnh này quen quá ta!)

Vân Nhi ngượng đỏ mặt. Tuấn Khôi che miệng khẽ cười nhẹ. Linh Đan cười tươi:

“Ghé nha, Tiểu Nhi hát hay thật đó!”

Nói rồi cô quay sang Eric:

“Sau này anh cũng phải cầu hôn em như vậy đó!”

Eric bĩu môi:

“Anh sẽ tặng em một màn cầu hôn hơn Tuấn Khôi nhiều, là đỉnh của đỉnh luôn!”

Linh Đan cười:

“Anh nhớ nha!”

Tuấn Khôi nói to:

“Mọi người ơi, hãy cùng làm chứng ngày hôm nay nhé!”

Eric bĩu môi:

“Làm người không làm lại đi làm chứng!”

Linh Đan nhéo hông Eric:

“Bớt phá đám người ta đi ông nội!”

Tuấn Khôi nắm lấy tay Vân Nhi:

“Tiểu Nhi, anh yêu em, mãi mãi yêu em, anh hứa, sẽ mãi mãi giữ chặt trái tim em, không bao giờ để em rời xa anh...”

Vân Nhi mỉm cười ngọt ngào:

“Em cũng yêu anh! Mãi mãi yêu anh, mãi mãi giữ chặt trái tim anh!”

Hai người ôm nhau, trong ánh mắt xúc động và vui mừng của mọi người.

Tối hôm ấy...

Vân Nhi vừa bước ra khỏi phòng tắm thì bất chợt đằng sau có một vòng tay ôm lấy cô. Vân Nhi quay lại, cười:

“Nhớ em hả?”

Tuấn Khôi không nói không rằng, chiếm lấy môi Vân Nhi. Cô chỉ kịp phát ra những tiếng “ưm” rất khẽ.

Anh dùng lưỡi tách môi cô ra, khẽ kháng dùng lưỡi vuốt ve khuôn miệng cô. Tuấn Khôi đè Vân Nhi xuống giường, nụ hôn cũng di chuyển từ môi, xuống đến cổ, rồi lại lên vành tai. Anh ghé sát vành tai cô, giọng anh trầm đục:

“Anh yêu em...”

Nụ hôn lại tiếp tục di chuyển xuống sâu hơn. Anh dùng tay xoa nắn, cắn mút nơi đầy đặn nhất của Vân Nhi, làm cô rên lên nhẹ nhẹ:

“Ưm, anh...”

Đôi bàn tay nham hiểm của Tuấn Khôi nhẹ nhàng vuốt ve từng tác da thịt của Vân Nhi, như sợ làm cô đau vậy.

Đôi tay anh bắt đầu lướt xuống nơi bí hiểm nhất của Vân Nhi, nhẹ nhàng vuốt ve...

Đêm ấy, anh và cô, Trương Tuấn Khôi và Triệu Vân Nhi, hai cơ thể, hai tâm hồn, hai nhịp tim, như hòa làm một...

Sáng hôm sau...

Tuấn Khôi chăm chú nhìn cô gái bé nhỏ trong lòng mình, tim anh dâng lên một cảm giác hạnh phúc đến kỳ lạ. Anh đã chờ đợi cô biết bao năm, bây giờ thì nguyện ước cả đời của anh đã trở thành sự thật.

HOÀN TRUYỆN

8/2/2018

49. Ngoại Truyện 1: Bé Cưng Nhà Khôi – Nhi

#1: Em có thai rồi!

Một thời gian sau...

Vân Nhi hào hứng bước vào Trương thị. Trên tay cô là một vật bé xíu xinh xinh. Bảo vệ nhận ra cô liền mở cửa cho cô. Cô mau chóng bước lên phòng làm việc của Tuấn Khôi.

Đến cửa, bất ngờ Vân Nhi nhìn thấy một cô gái trẻ ăn mặc rất sexy bước ra từ phòng làm việc của Tuấn Khôi. Máu ghen nổi lên, Vân Nhi bắt đầu tra hỏi:

“Cô là ai?”

Cô gái kia hất hàm nói:

“Gi? Ăn nói như thế với thư ký của chủ tịch à? Tôi nói cho cô nghe, tôi là Kha Lê Huyền, thư ký của chủ tịch Trương, cô đừng có mà động vào!”

Vân Nhi tức điên, hét lớn:

“Trương Tuấn Khôi, anh mau ra đây cho tôi!”

Lê Huyền trừng mắt:

“Cô dám ăn nói như thế với chủ tịch à?”

Tuấn Khôi lật đật chạy ra:

“Có chuyện gì vậy Lệ Huyền?”

Nhưng khi nhìn thấy ai kia giận dữ nhìn mình thì Tuấn Khôi cũng đã hiểu chuyện khi này là gì rồi.

Vân Nhi liếc xéo anh:

“Ai vậy Tuấn Khôi?”

Lệ Huyền trừng mắt:

“Cô không có quyền nói trống không với chủ tịch!”

Vân Nhi quát:

“Cô nín mồm cho tôi!”

Giọng quát của Vân Nhi thật sự rất đáng sợ, mang đầy sát khí trong đó. Lệ Huyền cứng họng, không biết nói gì nữa.

Tuấn Khôi lấp bắp:

“Là... là thư ký mới của anh...”

Vân Nhi hét lên:

“Đuổi việc cô ta ngay!”

Lệ Huyền nắm chặt tay lại định đánh thì...

“Kha Lệ Huyền, cô chính thức bị đuổi việc!” – Giọng Tuấn Khôi đanh thép.

Lệ Huyền ngồi sụp xuống đất, nước mắt chảy thành từng hàng dài. Tuấn Khôi đưa Vân Nhi vào phòng làm việc. Thì ra Eric cũng ngồi trong đó. Cậu cảm thán:

“Trời đất ơi, Wendy ghen nhìn đáng sợ quá!”

Vân Nhi cười cười rồi hỏi nhỏ Eric:

“Nãy giờ cậu có thấy con thư ký và ông Khôi làm gì trong đây không?”

Eric bĩu môi:

“Chả có gì đâu bà nội. Bà làm quá rồi!”

Tuấn Khôi ngồi gần ôm lấy Vân Nhi:

“Vợ yêu đến tìm anh có chuyện gì không nè?”

Vân Nhi nhẹ nhàng đưa cái vật bé bé ấy vào tay Tuấn Khôi:

“Anh nhìn đi!”

Tuấn Khôi khó hiểu cầm lấy vật đó, xoay tới xoay lui, ngây thơ thắc mắc:

“Là sao vậy vợ?”

Eric trợn mắt, giật lấy cái vật trên tay Tuấn Khôi:

“Ông biết vật này là gì không?”

Tuấn Khôi:

“Là gì?”

Eric:

“Đây là cái que thử thai.”

Tuấn Khôi:

“Que thử thai thì sao?”

Eric thở dài:

“Thấy hai vạch không?”

Tuấn Khôi:

“Thấy! Nhưng nó có ý nghĩa gì?”

Eric:

“Ông ngu thiệt hay giả vờ ngu vậy?”

Tuấn Khôi:

“Ngu thiệt mà!”

Eric:

“Vân Nhi có thai rồi!”

Nghe đến đó, Tuấn Khôi như phát cuồng:

“Vợ ơi, anh sắp được làm cha rồi!”

Nói rồi anh bế Vân Nhi lên tay, vui vẻ nói:

“Về nhà anh tắm bổ cho vợ nha!”

Vân Nhi ngạc nhiên:

“Còn công ty thì sao?”

Tuấn Khôi đáp:

“Không sao đâu! Vợ của anh là nhất, công ty không bằng em!”

Anh bế cô xuống sảnh chính của Trương thị, hào hứng nói:

“Hôm nay tôi có chuyện vui nên tôi cho tất cả nghỉ sớm và thưởng mỗi người 1 tháng lương!”

Tất cả nhân viên ngạc nhiên lắm nhưng khi nghe được thưởng 1 tháng lương thì ai nấy đều hào hứng la lên:

“Chủ tịch muôn năm!”

Vân Nhi lo lắng tính nhẩm. Trời đất ơi, 1 tháng lương, mà trong công ty biết bao nhiêu là nhân viên, sao mà nhiều quá vậy? Tuấn Khôi ơi, anh hào phóng quá rồi đó!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/choc-pha-co-nang-mot-sach>